

Nhiều tác giả

KHÚC BÌ HẢI HÙNG TRÁNG

Hà Nội 2009

KHÚC BI HÀI HÙNG TRÁNG

**Lò cừ nung nấu sự đời
Bức tranh vân cầu vẽ người tang thương**
Cung oán ngâm khúc

**Đã mang lấy nghiệp vào thân
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa**
Truyện Kiều

Nơi thì lừa đảo, nơi thì xót thương
Nguyễn Du

MỤC LỤC

1 – Bìa sách <i>Nga My và Thủy Tiên</i> (cháu nội, cháu ngoại tiến sỹ Nguyễn Thanh Giang) trình bày	1
2 - Bóc trần bộ mặt kẻ chống phá nhà nước <i>Báo Hà Nội Mới</i>	Trang 6
3 - Sự thật về tờ báo lậu Tổ Quốc <i>Báo Công an th.p Hồ Chí Minh</i>	8
4 - Nguyễn Thanh Giang và bán nguyệt san Tổ Quốc – những nạn nhân của bạo lực báo chí <i>Thích Tâm Long</i>	10
5 - Chân dung những “ nhà dân chủ ” thích ... USD <i>Báo Vietnamnet</i>	14
6 - Giang Sơn Trội Nghĩa Hùng, Nhân Quỳnh Thu, Túc Nghiêm Thạch <i>Nguyễn Phương Anh</i>	15
7 - Hãy trả tự do cho những người bị giam cầm vô lý <i>Nguyễn Thanh Giang</i>	19
8 - VOA phỏng vấn về vụ giáo sư Thái Hà <i>Đài VOA</i>	23
9 - Nhân đọc “ p/v Giáo sư Nguyễn Thanh Giang về vụ Thái Hà ” – đôi lời trao đổi lại <i>Hà Tâm</i>	26
10 - Tiến sỹ Nguyễn Thanh Giang lại bị công an khám nhà <i>Đài BBC</i>	29
11 - Về buổi họp mặt thân nhân các chiến sỹ dân chủ đang ở tù <i>Đài RFA</i>	31
12 - Về vụ khám nhà tiến sỹ Nguyễn Thanh Giang ngày 26-11-08 <i>Đài RFA</i>	33
13 - Thư cấp báo <i>Nguyễn Thanh Giang</i>	36

14 - Hồ to cũng không trở thành nhà dân chủ chân chính <i>Lão già lẩm chuyện</i>	38
15 - Đơn xin hoàn trả máy vi tính <i>Nguyễn Giang Vũ</i>	39
16 - Bộ mặt thật của những “ nhà dân chủ ” <i>Báo Đất Việt</i>	40
17 - Hành vi lạc long, xấu xa đáng lên án <i>Báo Nhân Dân</i>	42
18 - Nguyễn Thanh Giang – một tay sai của tổ chức Việt Tân - Đội lột dân chủ, ăn chặn đô la <i>Báo Công an Nhân dân</i>	44
19 - Thư gửi ông tổng biên tập báo Công an Nhân dân <i>Nguyễn Trọng Vĩnh</i>	46
20 - Trao đổi với tác giả bài viết của báo Công an Nhân dân <i>Vi Đức Hồi</i>	48
21 - Hài kịch “ Ăn chặn đô la ” và khúc bi tráng “ Chuyện ba nhà ” <i>Trần Lâm</i>	50
22 – Nguyễn Thanh Giang ngày càng tỏ a sáng trong tâm hồn người yêu nước <i>Phạm Quế Dương</i>	55
23 - Đơn tố cáo Tổng cục an ninh và TBT một số báo vi phạm pháp luật <i>Tập thể Lão thành Cách mạng và CCB</i>	57
24 - Báo CAND phải xin lỗi tiến sỹ Nguyễn Thanh Giang <i>Lý Thái Hùng</i>	62
25 - Đảng CSVN và các nhà Dân chủ - Ai thích dola hơn ? <i>Hoàng thị Vân</i>	65
26 - Vạch mặt kẻ thích dola <i>Vũ Quốc Uy</i>	68
27 - Đảng CSVN sáng suốt hay thông minh ? <i>Trần Anh Kim</i>	70
28 - Sai lầm của chế độ khi áp bức các nhà dân chủ <i>Đài RFA</i>	75

29 - Thư gửi anh em dân chủ và ông Nguyễn Thanh Giang <i>Hoàng Tiến</i>	78
30 – Hải kịch của ông Nguyễn Thanh Giang <i>Thiện Tâm</i>	84
31 - Thư gửi nhà văn Hoàng Tiến <i>Nguyễn Giang Vũ</i>	86
32 - Xin đừng đánh ầu <i>Nguyễn Thượng Long</i>	88
33 - Ông Nguyễn Thanh Giang không thể tảng lờ <i>Hoàng Tiến</i>	92
34 - Thư cuối gửi ông Hoàng Tiến <i>Nguyễn Giang Vũ</i>	96
35 - Về danh hiệu viện sỹ <i>Trần thị Hồng Swong</i>	98
36 - Nỗi buồn “ Dân chủ ” <i>Nguyễn Thượng Long</i>	103
37 - “ Kho báu ” Thanh Giang <i>Trần Khải Thanh Thủy</i>	108
38 - Nguyễn Thanh Giang – biểu tượng của mùa xuân dân tộc <i>Việt Hoàng</i>	113
39 - Bản luận tội chính thức của công an <i>Bộ Công an</i>	116
40 - Kết luận của công an đối với Nguyễn Xuân Nghĩa và các bạn <i>Nghiêm văn Thạch</i>	125
41 - Báo chí ta xin đừng hớ hênh <i>Cán bộ Ban Kiểm tra TW ĐCSVN</i>	128

BÓC TRẦN BỘ MẶT KẼ CHỐNG PHÁ NHÀ NƯỚC

(BÁO HÀ NỘI MỚI SỐ RA NGÀY 6-12-2008)

Đi ngược truyền thống yêu nước, thương nòi bao đời nay của cả dân tộc. Trong lúc toàn Đảng, toàn dân đồng lòng, đoàn kết đưa đất nước vượt qua những khó khăn thiên tai, địch họa thì lại có những kẻ tận dụng tri thức được đào tạo để chống đối Đảng, Nhà nước, phá hoại sự bình yên của đất nước .

Đó là Nguyễn Thanh Giang với học vị Tiến sĩ, nguyên là chuyên viên kỹ thuật thuộc Tổng cục Địa chất. Trái với đa số nhân sĩ, trí thức tận tâm vì phát triển cộng đồng, Nguyễn Thanh Giang chỉ chú tâm đến những hoạt động vì lợi ích cá nhân, không hề đoái hoài đến những hoạt động vì lợi ích xã hội. Nói về ý thức cộng đồng của vị Tiến sĩ này, ông Lợi, Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc và ông Chiến, Chủ tịch Hội cựu chiến binh xã Trung Văn - huyện Từ Liêm - Hà Nội, nơi Nguyễn Thanh Giang đang ở (trong khu tập thể Địa vật lý máy bay) bức xúc: Chúng tôi chưa bao giờ thấy ông Giang tham gia hội họp, hoạt động cùng bà con trong tổ dân phố, trong phường đối với các hoạt động đoàn thể, các hoạt động xã hội và các hoạt động phong trào phát triển địa phương. Đại diện các tổ chức đoàn thể ở xã Trung Văn còn cho biết, ông Giang sống biệt lập không giống như những người cùng lứa tuổi, ít giao lưu, chuyện trò cùng hàng xóm láng giềng .

Với những hoạt động chống phá Nhà nước, tháng 3-1998, Nguyễn thanh Giang đã từng bị công an tỉnh Bình Phước lập biên bản cảnh cáo về hành vi lưu giữ, phát tán trái phép các tài liệu có nội dung chống chế độ ... nhưng tỏ ra ngoan cố theo những tư tưởng, những lời dụ dỗ của các thế lực phản động hải ngoại, “ nhà trí thức.” Nguyễn Thanh Giang tiếp tục trượt dài trên con đường đi ngược lại lợi ích của dân tộc. Một năm sau đó, đến 4-3-1999 Nguyễn Thanh Giang lại tiếp tục bị Công an Thành phố Hà Nội bắt quả tang về hành vi chống phá Nhà nước. Tại thời điểm ấy, khám xét khẩn cấp nhà ông Giang, cơ quan công an đã thu giữ hàng chục tập tài liệu của bọn phản động lưu vong và một số đối tượng cơ hội chính trị, có nội dung xuyên tạc, nói xấu chế độ, nói xấu Đảng, Nhà nước. Và suốt thời gian từ đó đến nay, dù bị bắt, rồi được tha, được giáo dục, vận động nhiều lần, nhưng “ nhà trí thức đen” ấy vẫn ngựa quen đường cũ, liên tục có các hoạt động chống đối Đảng, Nhà nước.

Gần đây nhất, ngày 26-11-2008, cơ quan điều tra công an Hà Nội đã khám nhà, thu trên 10 kg tài liệu và nhiều phương tiện phản ánh hoạt động vi phạm pháp luật của Nguyễn Thanh Giang, đáng chú ý phát hiện tài liệu hạch toán thu chi của ấn phẩm trái phép “ Tập san Tổ Quốc.”, giấy biên nhận của một số đối tượng chống đối, cơ hội chính trị, danh sách cho số gọi là “ cộng tác viên .”....

Nguyễn Thanh Giang tự phong là Chủ nhiệm cái gọi là “ Tập san Tổ Quốc.”, phát tán các bài viết trên mạng, sau đó tải xuống để in ấn, phát hành trái phép 54 số nhờ sự “chống lưng” và “rót ngoại tệ” của Nguyễn Gia Kiểng – một đối tượng sặc mùi phản động, cầm đầu tổ chức phản động lưu vong “ Tập hợp dân chủ đa nguyên.” ở Pháp. Nguyễn Gia Kiểng đã rót cho Nguyễn Thanh Giang 125 triệu đồng để nuôi cái ấn phẩm phản động này. Không rõ thực chi cụ thể ra sao, tư túi thế nào, nhưng Nguyễn Thanh Giang chỉ báo cáo một cách mập mờ với Kiểng

là đã dành 46 triệu đồng để trả nhuận bút và tài trợ cho một số cá nhân là phần tử cơ hội chính trị trong nước tham gia viết bài như Trần Lâm, Nguyễn Xuân Nghĩa, Vũ Cao Quận ... (Hải Phòng), Hà sĩ Phu, Tiêu Dao Bảo Cự, Bùi Minh Quốc (Lâm Đồng) Lê Hồng Hà, Phạm Quế Dương, Nguyễn Thượng Long, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Trần Khải Thanh Thủy, Vũ Hung, Phan Đăng Hồng, Nguyễn Phương Anh (Hà Nội), Nguyễn Kim Nhân (Bắc Giang), Trần Đức Thạch (Nghệ An) ... Bản thân “ nhà tài trợ.” Nguyễn Gia Kiểng cũng trực tiếp phân phát cho Trần Anh Kim , Phạm Thanh Nghiê, Nguyễn văn Tính 10,2 triệu đồng; hỗ trợ Nguyễn Kim Nhân, Võ Văn Nghệ để tán phát cái gọi là “ Tập san Tổ Quốc .” là 4,8 triệu đồng .

Để ra vẻ có ban bệ, quy mô hoành tráng nhằm che mắt thiên hạ và lấy oai với các tổ chức phản động khác, Nguyễn Thanh Giang tự thành lập một ban biên tập, rồi Hội đồng Cố vấn của cái “ Tập san.” này gồm các nhân vật như Phạm Quế Dương, Trần Lâm, Bùi Tín, Nguyễn Phương Anh, Phạm Hồng Đức, Phan Thế Hải, Nguyễn Văn Hiệp, Việt Hoàng, Vi Đức Hồi, Nguyễn chính Kết , Trần anh Kim , Nguyễn thượng Long , Nguyễn xuân Nghĩa , Vũ cao Quận , Huỳnh Tâm, Trần Khải Thanh Thủy, Phạm Việt Minh. Nhưng thực chất “ Xếp tổng.” hay là người có quyền lực cao nhất chính là Nguyễn Gia Kiểng. Kiểng giao cho Nguyễn Thanh Giang và Trương Nhân Tuấn (một phần tử cơ hội chính trị có tên trong “ Tập hợp Dân chủ Đa nguyên ”) điều hành mọi việc .

Nguyễn Thanh Giang còn đứng ra tổ chức nhiều cuộc tụ tập, mà gần đây nhất là ngày 28-10-2008 tại tư gia của mình theo đề xuất của Nguyễn Phương Anh để hỗ trợ , hay nói chính xác là dùng tiền để “ động viên .” thân nhân của một số tội phạm xâm phạm an ninh quốc gia, chống phá Nhà nước đang bị các cơ quan pháp luật Việt Nam điều tra, làm rõ như Nguyễn thị Nga (vợ bị can Nguyễn Xuân Nghĩa), Bùi thị Rê (vợ bị can Nguyễn văn Túc) ... nhằm thuyết phục các đối tượng này tiếp tục khiếu kiện và tham gia vào các hoạt động sai trái, chống phá của chúng .

Tại buổi làm việc với các cơ quan công an , chính Nguyễn Thanh Giang đã thú nhận rằng để che mắt các cơ quan an ninh Việt Nam, chính ông ta đã đứng tên để “nhận thay.” Các đối tượng như Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Nguyễn Khắc Toàn ở Hà Nội, Trần Anh Kim ở Thái Bình cả chục ngàn đô la của các tổ chức chống phá nhà nước Việt Nam ở hải ngoại như “ Ủy ban Thụy Sĩ yểm trợ quốc nội.” , “ Văn bút Hoa Kỳ.” , “ Văn bút Thụy Sĩ.” Để che dấu những hành vi ăn vụng của mình, nhưng vẫn phải bảo đảm minh bạch tài chính với các nhà “ tài trợ.” , các đối tượng này lập những chứng từ giao nhận tiền dưới hình thức là thư cảm ơn . Như trong thư của Bùi thị Kim Ngân, vợ của nhà báo Nguyễn Vũ Bình và Vũ Thúy Hà vợ của bác sĩ Phạm Hồng Sơn ... qua ông Nguyễn Thanh Giang, chúng cháu nhận đủ mỗi người 1.000 USD .

Những hành vi chống phá của Nguyễn Thanh Giang và đồng bọn đã bị các tầng lớp nhân dân, các nhân sĩ, trí thức, các nhà khoa học lên án. Và điều đáng tiếc cho nhà khoa học này là uổng thay bao trí thức, hiểu biết được tích lũy trong suốt quá trình lao động, học tập, nghiên cứu khoa học lại bị chính ông đem đi nhuộm bẩn bởi tư tưởng lệch lạc, chống phá Nhà nước. Những kiến thức đáng quý ấy thay vì phục vụ lợi ích dân tộc, lại bị một số phần tử phản động, đối tượng cơ hội chính trị lợi dụng, làm hoen ố .

Theo TTXVN

SỰ THẬT VỀ “ TỜ BÁO LẬU ” TỜ QUỐC

(Báo Công an TP Hồ chí Minh số ra ngày 6-12-2008)

Sau nhiều năm điên cuồng chống phá Việt Nam nhưng không có hiệu quả, Nguyễn Gia Kiểng (đối tượng cầm đầu tổ chức “Tập hợp dân chủ đa nguyên ” ở Pháp) thay đổi chiến thuật bằng cách đầu tư để ông Nguyễn Thanh Giang đứng ra làm chủ nhiệm tờ “Tập san.” có tên là “Tờ Quốc.”. Sinh năm 1936 tại Thanh Hóa, là tiến sĩ địa vật lý, những năm gần đây ông Giang công khai ủng hộ quan điểm và tham gia hoạt động chống đối Đảng, Nhà nước của một số đối tượng cơ hội chính trị. Năm 1998, với hành vi lưu giữ và tán phát trái phép các tài liệu có nội dung chống Nhà nước, ông Giang bị Công an Bình Phước lập biên bản cảnh cáo. Chỉ sau đó một năm, Công an Hà Nội ra lệnh bắt khẩn cấp ông Nguyễn Thanh Giang, thu giữ 30 tập tài liệu của đám phản động lưu vong. Gần đây nhất, ngày 26/11/2008 Công an Hà Nội thu giữ tại nhà ông Giang trên 10 kg tài liệu và nhiều phương tiện phản ánh hoạt động vi phạm pháp luật của Nguyễn Thanh Giang. Đáng chú ý, cơ quan Công an đã thu giữ nhiều tài liệu hạch toán thu chi của tờ báo lậu có tên là “ Tờ Quốc.”.

Tại cơ quan công an, ông Nguyễn Thanh Giang khai nhận là chủ nhiệm, tổ chức, biên soạn tài liệu, biên tập, tuyên truyền phát tán “ tập san ” Tờ Quốc ở trong nước. Đổi lại, ông Giang nhận được tiền, phương tiện của bọn phản động lưu vong.

Theo tài liệu của cơ quan ANĐT, Nguyễn Gia Kiểng đã cung cấp cho ông Giang 125 triệu đồng để hoạt động (đây là con số mà cơ quan công an chứng minh được, thực tế có thể nhiều hơn) . Với số tiền này ông Giang dành 46 triệu đồng để tài trợ cho một số “ nhà báo.” Tham gia gửi bài như: Trần Lâm, Nguyễn Xuân Nghĩa, Vũ Cao Quận, Nguyễn Văn Tính, Hà Sỹ Phu và một số đối tượng luôn kêu gào chống đối Đảng, Nhà nước .

Trên trang nhất của “Tập san.” in một lô một lốc “Thành viên ban biên tập, hội đồng cố vấn.” như: Phạm Quế Dương, Trần Lâm, Bùi Tín, Nguyễn Phương Anh, Phạm Hồng Đức ... nhưng thực chất việc lập ra các ban bộ này chỉ là hình thức, mọi việc đều do ông Thanh Giang và “ Tổng biên tập Trương Nhân Tuấn (thành viên của Tập hợp Dân chủ Đa nguyên .” hiện đang sinh sống tại Pháp) quyết định hết .

Không chỉ là chủ nhiệm “Tập san.” Ông Nguyễn Thanh Giang còn đứng ra tổ chức nhiều cuộc tụ tập tại nhà mình để gặp gỡ, hỗ trợ tiền cho thân nhân một số đối tượng bị bắt giữ, xử lý như Nguyễn thị Nga (vợ Nguyễn xuân Nghĩa), Bùi thị Ré (vợ Nguyễn Văn Túc) ... Khi đã có “tập san.”, Nguyễn Gia Kiểng tiếp tục đầu tư cho Trần Kim Anh , Phạm Thanh Nhiên, Nguyễn Văn Tính , Nguyễn kim Nhân, Võ Văn Nghệ 15 triệu đồng để họ phát tán “ tập san.” Tờ Quốc .

Về bản chất “ những nhà dân chủ.” vừa kể trên, chúng tôi xin trích lời Nguyễn Văn Tính – một trong những “cây bút.” gắn bó với “ tập san.” Tờ Quốc : “ Những người tự cho mình là hoạt động đấu tranh cho dân chủ, nhân quyền, họ hoạt động không phải vì quyền lợi chung mà hoạt động vì quyền lợi cá nhân của họ, vì kinh tế. Qua từng bài viết, họ đấu đá nhau, chê bai nhau, tranh giành quyền lợi về kinh tế, ganh tị về quyền lợi ... như Nguyễn Khắc Toàn ăn chặn tiền của nước ngoài gửi cho những người khiếu kiện, Vũ Cao Quận luôn đề cao cá nhân mình, luôn cho mình là người phải xứng đáng được hưởng thế này, thế nọ. Sau hai năm hoạt động cho “ Dân chủ.”, kinh tế của Nguyễn Xuân Nghĩa khá lên rõ rệt ... Mục đích cuối cùng của hoạt động đó là xin tiền tài trợ của những người Việt Nam lưu vong ở nước ngoài hoạt động chống đối Nhà nước Việt Nam ! ”.

Trước đó, trong các tháng 7, 8, 9 năm 2008, trên địa bàn Hà Nội, Hải Phòng, Hải Dương xảy ra ba vụ treo khẩu hiệu: rải truyền đơn vu cáo Đảng, Nhà nước ... Cho đến nay, cơ quan an ninh đã bắt giữ một số đối tượng cầm đầu, trực tiếp tham gia các hoạt động chống phá này gồm : Nguyễn Xuân Nghĩa (Sinh năm 1949 tại Kiến An , Hải Phòng), Nguyễn Mạnh Sơn (SN 1943, trú tại Hải Phòng). Nguyễn Văn Tính (SN 1942, trú tại Hải Phòng), Nguyễn Văn Túc (SN 1964, trú tại Thái Bình). Nguyễn Văn Nhân (SN 1949), Ngô Quỳnh (SN 1984, trú tại Bắc Giang). Vũ Văn Hùng (SN 1966, trú tại Hà Nội). Các đối tượng này đều đã được cơ quan công an gặp gỡ, răn đe nhiều lần nhưng vẫn ngoan cố hoạt động chống đối.

Khám xét các nhà đối tượng, công an thu giữ nhiều tài liệu phản động và các phương tiện phạm tội. Kết quả điều tra cho thấy, chúng hoạt động theo sự chỉ đạo, hỗ trợ tài chính của một số tổ chức, cá nhân lưu vong ở Pháp, Mỹ, Úc, Canada như “ Đảng Việt Tân.”, “ Đảng Dân chủ Nhân dân.” , “ Ủy ban yểm trợ Sacarameto.”, Đoàn Thi, Nguyễn Gia Kiểng, Phùng Mai, Nguyễn Xuân Nghĩa đã nhận của Phùng Mai 1.000 USD, Vũ Văn Hùng đã nhận 400 USD “ tiền công.” rải truyền đơn .

Bên cạnh đó các đối tượng này còn thường xuyên được ông Thanh Giang khuyến khích viết bài cho “ Tập san ” Tổ Quốc .

Đến nay, các đối tượng trên đã thừa nhận hành vi vi phạm pháp luật, xin được hưởng khoan hồng và nhận thức được bản chất của cái gọi là “ Phong trào Dân chủ.”

HP

Nguyễn Thanh Giang và bán nguyệt san *Tổ Quốc*: những nạn nhân mới của bạo lực báo chí

Thích Tâm Long

Tôi vốn là một độc giả trung thành của các tờ báo ngành công an. Riêng tờ ANTG tôi không thiếu một số nào kể từ ngày nó ra số đầu tiên. Nhưng từ khi tôi đọc hai bài viết quá ầu của Hoàng Thắng (“Về “người đương thời” Đỗ Việt Khoa”) nhằm vào cái đích là “*hạ sát*” thầy giáo nổi tiếng Đỗ Việt Khoa ở THPT Vân Tảo – Thường Tín – Hà Tây thì tình cảm của tôi với tờ báo này bị sút mẻ nghiêm trọng.

Đọc xong các bài viết “Sự thật về “tờ báo lậu” *Tổ Quốc*” của HP trên báo *Công an thành phố HCM* số 1727 ra ngày thứ 7 – 6/12/2008 và bài “ Nguyễn Thanh Giang - một tay sai của tổ chức “ Việt Tân ”: đội lốt “dân chủ”, ăn chặn đô la ” của Trường Thái trên báo CAND số 1228 ra ngày thứ 7 - 6/12/2008 thì tình cảm mà tôi dành cho những tờ báo này cũng đổ nhào nốt.

Có thể nói, HP và Trường Thái bằng lối viết như thế đã đưa mặt bằng báo chí của Việt Nam rơi xuống bậc đội sổ trong bảng xếp loại báo chí thế giới về tất cả mọi mặt, tức là đứng sau cả Congo, Camorun, Cuba, Miến Điện. Chẳng cần phải đọc hết bài báo, người ta đã có thể kết luận các tác giả này quá non nớt về nghiệp vụ, quá coi thường độc giả, mục đích của các tác giả là thiếu trong sáng. Người ta có cảm tưởng HP và Trường Thái chỉ chú tâm vào việc đánh người chứ không phải là tác nghiệp nghề làm báo. Chính vì phải chịu quá nhiều áp lực từ các ông chủ đứng đằng sau mà họ đã nhắm mắt bước qua hết thảy từ luật báo chí đến các chuẩn mực thông thường trong mối quan hệ giữa người với người. Tôi xin dừng lại ở một vài hiện tượng:

Trước hết là hiện tượng đầu bài viết một đường thì thân bài và kết luận lại đi theo một nẻo. Đầu bài thứ nhất nêu: “*Sự thật về “Tờ báo lậu” Tổ Quốc*”, khi quảng diễn cái chủ đề này tác giả không đưa ra được một lập lý nào để người đọc tin rằng tờ *Tổ Quốc* là “hàng lậu”. “Hàng lậu” gì mà hơn hai năm qua nó đã ra 54 số dày dặn? Người ta chỉ thấy HP dang mặt, dang tên 7 người dân chủ đang bị công an bắt giữ với những điều được gán cho là lời khai chưa được kiểm chứng của họ, khi họ nằm trong buồng giam. Còn lại toàn bộ hồn vía của bài báo đó HP dành vào việc đánh túi bụi, đánh vô hồi kỳ trận dành cho ông Nguyễn Thanh Giang ở trong nước và ông Nguyễn Gia Kiểng ở nước ngoài.

Tác giả Trường Thái với bài báo nhan đề “*Nguyễn Thanh Giang là một tay sai của tổ chức “Việt Tân” – Đội lốt “Dân chủ”, ăn chặn đô la*” thì cũng chẳng khá hơn chút nào về lương tâm và nghiệp vụ làm báo. Chủ đề bài báo xưng xưng là: Nguyễn Thanh Giang là một tay sai của “Việt Tân”! Vậy mà suốt 3 cột báo ông này chẳng đưa ra được một chứng cứ thuyết phục nào nói rằng ông Giang là người của “Việt Tân”. Đánh ông Giang bằng một cái tit độc địa như thế lại áp cả chân dung của Nguyễn Vũ Bình một người chẳng liên quan gì đến tờ *Tổ Quốc*, chẳng liên quan gì đến món tiền 125 triệu VNĐ bị ăn chặn. Thế này là thế nào? Thế có phải là phạm tội vu khống cho Nguyễn Vũ Bình, phạm tội “*đánh người*” vô cơ hay không? Tại sao Trường Thái lại đùa dờn với danh dự của người khác như thế? Nhà báo Nguyễn Vũ Bình là cựu biên tập viên *Tạp chí cộng sản*, chắc là ông dám khởi kiện báo CAND về việc này quá.

Tôi không hiểu dựa vào những gì mà HP đã bịa ra câu chuyện thầy Vũ Hùng khai nhận 400 USD tiền công rải truyền đơn. Tôi được biết lý do mà người ta bắt giữ thầy Hùng là do thầy treo biểu ngữ ở cầu Nam Thăng Long. Biểu ngữ có nội dung:

- Tham nhũng là hút máu dân!
- Lạm phát tăng giá là giết dân!
- Mất biển, mất đảo là có tội với tổ tiên!
- Đề nghị ĐCS thực thi dân chủ, tự do, đa nguyên đa đảng...

chứ có đâu là rải truyền đơn? Lần thầy Hùng thăm Tĩnh Xá chúng tôi, thầy buồn bã nói: “*Người ta đuổi việc con thầy ạ. Có người ở nước ngoài gửi biểu con 400 USD để con có chút vốn liếng lê la bơm xe, vá lốp nơi đầu phố để lần hồi kiếm ăn*”. Vậy mà hôm nay tôi lại thấy nhà báo HP nói năng lạ lùng quá!

Hôm vừa qua, đọc tờ *Hà Nội Mới* tôi cũng thấy người ta bôi bác các ông: Luật sư Trần Lâm, cựu chiến binh Điện Biên Phủ Vũ Cao Quận, tiến sĩ Hà Sĩ Phu, nhà lý luận Tiêu Dao Bảo Cự, nhà thơ Bùi Minh Quốc, đại tá Lê Hồng Hà nguyên chánh văn phòng bộ công an, đại tá Phạm Quế Dương nguyên tổng biên tập tạp chí khoa học quân sự, nhà giáo Nguyễn Thượng Long, bác sĩ Phạm Hồng Sơn, nhà báo Nguyễn Vũ Bình, nhà văn Trần Khải Thanh Thủy, kỹ sư Nguyễn Phương Anh, nhà thơ Trần Đức Thạch... là những kẻ “*cơ hội chính trị*” (!). Tôi chẳng hiểu cơ hội chính trị là cái gì! Tôi chỉ thấy các ông ấy rất ôn hoà khi đưa ra những ý kiến phản biện để Đảng và Nhà nước biết điều mà điều chỉnh. Nghe đâu ông giáo già Nguyễn Thượng Long đã nói với bạn bè rằng: “Ông rất cảm ơn báo Hà Nội Mới. Ông ấy cũng xin công nhận mình chỉ là loại trình độ “*hạt mít*” như Trường Thái bôi bác và ông ấy nói ông ta không hề lén lút kiếm ăn. Ông ấy muốn hỏi các nhà báo vừa rồi đã kiếm được bao nhiêu qua bài báo đó mà ngòi bút của họ “*xung thiên*” như vậy? Ông Long cũng bày tỏ việc được ghi danh cùng với những trí thức lớn, những nhân sĩ lớn, những nhà văn nhà thơ nổi tiếng, những người Việt Nam yêu nước một cách nồng nàn là một vinh dự không phải ai cũng được hưởng”.

Việc các báo công an đã xúc phạm thô bạo danh dự của ông Nguyễn Gia Kiểng là họ vẫn giữ nguyên thái độ lệch lạc khi nhìn nhận những người Việt Nam yêu nước ở nước ngoài, vẫn dành độc quyền mạt sát đầy hận thù với người Việt Nam ở nước ngoài... Thử hỏi đó có phải là đường lối hoà hợp, hoà giải mà ĐCS thường tuyên truyền hay không? Khi nhà báo lại làm nhiệm vụ của quan toà, nhiệm vụ của đao phủ thì cũng là lúc hiến pháp và pháp luật trở nên vô nghĩa. Điều đó hoàn toàn là hiện thực đối với các tờ báo của ngành công an trong giai đoạn này.

Thật đáng buồn, có những kiến thức quá sơ giản mà các tác giả HP và Trường Thái cũng chẳng thuộc bài. Ví dụ: Khái niệm đạo văn mà Trường Thái vu khống cho ông Giang là hoàn toàn không đúng. Đạo văn là lấy văn thơ của người khác rồi ký tên nhận là của mình. Tờ *Tổ Quốc* không ai làm việc này, chưa một ai khởi kiện tờ *Tổ Quốc*, khởi kiện ông Giang về việc này.

Bôi nhọ người khác, miệt thị người khác nhằm vào những dị biệt về cá tính người ta là thói quen của mấy ông bà “*buôn dưa lê*” nơi hè phố. Chê trách ông Giang ít quan hệ với địa phương phố xóm là không chính đáng, là không thuyết phục. Chẳng có một gia đình nào mà cả hai vợ chồng cùng dặt tay nhau đi họp dân phố cả. Thế mới biết khi hạ mình làm theo lệnh người khác thì người ta có thể chẻ sợi tóc ra làm tư!

Trên đây là những chuyện vặt, đích “*hạ sát*” bằng được là dành cho ông Giang, cho tờ báo *Tổ*

Quốc và độc chiêu chính là chuyện tiền nong. Những ai chỉ lấy tiền làm trọng, đặt tiền lên quá cao thì suốt đời thường mê lú, mù mị đi cũng vì tiền. Những người này thường chọn chuyện tiền nong là đòn hiểm độc để hạ sát người khác. Đến nay cái án “lem nhem vì tiền” đã được người ta vận vào hầu hết những gương mặt đối lập ở trong cũng như ngoài nước.

Vì nhiều lý do, người Việt Nam ở nước ngoài thường rất dễ cúi lòng trước những nỗi thống khổ của người đồng bào của mình trong nước. Đứng trước những việc lớn như thảm họa thiên tai, lũ lụt, hạn hán, bão tố, tai nạn, dịch bệnh... đến việc nhỏ như tờ *Tổ Quốc*, người Việt Nam ở nước ngoài thường có tâm thế tự nguyện giúp đỡ bằng tiền bạc. Các cây bút công an miệt thị ông Nguyễn Gia Kiểng đã rút tiền về để nuôi dưỡng tờ báo *Tổ Quốc* phản động! Nói năng như thế là quá hồ đồ. Xin thiếu tướng Hữu Ước bớt chút thời gian vàng ngọc để đọc hết 1 trong 54 số báo *Tổ Quốc* đã ra, để xem nó phản động là phản động thế nào! Ông Nguyễn Gia Kiểng tài trợ cho ông Nguyễn Thanh Giang 125 triệu VNĐ là để góp phần nuôi dưỡng tờ báo tiến bộ đó chứ đâu có phải gửi về để mọi người chia nhau! Ông Giang chi dùng bao nhiêu, còn lại bao nhiêu thì đâu còn đó, sao lại vội vàng la lối là ăn chặn! Nói ăn chặn thì là ăn chặn của ai đây? Xin hỏi: Thế Cụ Thượng Đổ Mười ăm cả triệu USD của tư bản Hàn Quốc rồi bỏ túi riêng, bị người đời thối mắng lại trợn mắt lên mà mắng: “Đồ ghen ăn tức ở!”, thế thì nó ra làm sao?

Báo *Tổ Quốc* với lưng vốn chỉ có 125 triệu VNĐ, không mặt bằng, không nhà xưởng đem so với một toà soạn, một tạp chí chính thống tương đương cỡ như *Tạp chí cộng sản* của ĐCS Việt Nam... sẽ sáng ra nhiều điều đấy. Chắc chắn sau 2 năm, với ưu thế mặt bằng nhà xưởng, kho tàng, phương tiện... tiêu pha nếu không phải hàng chục tỉ thì cũng không dưới một tỉ VNĐ. Tiền đó lấy ở đâu ra? Ít nhất là từ 3 nguồn: tiền bán báo, tiền quảng cáo thuê, tiền tài trợ của Đảng, của ngân sách, của các mạnh thường quân.

Trong khi đó tờ *Tổ Quốc* không mặt bằng, không nhà xưởng, không tài trợ, báo ra không bán chỉ để biểu, không quảng cáo... thử hỏi với 125 triệu đồng làm sao mà đủ để cho ra đời 54 số tạp san trong hơn 2 năm.

Tôi thấy bà Tuyết Mai nguyên chánh văn phòng TW Hội phụ nữ Việt Nam, con gái nhà thơ, nhà cách mạng Thôi Hữu, vợ của tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang bức xúc nói: “Lẽ ra tôi và các con tôi phải kiện ông Giang vì ông này đã mang tài sản của gia đình ra để làm cái việc ích nước nhưng hại nhà mới phải!”. Nhà báo mà chỉ để vừa lòng người ra lệnh cho mình mà vung bút loạn xạ như HP và Trường Thái như thế thì thật đáng buồn cho nhân cách nhà báo. Lớn tiếng mạt sát ông Giang là đồ ăn chặn, tờ *Tổ Quốc* là đồ “hàng lậu”, là đồ phản động chống lại nhân dân... là lối nói của đám đòi nợ thuê không biết ngượng mồm. HP và Trường Thái hãy cố mà đọc cho hết 54 số báo *Tổ Quốc* đi rồi hãy la lối, hãy đại ngôn dạy người.

Bàn tay thô lậu và dị dạng đến thế nào cũng không che được ánh mặt trời. Việc tờ *Tổ Quốc* tồn tại được hơn 2 năm với 54 số liên tục là một minh chứng vô cùng thuyết phục: *Đây là tiếng nói tốt, tiếng nói đó được nhân dân chấp nhận và đón chờ. Tiếng nói đó rất đáng trân trọng khi người viết dám xông vào những vấn đề nổi cộm, gay gắt và nhạy cảm nhất mà hơn 700 tờ báo và tạp chí chính thống trong nước đều theo nhau mà lảng tránh như: Vấn đề chủ quyền lãnh thổ, vấn đề Trường Sa – Hoàng Sa, vấn đề chống tham nhũng, vấn đề tôn giáo, vấn đề dân oan, vấn đề quan hệ đối ngoại, các vấn đề hệ trọng tâm Quốc gia, tâm sống còn của dân tộc đã được các tác giả trình bày bằng một thái độ ôn hoà, một ý thức công dân đầy tính xây dựng và trách*

nhiệm. Chính nhờ tờ Tổ Quốc ăm ắp những thông tin phản biện tích cực mà ĐCS có căn cứ để điều chỉnh những nhận thức sai lệch của mình

Báo chí ngành công an rất cần phải có một thái độ xây dựng, thái độ có văn hóa khi đối xử với những trí thức đã có bài đăng trên tạp chí *Tổ Quốc*. Mạt sát và mạ lỵ những người viết bài cho tạp chí *Tổ Quốc* là bọn “cơ hội chính trị” báo *Hà Nội Mới* nghĩ gì khi “bọn cơ hội chính trị” đó lại là những người viết không lương, không nhận một đồng nhuận bút! Còn HP và Trường Thái cùng phóng viên của báo *Hà Nội Mới* đã lặn túi bao nhiêu tiền nhờ những lời mạt sát người khác như thế? Liêm sỉ con người rẻ rúng thế a ?

Để kết thúc cho bài viết này tôi nghĩ rằng: Trước trào lưu đòi Tự do - Dân chủ - Nhân quyền ở Việt Nam nếu ĐCS thực sự là đội tiên phong thì phải có thái độ tôn trọng ý nguyện của nhân dân bằng cách chính mình phải tôn trọng làm theo hiến pháp và pháp luật, hướng dẫn, uốn nắn để những tư tưởng sơ khởi về Tự do - Dân chủ - Nhân quyền của nhân dân Việt Nam lúc này được phát triển lành mạnh hợp với quy luật tiên hóa của nhân loại văn minh. Còn vẫn cứ tiếp tục đàn áp, đánh phá, bôi bẩn những người dân chủ như những gì mà các tờ báo vừa qua đã làm sẽ chỉ làm cho ĐCS và chính quyền trở nên méo mó trong con mắt của nhân dân. Tiến trình dân chủ hóa đời sống chính trị xã hội cho nhân dân Việt Nam là không thể đảo ngược được. Không có một lý do nào mà dân tộc Việt Nam không được hưởng những gì mà các dân tộc trong các xã hội văn minh đang được hưởng. Tôi tin rằng mùa xuân đích thực sẽ đến với dân tộc chúng ta trong một tương lai không xa.

Thích Tâm Long

Tịnh xá Ngọc Liên (Hà Nội 2)

Chân dung những “ Nhà Dân chủ ” thích ... USD

Vietnamnet ngày 16- 12-2008

Một số phần tử chống đối trong nước gia tăng các hoạt động tuyên truyền, xuyên tạc chống Nhà nước XHCN, kích động phá rối ANTT. Có nhiều chứng cứ cho thấy họ phản bội Tổ quốc chỉ vì tiền .

Các “ Nhà dân chủ .” thích tiền tài trợ

Trong các ngày 28/7, 6/8, 7/9, trên địa bàn Hà Nội, Hải Phòng, Hải Dương đã xảy ra ba vụ treo khẩu hiệu, rải truyền đơn có nội dung hết sức phản động, vu cáo Đảng và Nhà nước ta .

Bằng biện pháp nghiệp vụ và tố giác của quần chúng nhân dân. Cơ quan an ninh đã phát hiện, bắt giữ đối tượng cầm đầu, chủ mưu và trực tiếp tham gia các vụ treo khẩu hiệu, rải truyền đơn gồm: Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Tĩnh (ở Hải Phòng); Nguyễn Văn Túc (ở Thái Bình); Nguyễn Kim Nhân, Ngô Quỳnh (Bắc Giang); Vũ Hùng (Hà Nội).

Tại cơ quan công an, các đối tượng trên đã khai ra Nguyễn Thanh Giang, trú tại số 6, khu tập thể Vật lý máy bay, Trung Văn, Từ Liêm, Hà Nội đã khuyến khích viết bài cho cái gọi là tập san “ Tổ Quốc .” và tài trợ tiền cùng phương tiện hoạt động .

Khám xét chỗ ở của các đối tượng, cơ quan chức năng thu giữ nhiều phương tiện, đồ vật dễ gây án. Kết quả điều tra cho thấy, hoạt động treo khẩu hiệu, rải truyền đơn của các đối tượng đều có sự chỉ đạo, kích động, hỗ trợ về tài chính của một số cá nhân, tổ chức phản động lưu vong ở nước ngoài. Hiện cơ quan điều tra đang hoàn tất hồ sơ để đưa các đối tượng ra truy tố trước pháp luật.

Cho đến nay, các đối tượng đã thừa nhận hành vi vi phạm pháp luật của mình, xin được hưởng khoan hồng. Qua thời gian, các đối tượng đã nhận thức bản chất cái gọi là “ Phong trào Dân chủ ” .

Trong bản cung ngày 20/11, Nguyễn Văn Tĩnh đã công nhận bản chất “ xôi thịt.” của các đối tượng tự xưng là “ những nhà dân chủ.”. Bản cung có đoạn: “ Những người tự cho mình là hoạt động đấu tranh cho “ dân chủ , nhân quyền ”, họ hoạt động không phải vì lợi ích chung mà hoạt động vì quyền lợi cá nhân của họ, vì kinh tế ... Mục đích cuối cùng của hoạt động đó là xin tiền tài trợ của những người VN lưu vong ở nước ngoài hoạt động chống đối Nhà nước VN .” .

Chân dung “ nhà dân chủ.”

Người được nhắc đến ở đây là Nguyễn Thanh Giang, học vị tiến sĩ, nguyên là chuyên viên kỹ thuật thuộc Tổng cục Địa chất .

Không góp sức lực và trí tuệ vào công cuộc xây dựng đất nước như bao nhân sĩ, trí thức khác, Nguyễn Thanh Giang chỉ chú tâm đến những hoạt động vì lợi ích cá nhân vì “ những đồng đồng USD bản thiu ” . .

Tháng 8/1998, Nguyễn Thanh Giang đã từng bị Công an tỉnh Bình Phước lập biên bản, cảnh cáo về hành vi lưu giữ, phát tán trái phép các tài liệu có nội dung chống chế độ.

Ngày 4/3/1999 Nguyễn Thanh Giang lại tiếp tục bị Công an Thành phố Hà Nội bắt quả tang về hành vi chống phá Nhà nước. Tại thời điểm ấy, khám xét khẩn cấp nhà Nguyễn Thanh Giang, cơ quan Công an đã thu giữ hàng chục tập tài liệu của bọn phản động lưu vong và một số đối tượng cơ hội chính trị, có nội dung xuyên tạc, nói xấu chế độ, nói xấu Đảng, Nhà nước. Gần đây nhất, ngày 26/11/2008, Cơ quan điều tra Công an Hà Nội đã khám nhà thu trên 10 kg tài liệu và nhiều phương tiện phản ánh hoạt động vi phạm pháp luật của Nguyễn Thanh Giang, trong đó có cả tài liệu hạch toán thu chi của ấn phẩm trái phép “Tập san Tổ Quốc.”, giấy biên nhận tiền của một số đối tượng chống đối, cơ hội chính trị, danh sách phát tiền cho số gọi là “cộng tác viên.” ...

Nguyễn Thanh Giang tự phong là chủ nhiệm cái gọi là “Tập san Tổ Quốc.”, phát tán các bài viết trên mạng, sau đó tải xuống để in ấn, phát hành trái phép 54 số. Việc làm của Nguyễn Thanh Giang được Nguyễn Gia Kiểng – một đối tượng phản động, cầm đầu tổ chức phản động lưu vong “Tập hợp Dân chủ Đa nguyên.” ở Pháp trả công bằng số tiền hơn 100 triệu để Giang nhét túi và chia cho các “cộng tác viên”.

Nguyễn Thanh Giang còn đứng ra tổ chức nhiều cuộc tụ tập, mà gần đây nhất là ngày 28/10/2008 tại tư gia của mình theo đề xuất của Nguyễn Phương Anh để hỗ trợ, hay nói chính xác là dùng tiền để “động viên.” thân nhân một số tội phạm xâm phạm an ninh quốc gia, chống phá Nhà nước đang bị các cơ quan pháp luật Việt Nam điều tra, làm rõ như Nguyễn thị Nga (vợ bị can Nguyễn xuân Nghĩa), Bùi thị Rê (vợ bị can Nguyễn văn Túc) nhằm thuyết phục các đối tượng này tiếp tục khiếu kiện và tham gia vào các hoạt động sai trái, chống phá của chúng .

Lê Doãn Tân

Giang Sơn Trội Tính Nghĩa Hùng, Nhàn Quỳnh Thu, Túc Nghiên Thạch!

Mong được giải bày cùng quý vị về câu nói lấy làm tiêu đề bài viết.

Giang sơn Tổ quốc nối liền, có ai không nhớ ! *Non nước* là chữ thuần Việt cũng gắn liền *tổ quốc, nước non, đất nước* ! Những con người yêu nước Việt đã và đang sống như chết cho đất nước phải được vinh danh !

Từ bao ngàn năm nay, đất nước ta chưa bao giờ chịu nhục. Từ ngàn năm bắc thuộc hay cả trăm năm thuộc địa chưa bao giờ nhân dân ta ngừng nghỉ đấu tranh. Đất nước toàn vẹn là mục tiêu thôi thúc cả dân tộc hy sinh tất cả để giữ gìn và giành lại những gì đã mất. "Tuy mạnh yếu có lúc khác nhau, nhưng hào kiệt đời nào cũng có", hay trước đó "Nam quốc sơn hà, Nam đế cư" là những tuyên ngôn bất hủ cho độc lập, tự chủ, tự cường của dân tộc ta. Éo le thay, những năm giữa thế kỷ 20 đến đầu thế kỷ 21 nhân dân ta đã từng được ngấm mùi "tổ chim sẻ". Biên cương từ Ái Nam Quan, Thác Bản Giốc rồi vịnh Bắc Bộ, Hoàng Sa, Trường Sa đang xa dân máu thịt Âu Cơ, đang bị ngoại bang lóc thịt, xẻ da, cắt gân cho xa rời dòng giống Lạc Hồng.

Ở một đất nước mà tính chính nghĩa, tính anh hùng được đề cao (tính trội) thì ngàn năm văn vật vẫn còn. Ở đất nước mà tính lừa dối được nâng lên dù tự phát hay bị ép buộc cũng đưa dân tộc đến diệt vong. Hàng trăm ngàn liền bà con gái đi làm công nhật, cô dâu, gái... cho Đài Loan, Hàn Quốc, Mã Lai... hay hàng trăm ngàn đàn ông đi làm xuất khẩu lao động cực nhọc nơi xứ lạ đủ để suy nhược giống nòi. Tổ quốc mà tính ân nghĩa, tính hào hùng được trọng dụng thì an nhàn muôn thuở. Lòng hướng về cái nhân, ngàn mối lo tan hết, như hoa quỳnh khoe hương sắc mùa thu, năm nào cũng vậy. Tổ quốc mà nghĩa hiệp, hùng cường thì ngàn thu vững như bàn thạch, mỗi bước đi (túc) lên tương lai như đời sơn đảo hải, giống như nghiên, bút vẫn coi là tri thức, quốc đạo được Văn Miếu ghi tên ngàn năm vậy.

Thế giới nói chung, các tổng thống như ông Bush... đều có nói rằng những người đấu tranh cho dân chủ hôm nay sẽ là những lãnh đạo tương lai của đất nước họ, của dân tộc họ. Và cũng vô tình, nhưng cái tên của họ đã làm nên một câu thành ngữ cho tương lai: *Giang sơn trội tính nghĩa hùng, nhàn quỳnh thu, túc nghiên thạch!* Đó là:

Nguyễn Thanh GIANG
 Nguyễn Mạnh SƠN
 Phạm Văn TRỘI
 Nguyễn Văn TÍNH
 Nguyễn Xuân NGHĨA
 Vũ Văn HÙNG
 Nguyễn Kim NHÀN
 Ngô QUỲNH
 Lê Thị Kim THU
 Nguyễn Văn TÚC

Phạm Thanh NGHIÊN
Trần Đức THẠCH

Câu thành ngữ này được hàng chục tờ báo của đảng đọc đi đọc lại hàng chục ngày qua, họ còn trung cả ảnh của các chiến sĩ đấu tranh cho dân chủ nhân quyền lên trang nhất hòng dẫn chứng cho những lời văn của lũ người đang bị nô dịch hoá, thuộc địa hoá của tư tưởng Mác - Lê nin.

Báo *Tổ Quốc* hay báo Giang Sơn cũng là một. Một tiếng nói đối lập nhỏ nhoi minh chứng cho sự sắp đặt sỗ trong làng tự do báo chí thế giới của chế độ cầm quyền; vậy mà họ nở gạt bỏ, coi là báo lậu để rồi ngày mai đây nền tự do báo chí độc tài cộng sản Việt nam sẽ là số một từ dưới lên của phân cấp báo chí thế giới tự do dân chủ .

Những người đấu tranh dân chủ hãy tự hào vì có một lãnh đạo như ông Nguyễn Thanh Giang, ở tuổi 73 ông vẫn kiên cường đấu tranh vì đất nước tự do dân chủ, ông vẫn không ngại nhận những công việc nhạy cảm về mình để giúp đỡ đa số anh em trong phong trào. Ông xứng đáng được nhiều người, rất nhiều người biết ơn vì những đóng góp, công lao như vậy. Tập san *Tổ Quốc* là một trong vài ba tờ báo hiếm hoi đang phát hành công khai, thách thức sự đàn áp của độc tài cộng sản. Sự hy sinh về quyền lợi vật chất, quyền lợi chính trị, quyền được làm "người quan sát"... của chủ nhiệm báo phải được tôn vinh đúng mức, nhất là trong giới đấu tranh dân chủ, nhân quyền. Báo giấy của đảng cũng không ngờ khi quy kết ông là tay sai của đảng phản động (!) thì vô hình trung làm công chúng nhận biết đảng phản động đó lại có những con người ưu việt như vậy trong tổ chức.

Báo chí một chiều những ngày qua không ngừng quy kết, chụp mũ những chiến sĩ dân chủ là thèm đô-la, làm tay sai... . (Xem: "Chân dung các "nhà dân chủ" thích... USD" *VietNamNet*, ngày 06/12/2008)

Nhưng sự thật có đâu như vậy!

Một nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, hội văn học nghệ thuật Hải Phòng với hàng trăm bài viết trong tập *Hai nửa vờ* nói lên sự đau khổ khôn cùng của hàng ngàn người dân từ khi giải phóng đến khi được đi bán sức lao động hay sức "tự có" nơi xứ người lại có thể yêu "đồng đô la bán thiu" đến vậy sao? Đến hôm nay, hội văn học đảng tính đó đã khai trừ anh ra khỏi hội. Những ngày trước khi anh Nghĩa bị bắt, có người ở hải ngoại phổ biến ra trước công luận mạng internet và quốc tế một lá thư được bảo là của anh Nghĩa về việc xin giúp đỡ. Nhưng chính anh Nghĩa đã từ chối nhận sự giúp đỡ đó. Vị hảo tâm kia có điện thoại cho chị Nga, vợ anh Nghĩa, nhiều lần nhưng chị nhất quyết không nhận sự giúp đỡ. Trước đó ông có gửi về cho anh Nghĩa và cô Nghiênn một vài vỉ thuốc ốm đau nhưng qua ai đó làm sao mà đến nay vẫn chưa nhận được. Hiện nay số tiền 1000 đô la mà nhà hảo tâm nọ quyên góp theo lá thư đó vẫn nằm nguyên bên ngoài. Nhưng việc này đã bung bét ra và an ninh nhất quyết quy chụp anh Nghĩa làm biểu ngữ cho phong trào vì số tiền ảo đó.

Hiện nay anh Nghĩa bị bệnh trĩ, đau dạ dày... trong tù dưới sự quản thúc gắt gao của bộ công an, vậy mà lãnh đạo khối 8406 đều không hỏi thăm gia đình, có lãnh đạo còn kiên quyết nói: "nếu anh ấy không bị bắt thì chúng tôi cũng loại ra khỏi khối 8406 vì làm việc gì cũng không xin ý kiến lãnh đạo và đi xin tiền". Liệu có ai hiểu cho anh Nghĩa, cho gia đình anh ấy? Làm sao dưới sự kiểm toả ngặt nghèo này của an ninh mà anh ấy lại giữ được bí mật để xin ý kiến lãnh đạo

của ông Đỗ Nam Hải -một người mà ai cũng biết đã viết cam đoan gì, xin nhận gì, xin thôi gì trong năm 2006, ngay khi bị an ninh đến nhà chuẩn bị bắt đi vào nhà tù nhỏ? Làm sao việc xin tài trợ lại chỉ độc quyền lãnh đạo 8406 mới được làm? Nếu các bậc lãnh đạo 8406 biết việc anh Nghĩa phải khó khăn gian khổ như thế nào để tham gia biểu tình, bandrolle, biểu ngữ... thì họ mới biết để so sánh với việc đấu tranh "võ mồm" hay "salon". Những khi anh bỏ xe máy, vượt rào sang nhà hàng xóm của bạn, lội bộ qua cánh đồng... để đi chỉ đạo biểu tình, rồi bị đánh đập... thì anh có nghĩ rằng mình đấu tranh vì những đồng tiền nhỏ nhoi đó? Anh Nghĩa là một con người sống chết với phong trào dân chủ và anh cũng sẵn sàng chết vì niềm tin, lý tưởng đó của mình.

Thầy giáo Vũ Hùng cũng như vậy. Có ai tin rằng thầy nhận 400 đô la tiền công để rải truyền đơn như báo *Công An* đã đưa tin? Đúng là thầy có nhận, hay bị ép phải nhận vì tình cảm của đồng bào hải ngoại. Khi đó thầy vừa bị đuổi việc dạy học, đánh trống vì đấu tranh dân chủ. Có người hảo tâm đã vận động diễn đàn giúp thầy 400 đôla để thầy kiếm kế sinh nhai, làm một quán rửa xe máy, bán chè chén... ngay trước cổng nhà, gần đường đi. Thầy cũng đã khai báo với an ninh sự giúp đỡ này, và chính vì vậy lũ bồi bút đều giả đã dựng chuyện thầy nhận tiền rải truyền đơn. Người ta kết tội thầy Vũ Hùng thực hiện việc treo biểu ngữ ở cầu vượt Nam Thăng Long. Nội dung biểu ngữ đến nay vẫn được bà con nhân dân bàn tán và họ thực sự ngưỡng mộ con người đã nói thay, làm thay cho họ.

Một câu chuyện vui, vẫn được người đời kể lại, đó là khi một người cảm ơn người khác và nói rằng: Tôi không biết làm sao mà cảm ơn đủ tấm lòng của anh! Người kia nói lại rằng: từ khi con người phát minh ra tiền thì việc đó có khó gì đâu! Từ PMU18 đến PCI ngày nay chắc lãnh đạo chính quyền vẫn thường làm vậy. Mà họ đâu có tính bằng trăm đôla! Chỉ có những người nhận ân nghĩa từ những đồng bào của họ mới bị báo chí tự do độc tài sơn phết cho những tội "tây đĩnh" như vậy.

Xin mượn câu thơ của Trung Tướng Trần Độ để cho đoạn kết:

*"Những mơ xoá ác ở trên đời
Ta phó thân ta với đất trời
Ngỡ ác xoá rồi thay cực thiện
Ai hay, biến đổi, ác luân hồi."*

Hà Nội, 10/12/2008
Nguyễn Phương Anh

HÃY TRẢ TỰ DO CHO NHỮNG NGƯỜI BỊ GIAM CẦM VÔ LÝ !

Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập tự do hạnh phúc

Hà Nội ngày 28 tháng 10 năm 2008

Kính gửi : ông Tổng Bí thư ĐCSVN Nông Đức Mạnh
 ông Chủ tịch Nước Nguyễn Minh Triết
 ông Thủ tướng Chính phủ Nguyễn Tấn Dũng
 ông Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng
 các ủy viên Bộ Chính trị và Ban Bí thư Trung ương ĐCSVN

Những người có lương tri và có nhân quan đúng đắn đều vô cùng đau xót và hết sức ngỡ ngàng trước chiến dịch đàn áp dữ dội cùng một lúc cả số đông bà con giáo dân và những người hoạt động dân chủ Việt Nam. Bản thân người viết bức thư này cũng từng ngỡ rằng đâu đó đã xuất hiện dấu hiệu nguy biến khiến nhà cầm quyền không thể không ra tay kịp thời và quyết liệt.

Thực tế, khi hàng vạn bà con giáo dân từ nhiều địa phương trong cả nước ùn ùn kéo về khu vực nhà thờ Thái Hà thì không thể không đưa ra những biện pháp ngăn chặn khẩn cấp và việc ngăn chặn hữu hiệu nguy cơ xảy ra động loạn đã biểu tỏ sức mạnh đáng nể của lực lượng chuyên chính vô sản Việt Nam.

Nhưng thử hỏi, vì sao chính nhà cầm quyền lại đẩy tình hình trở thành phức tạp đến mức có nguy cơ bùng nổ như vậy ?

Trấn áp đàn áp đã quá giỏi vì đây là sở trường của chuyên chính vô sản, nhưng rồi đây, hai cái công viên bên cạnh nhà thờ Thái Hà và bên cạnh Tòa Khâm sứ sẽ vẫn cứ còn gọi lại chứng tích rất không đẹp của ĐCSVN trong lòng những ai ngày nay đi qua và các thế hệ mai sau nhìn thấy nó. Người ta bảo rằng hai công viên kia là công tích đáng tôn vinh của giáo dân, đặc biệt là các linh mục Ngô Quang Kiệt, Vũ Khởi Phụng. Ai cũng biết rằng, không có họ thì công viên Tòa Khâm sứ đã biến thành vũ trường và các quán bia ôm uê tạp cho tư bản đồ hốt bạc. Không có họ thì công viên Nhà thờ Thái Hà đã được phân lô xây lầu cho các quan chức và bộ hạ.

Lại nữa, rồi đây vẫn cứ còn xói mãi vào tâm khảm con người về nỗi xấu hổ đối với những thủ đoạn hạ đẳng khi người ta cắt xén, xuyên tạc lời Đức Cha Ngô Quang Kiệt để báng bổ, hạ nhục ông.

Thử hỏi, cái hậu họa thảm hại cho uy tín và danh dự của ĐCNVN này do ai gây ra ?

Càng ngạc nhiên hơn, gần như đồng thời với đàn áp giáo dân, người ta mở chiến dịch truy lùng và bắt giam hàng loạt những người hoạt động dân chủ.

Như trên đã nói, vì tưởng rằng đã xuất hiện nguy cơ từ một âm mưu chính trị ghê gớm nào đấy nên tôi giữ im lặng để thận trọng tìm hiểu. Sau những trao đổi với một số người hiểu biết, trong đó có công an và người bị công an thẩm vấn, đặc biệt là qua trò chuyện trong buổi “ Gặp mặt thân nhân các chiến sỹ dân chủ đang gặp hoạn nạn ” tại nhà tôi hôm nay tôi mới xác định được rằng đợt tra xét, giam cầm này chủ yếu nhằm truy bức hành động treo biểu ngữ của những nhà hoạt động dân chủ.

Nếu quả đúng vậy thì hành động này của nhà cầm quyền cần được xem xét lại.

Hãy xem, họ đã treo những khẩu hiệu gì ?

Biểu ngữ treo ở Nam Thăng Long, Hà Nội viết:

- ***Tham nhũng là hút máu dân***
- ***Lạm phát, giá cả tăng cao là giết dân***
- ***Mất đất, biển, đảo là có tội đối với tổ tiên***
- ***Yêu cầu đảng cộng sản thực hiện ngay dân chủ hóa đất nước, đa nguyên đa đảng***

Biểu ngữ treo ở Hải Phòng viết:

- ***Bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải, hải đảo Việt Nam***
- ***Dân chủ, nhân quyền cho nhân dân Việt Nam***
- ***Đa nguyên, đa đảng cho Việt Nam***

Biểu ngữ treo ở cầu Lai Cách Hải Dương viết:

- ***Lạm phát, dân nghèo khổ là do chính quyền CS***
- ***Mất dân chủ tự do nhân quyền là do chính quyền CS***
- ***Mất đất mất đảo là do chính quyền đảng CS***
- ***Yêu cầu: đa nguyên đa đảng***

Những khẩu hiệu trên sai ở chỗ nào ?

Không sai !

Hầu hết đúng. Một vài câu có thể là nên chỉnh sửa đôi chút.

Những câu nên chỉnh sửa không phải là sai hoàn toàn.

Những câu đúng phải được xem là lời tuyên thệ, là sự tự vấn nghiêm khắc của một chính quyền thực sự vì dân.

Có người bảo các khẩu hiệu treo ở Hà Nội và Hải Phòng không có vấn đề gì. Nhưng khẩu hiệu treo ở Hải Dương phạm tội kêu gọi lật đổ chính quyền.

Không, nói như vậy là phạm tội vu khống, là cố tình suy diễn gán ghép bằng dã tâm ác ý. Mọi người đều có quyền khen hay chê, có quyền phân tích và xét đoán. Người nói hoàn toàn có quyền phát biểu nhận định rằng sở dĩ có tham nhũng ở tầm quốc nạn, sở dĩ nhân dân nghèo khổ, đất nước tụt hậu là do Đảng đã tha hóa, biến chất, đã trở nên quá kém cỏi. Đây là tự do tư tưởng, tự do ngôn luận. Người lãnh hội có thể biến nhận thức đó thành hành động: hoặc ra sức đấu tranh buộc Đảng cải tổ triệt để, đổi mới thực sự để may chăng còn có thể tồn tại; hoặc tiến hành đấu tranh vũ trang lật đổ Đảng đi. Và, chỉ người lãnh hội mới chịu trách nhiệm về hành động của họ.

Toàn Đảng, trước hết là TBT Nông Đức Mạnh và các ủy viên Bộ Chính trị muốn xứng đáng thì hãy hô thật to các khẩu hiệu trên. (Riêng câu “ Đa nguyên đa đảng cho Việt Nam” các ông có thể lờ đi hoặc hô nhỏ nhỏ). Dầu sao, đa nguyên đa đảng là tất yếu. Sự cũng không được, trốn tránh cũng không được, cưỡng lại cũng không được, mưu ma chước quỷ để ngăn chặn mấy thì rồi cái gì phải đến cũng sẽ đến như mùa xuân sẽ đến..

Người ta nói đúng, người ta làm đúng, người ta chỉ bảo, khuyến khích các người làm đúng lời dạy của cha ông, đúng ước nguyện của nhân dân, sao lại bắt bớ người ta, đánh đập đầy đọa người ta, gieo đau khổ cho cha mẹ, vợ con người ta ? !

Sao lại dã man tàn bạo đến thế ! Không còn biết xót thương là gì ! Không còn sợ quả báo đời con, đời cháu hay sao ?

Người trong nước hẳn không thể không khinh ghét, oán giận song vì sợ hãi không dám lên tiếng nhưng hãy nghe kia, Nghị viện Châu Âu mạnh mẽ lên án vì cho rằng ở Việt Nam: “ tự do hội họp bị hạn chế nghiêm trọng: tháng 9-2008 chính quyền Việt Nam phát động cuộc đàn áp khắc nghiệt nhất trong nhiều thập niên qua đối với người công giáo biểu tình ôn hòa tham gia cầu nguyện tại Hà Nội để đòi đất đai giáo sản bị nhà cầm quyền tịch thu ”, “ Việt Nam thiết lập những điều luật hạn chế quyền tự do vào mạng internet, thông qua việc kiểm tra và kiểm soát nội dung văn bản, và đã bắt giam những “ nhà ly khai sử dụng internet ” với lý do dùng internet để phổ biến các quan điểm nhân quyền và dân chủ hay thảo luận dân chủ ” . Họ yêu cầu:

- Trả tự do tức khắc cho mọi cá nhân bị tù đầy hay giam giữ vì lý do biểu tỏ ôn hòa ý kiến hay tôn giáo ...

- Bãi bỏ các luật pháp Việt Nam nhằm kết tội các nhà bất đồng chính kiến hay các hoạt động tôn giáo căn cứ theo khái niệm mơ hồ xâm phạm “ an ninh quốc gia”, để các luật pháp này không áp dụng cho những cá nhân sử dụng các quyền cơ bản của họ về tự do ngôn luận, tự do hội họp, tự do lập hội và tự do tín ngưỡng. v v

Quyết nghị về vấn đề nhân quyền và dân chủ ấn định trong Hiệp ước đối tác và hợp tác Liên Âu – Việt Nam được Quốc hội Châu Âu thông qua ngày 22 tháng 10 năm 2008 với gần như tuyệt đại đa số: 479 phiếu thuận, 21 phiếu chống, 4 phiếu trắng. Liên Âu không phải Hoa Kỳ nên không thể suy diễn rằng họ cay cú, thù địch gì mà phải hiểu rằng họ đang thực hiện sứ mệnh thiêng liêng của nhân loại. Đồng thời hãy ghi nhớ rằng họ đang là đối tác quan trọng hàng đầu của chúng ta.

Tôi cũng khẩn thiết yêu cầu:

1) Trả tự do ngay cho những người bị bắt một cách vô lý: Phạm Thanh Nghiên, Nguyễn Văn Tính, Nguyễn Kim Nhân, Vũ Hùng, Phạm Văn Trội, Trần Đức Thạch, Nguyễn Văn Túc, Nguyễn Xuân Nghĩa, Lê thị Kim Thu ...

2) Bộ Chính trị và Ban Bí thư cần họp kiểm điểm về việc chỉ đạo giải quyết các vụ việc nêu trên. Xác định cho được những ai do nhận thức non kém, do mắc mưu sự chỉ đạo từ nước ngoài hay bản thân là tình báo nước ngoài đã thực hiện âm mưu phản động đối với Đảng, đối với Tổ quốc.

Những bước đi đúng đắn của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng trong việc xúc tiến giao hòa với Tòa thánh Vatican, hứa hẹn giải quyết êm thấm vấn đề Tòa Khâm sứ Hà Nội; trong việc đẩy mạnh mối giao hảo với Hoa Kỳ đến mức Tổng thống Bush tuyên bố khẳng định chủ quyền lãnh thổ và lãnh hải của Việt Nam và đang có bước đi tích cực trong quan hệ quân sự, quốc phòng Việt- Mỹ hẳn đã làm cơn bão dạn những kẻ vốn coi Việt Nam là đối tượng thuộc phạm vi bành trướng. Họ muốn kích động chính quyền ta phải ra tay đàn áp dân chủ, nhân quyền, tôn giáo để buộc Hoa Kỳ và Phương Tây phải lên tiếng, từ đấy khoét sâu mâu thuẫn giữa ta với thế giới tiên tiến, thiết lập lại tình trạng cô lập để buộc ta không còn con đường nào khác ngoài con đường chui vào vòng đô hộ của họ.

Có tin là những ngày vừa qua quân đội Trung Quốc đã áp sát biên giới phía Bắc và người ta chủ trương kích động giáo dân nổi loạn để bọn Lê Chiêu Thống có cơ mời họ vào.

Dù những nhận thức, những ý kiến nêu trên sai đúng đến mức nào, tôi vẫn mong các vị nghiêm túc quan tâm đến bức thư này không chỉ vì số phận nghiệt ngã đau lòng của những người đang bị giam cầm vô lý mà còn vì quyền lợi của nhân dân Việt Nam, vì danh dự của chính ĐCSVN.

Trân trọng
 Nguyễn Thanh Giang
 Số nhà 6 – Tập thể Địa Vật lý Máy bay
 Trung Văn – Từ Liêm – Hà Nội
 Điện thoại : 35 534 370

VOA PHỎNG VẤN VỀ VỤ GIÁO SƯ THÁI HÀ

Lam Phương: Liên qua đến vụ giáo dân đòi chính quyền Hà Nội giao trả lại tòa Khâm sứ cũ và mảnh đất thuộc Giáo xứ Thái Hà, ban Việt ngữ đài Tiếng Nói Hoa Kỳ đã tiếp xúc với giáo sư Nguyễn Thanh Giang, một cư dân Hà Nội để nghe ông trình bày ý kiến của ông và nghe ông thuật lại một số dư luận ở đó.

Thưa giáo sư, là một cư dân ở Hà Nội, ông nghĩ gì về vụ đòi đất tại Giáo xứ Thái Hà và vụ chính quyền gấp rút cho xây công viên ở tòa Khâm sứ cũ ạ?

GS Nguyễn Thanh Giang: Ngay từ lúc đầu, vấn đề xảy ra vụ bên Công giáo đề xuất việc muốn có lại mảnh đất của họ mà từ ngày xưa họ đã có, có từ thời Pháp thuộc, thời phong kiến thì tại sao bây giờ họ không thể có được mảnh đất ấy trả lại. Nhà nước nếu mà xem Công giáo cũng là con dân của mình thì phải nhìn nhận với tấm lòng lành của mình mà giải quyết êm thấm.

Vì dụ như vụ ở Thái Hà thì tôi nhìn thấy rõ hơn, và tôi thấy ngay từ đầu nhà nước đã không xem việc ấy là một yêu cầu chính đáng của giáo dân. Và ngay từ lúc đầu vì không giải quyết thấu triệt như vậy, không thỏa đáng yêu cầu của họ như vậy cho nên dẫn đến việc giáo dân họ phải đi làm lễ cầu xin như một hình thức biểu tình đòi lại đất như vậy... thì lại đẩy việc đó lên thành một mâu thuẫn như một mâu thuẫn địch-ta và làm cho trở thành căng thẳng.

Bây giờ, có lẽ, như hôm qua tivi đưa tin thì tôi thấy công viên Cây Xanh ở chỗ tòa Khâm sứ đã được hoàn thiện một cách hết sức gấp gáp và hết sức nhanh chóng. Có lẽ mấy ngày tới thì ở Thái Hà cũng sẽ được xúc tiến việc ấy.

Việc ấy thì nhà nước đã chứng tỏ được sức mạnh của mình và đã thắng bên Công giáo. Nhưng vấn đề ở đây, nếu mà chỉ đặt ra vấn đề là chỉ nhìn sức mạnh của nhà cầm quyền và đã thắng được tôn giáo như vậy tức là mình thắng con dân mình, như vậy nó cũng chẳng tốt đẹp gì cả. Nó có thể đem lại những hậu quả không tốt đẹp. Và cái ảm ức, nỗi bức xúc của người bà con giáo dân nó vẫn còn đó.

Lam Phương: Người dân Hà Nội có thái độ như thế nào về vụ tranh chấp giữa đôi bên như thế này ạ, thưa giáo sư?

GS Nguyễn Thanh Giang: Bất cứ một hiện tượng nào xảy ra trong xã hội thì đều có những nhân quan nhìn vào khác nhau. Cũng có người nghĩ như họ đã được phát biểu trên các phương tiện truyền thông đại chúng mà nhà nước cho phép họ nói. Thứ nhất là có những ý kiến cho rằng nhà nước giải quyết như vậy là đúng pháp luật, rồi là họ lên án bên giáo dân, đặc biệt là gần đây họ lại dồn dập lên án linh mục Ngô Quang Kiệt. Nhưng cũng có những nhân quan khác, họ thấy như thế thì họ thấy rất thương cảm bà con giáo dân có thể coi như đã thất bại khi đề đạt nguyện vọng chính đáng của mình mà không được nhà nước xem xét và thỏa mãn cho họ. Không những thế, họ còn bị đưa ra để bêu rúa xấu xa, đặc biệt là linh mục Ngô Quang Kiệt.

Lam Phương: Thưa giáo sư, truyền thông Việt Nam trích dẫn lời TGM Ngô Quang Kiệt nói rằng “chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều. Chúng tôi cảm thấy nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt

Nam”. Vậy giáo sư nghĩ như thế nào về lời trích dẫn này, và kinh nghiệm trước đây khi giáo sư đi ra nước ngoài.

GS Nguyễn Thanh Giang: Trước đây, khi tôi đi nước ngoài tôi thấy cũng có hiện tượng đó thật. Nhiều lúc cũng hằng hụt, bực mình và xấu hổ thấy rằng cùng đi một đoàn đến dự Hội nghị Khoa học Quốc tế với nhau nhưng người của các nước khác, xuống sân bay, khi vào xem xét hộ chiếu thì các người khác họ được đi qua rất nhanh, còn họ thấy tôi là người Việt Nam thì họ giữ lại xem đi xét lại rất lâu. Và thậm chí tôi còn bị theo dõi, lục soát. Hiện tượng ấy là hiện tượng có thật.

Lam Phương: Kính thưa quý thánh giá, để làm sáng tỏ vấn đề chúng tôi xin trích một đoạn đây đủ hơn về lời phát biểu của TGM Ngô Quang Kiệt tại cuộc họp với Ủy ban nhân dân thành phố Hà Nội:

"Chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều, chúng tôi rất là nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam, đi đâu cũng bị soi xét, chúng tôi buồn lắm chứ, chúng tôi mong mu ốn đất nước mình mạnh lên. Làm sao như một anh Nhật nó cầm cái hộ chiếu là đi qua tất cả mọi nơi, không ai xem xét gì cả. Anh Hàn Quốc bây giờ cũng thế. Còn người Việt Nam chúng ta thì tôi cũng mong đất nước lớn mạnh lắm và làm sao thật sự đoàn kết, thật sự tốt đẹp, để cho đất nước chúng ta mạnh, đi đâu chúng ta cũng được kính trọng.

VOA: Trước đó, có tin cho hay là chính quyền Việt Nam đã thông báo sẽ lập một công viên tranh mảnh đất của Giáo sư Thái Hà, khu vực mà các giáo dân Công giáo đang đòi nhà nước trả lại cho dòng Chúa Cứu Thế.

Tân Chương của ban Việt ngữ đã tiếp xúc với linh mục Trần Công Nghị, giám đốc Liên hiệp Truyền thông Công giáo Việt Nam ở California để tìm hiểu quan điểm của ông về vấn đề này.

Tân Chương: Linh mục Trần Công Nghị cho biết tương tự như quyết định xây công viên tại khu đất đang tranh chấp ở tòa Khâm sứ cũ mới đây chính quyền Việt Nam đã loan báo sẽ xây một công viên trên mảnh đất đang tranh chấp ở Giáo sư Thái Hà.

LM Trần Công Nghị: Bây giờ cảnh sát cũng như công an đến canh giữ ở đó và có hàng rào thành thử ra không ai có thể đến đó được. Ngày lễ ?? tức là thánh Mathew thì cha Phụng có dâng lễ ở đó, các cha dòng Chúa Cứu Thế thì được dâng lễ ở đó thôi, dân chúng thì một số người không được vào, chỉ có những người thuộc giáo xứ ở đó thôi.

Chính phủ ngày hôm qua cũng ra một thông cáo là sẽ biến nơi đó trở thành một công viên giống như ở chỗ tòa Khâm sứ. Cho nên họ sẽ biến 2 phần đất đang tranh chấp đó trở thành công viên.

Tân Chương: Linh mục Trần Công Nghị cho biết đại pháp thanh Vatican đã lên tiếng chỉ trích quyết định mới đây của chính quyền Việt Nam.

LM Trần Công Nghị: Ngày hôm qua và ngày hôm kia thì đài radio Vatican cũng đã lên án chế độ CS đã đánh lừa dư luận, bởi vì đang khi nói rằng sẵn sàng để đối thoại vụ tòa Khâm sứ nhưng đã làm chuyện như vậy tức là đã đánh lừa dư luận.

Tấn Chương: Theo linh mục Trần Công Nghị thì các giáo dân Công giáo sẽ tiếp tục đấu tranh đòi nhà nước Việt Nam trả lại các khu đất đang tranh chấp ở giáo xứ Thái Hà và ở tòa Khâm sứ cũ cho dù họ có thể bị chính quyền đàn áp.

LM Trần Công Nghị: Chắc chắn rằng họ sẽ đàn áp mạnh hơn vì họ đã bắt 8 người Công giáo rồi. Họ trấn áp để sợ sệt mà không dám phản ứng nữa. Họ biết những người Công giáo ở địa phương, họ đã vào từng nhà một để nói rằng họ không được đến Thái Hà để cầu nguyện và đến tòa Khâm sứ, nhưng họ vẫn đi. Một cách đơn giản, hôm Chủ Nhật đã có gần 10 ngàn người tới để tham dự dù trời mưa để biểu đồng tình, hợp ý với nhau để nói lên tiếng nói của công lý.

Chính phủ Việt Nam nghĩ rằng dùng những phương pháp bắt bớ hay đe dọa, cấm cản như vậy sẽ có hiệu lực đối với người Công giáo. Trước đây người ta còn sợ sệt nhưng bây giờ họ không sợ sệt nữa. Và ngay cả bắt bớ các linh mục... các linh mục đã từng tuyên bố rằng sẽ sẵn sàng ngồi tù và chắc chắn họ sẽ dùng những phương thế đó để bắt bớ. Nhưng nếu có bắt bớ đi một đức TGM Ngô Quang Kiệt thì sẽ có cả trăm ngàn Ngô Quang Kiệt khác sẽ để đòi hỏi công lý đó.

Nhân đọc "P/v Giáo sư Nguyễn Thanh Giang về vụ tranh chấp đất ở Thái Hà", đôi lời trao đổi lại

Sau một loạt các việc làm rất sai của ông Nguyễn Thanh Giang, bị độc giả vạch mặt, những tưởng ông đã thôi không làm cái trò lập lòe hai mặt, ấy vậy mà...

Chúng tôi, đã quen đọc những bài về ông Giang với danh xưng rất ấn tượng như "Tiến sỹ", "Tiến sỹ khoa học Viện Hàn lâm" ... những danh xưng này đã có lần nhà văn Hoàng Tiến bàn tới tính xác thực của nó. Gần đây, độc giả, thính giả lại được biết tới một cách xưng hô mới: "Giáo sư Nguyễn Thanh Giang" (trong "P/v Giáo sư Nguyễn Thanh Giang về vụ tranh chấp đất ở Thái Hà"), phải chăng ông Giang lại có thêm học vị, hay đây là một Nguyễn Thanh Giang khác?

Đành rằng, cách giải thích có thể là: Những người Việt Nam ở hải ngoại thường gọi những người từng đi dạy (dù chỉ ở bậc Tiểu học) là "Giáo sư". "Giáo sư" theo cách gọi này chỉ có ý nghĩa như từ "Thầy" mà người trong nước vẫn thường sử dụng. Thế nhưng, quan niệm ở trong nước, "Giáo sư" phải được Hội đồng chuyên môn Nhà nước xét, phong. Chúng tôi chưa từng nghe nói đến việc ông Giang được phong "Giáo sư", không biết ông Giang đã bằng cách nào để có được học vị đó? Nếu chỉ là sự nhầm lẫn hay cách nói "đãi bôi" của người thực hiện phỏng vấn thì với một người biết tự trọng sẽ phải có lời đính chính chứ? hay ông tự cảm thấy mình xứng đáng với cách gọi "Tiến sỹ quốc nội" và "Giáo sư hải ngoại"?

Vụ việc xảy ra ở Giáo xứ Thái Hà và 42 Nhà Chung đã thu hút sự quan tâm lớn của dư luận trong nước và ngoài nước. Ai cũng có quyền xem xét để đánh giá theo quan điểm cá nhân mình. Tuy nhiên, để đưa ra công luận ý kiến của mình thì ý kiến đó phải chuẩn xác, có cơ sở, nhất là với những người có trình độ "Tiến sỹ" như ông Giang thì lại càng phải uốn lưỡi nhiều lần trước khi "xuất ngôn" mới phải.

Trong bài "P/v Giáo sư Nguyễn Thanh Giang về vụ tranh chấp đất ở Thái Hà", ông Giang nói:

"Ví dụ như cái vụ ở Thái Hà thì **tôi thấy rõ hơn** và **tôi thấy ngay từ đầu** nhà nước đã không xem cái việc ấy là một cái yêu cầu chính đáng..."

Hay khi nói đến phát ngôn của TGM Ngô Quang Kiệt, ông Giang nói: "Trước đó **tôi** đi ra nước ngoài thì **tôi thấy cũng có** cái hiện tượng ấy thật, nhiều lúc thấy **cũng hằng hụt**, thấy rằng cùng đi một đoàn với nhau như thế này nhưng mà người các nước khác thì xuống sân bay đi vào xem xét hộ chiếu thì những người khác họ đi rất nhanh, còn họ thấy tôi là người Việt Nam thì họ cầm lại họ giải quyết rất là lâu, và thậm chí là **tôi bị theo dõi ngay**, thì cái hiện tượng này là hiện tượng có thật"

Ông Giang vẫn có thói quen tự cho mình am tường mọi chuyện, rất thích phán xét nhưng ông phán xét rất vô căn cứ. Anh em dân chủ ở Hà Nội rất biết tính ông, khi có sự kiện gì thì ngồi nhà nghe ngóng, thấy có cơ hội thì lao ra tranh phần "xôi thịt", khó khăn thì né tránh, thuận lợi thì ôm vào. Chẳng bao giờ thấy ông có mặt tại hiện trường nhưng lúc nào ông cũng

thể hiện như đang cùng kẻ vai sát cánh, ông chỉ có mặt khi mọi chuyện đã êm xuôi nhưng trong phát ngôn của ông thì người nghe có cảm tưởng như ông có mặt từ đầu đến cuối. Ông Giang có cái bệnh là quá ảo tưởng cá nhân, lúc nào cũng "tôi đã nhìn thấy...", "tôi đã biết trước...", "tôi đã từng...", cứ tự cho mình là quan trọng, chỉ nêu một hiện tượng có tính chủ quan của cá nhân ông nhưng lại dám đưa ra phán xét như "đinh đóng cột" vậy.

Chúng tôi không đồng tình với một số hành vi trong quá trình giải quyết vụ việc ở Thái Hà và 42 Nhà Chung, và đồng ý là phải có thái độ phản ứng để bênh vực cái đúng, cái có lý nhưng tuyệt nhiên không đồng ý với cách nói xoa xuýt vuốt ve theo kiểu của ông Giang, ông nói rằng:

"Nhà nước nếu mà xem công giáo cũng là con dân mình thì **phải nhìn nhận với cái tâm lòng lành** của mình mà giải quyết êm thấm hơn"

Hay "Nhưng vấn đề đặt ra ở đây chỉ là sức mạnh của **nhà cầm quyền đã thắng được tôn giáo**, như vậy là thắng con dân mình. Như vậy chẳng có tốt đẹp gì ..."

Phát ngôn của ông Giang như vậy thật ấu trĩ về chính trị và phán xét bạt mạng. "Tâm lòng lành của Nhà nước" là gì? Một nhà nước giải quyết việc nước bằng "tâm lòng lành" là giải quyết như thế nào? Ông Giang lại còn phóng đại sự việc ở Thái Hà và 42 Nhà Chung thành vấn đề tôn giáo với chính quyền, ví von như một cuộc đối đầu giữa hai thế lực... thật tai hại. Thưa ông Giang, Tôn giáo ở Việt Nam đâu chỉ có Công giáo và giáo xứ Thái Hà hay 42 Nhà Chung đâu thể là đại diện cho Công giáo Việt Nam? Nếu đặt ông Giang vào vị trí nguyên thủ quốc gia Việt Nam mà cuồng ngôn như thế, những tôn giáo còn lại ở Việt Nam sẽ phải bất bình thế nào?

Bất cứ thể chế chính trị nào cũng đều thâm tóm quyền quản lý đất đai vào trong tay chính quyền, việc nắm quyền quản lý đối với đất đai giúp thế lực cầm quyền hoạch định các chính sách về đất đai phù hợp cho chiến lược lâu dài của họ nhằm bảo toàn lãnh thổ, phát triển đất nước; việc nắm quyền quản lý với đất đai cũng thể hiện tính chủ quyền đối với lãnh thổ. Ở Việt Nam hiện nay, ĐCSVN đang nắm quyền cai trị thì đương nhiên quyền quản lý đất đai phải thuộc về họ (ông Giang thừa biết không thể phủ nhận điều này được). Giả sử ông Giang thành lập được một chế độ mới, điều không thể không nghĩ đến là phải khẳng định quyền lực của ông đối với việc quản lý đất đai, từ đó ông mới có thể khẳng định quyền lực của ông đối với quốc gia mà ông là người đứng đầu được chứ. Nếu ông để tư nhân hóa quyền này, họ sẽ bán cho các quốc gia khác, lúc đó ông sẽ làm gì nếu Hà Nội thuộc ông, Hà Đông thuộc Mỹ, Hà Bắc thuộc Trung Hoa, Hà Tây thuộc Pháp... "tác đất, tác vàng", đã có biết bao cuộc tranh giành đổ máu chỉ vì lấn đất? Do vậy, tư nhân chỉ có quyền sử dụng, nhà nước phải có quyền quản lý chung thông qua hệ thống pháp luật và sở hữu toàn quyền phải thuộc về nhân dân (Việt Nam) là đúng với nguyên lý, hợp với thời đại.

Đã có nhiều bài viết vạch trần tính háo danh, kèn cựa, tự cao, tự đại của ông Giang. Anh em dân chủ trong nước chẳng lạ gì với tính cách và con người ông. Có chăng là thắc mắc ông không còn chút liêm sỉ nào chăng?. Với bản chất hai mặt trắng tráo, ông vừa đi đêm với công an làm hại cho biết bao nhiêu anh em dân chủ, ông lại vừa vỗ ngực xưng danh là "lão thành dân chủ". Hiện ông nhơn nhơn với cái vị trí Chủ nhiệm "Tập san Tổ Quốc"(nhiều ản khuất), gom bài viết của

anh em dân chủ trong nước vào diễn đàn của mình để ngụy trang cho cái bản chất cơ hội bản thủ của ông. Ông từng nói: *"Đã ngoại bảy mươi, không biết ngày tôi phải từ biệt cái thế giới đầy những " giận thì giận, thương thì thương " này để đi vào cõi vĩnh hằng còn bao xa nữa. Tôi chỉ mong quý vị hãy cầu chúc cho tôi còn dồi dào trí lực và thể lực để hít vào được sâu, thở ra được mạnh, nghe được nhiều, nói được đúng, đọc được " thiên kinh ", viết được " chí lý " ... để may chăng ai đó đi qua mộ, nhìn thấy dòng tên Nguyễn Thanh Giang còn tấm tắc: **cái con người này sinh thời vốn không quyền, không tước gì nhưng vì biết làm hết trách nhiệm công dân chân chính nên đã đóng góp khá xứng đáng vào công cuộc dân chủ hóa đất nước Việt Nam**".* Vậy, ông có thấy thẹn với những điều mình nói?

Xin được nhắc lại mấy câu thơ mà nhà văn Hoàng Tiến đã "mạ" thơ của nhà thơ Lê Đạt để dành tặng riêng ông:

Trong cuộc đời

Có những con người

toe toét như cái bình vỡ

Càng viết

càng tồi...

Càng viết

càng teo tóp lại...

Hà Tâm

TIẾN SỸ NGUYỄN THANH GIANG LẠI BỊ CÔNG AN KHÁM NHÀ

Đài BBC ngày 27 tháng 11 năm 2008

Một trong những nhà dân chủ hàng đầu tại Việt Nam, tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, vừa bị công an hỏi thăm.

Trao đổi với đài BBC ngày 27/11, ông Giang cho hay sáng hôm trước công an đã tới lục soát một cách 'kỹ càng' nơi ông ở tại Hà Nội, lấy đi một số tài liệu và chiếc máy tính cá nhân.

Sau đó họ mời ông lên trụ sở công an làm việc.

Nguyên nhân khám nhà, theo ông Giang, là do công an bắt anh Phạm Văn Đồng, một độc giả và cộng tác viên cho bán nguyệt san Tổ Quốc.

Tổ Quốc là tạp chí có nhiều bài viết đóng góp của các nhà dân chủ và bất đồng chính kiến trong nước. Ông Giang nhấn mạnh ông làm tạp chí theo kiểu thiện nguyện, không kinh doanh, không in ấn, ai cần đọc bài thì ông photo copy gửi tới cho đọc.

Bài viết của những người này, theo ông Giang, góp phần đưa ra cái nhìn và sự phân tích để giúp Việt Nam dân chủ hóa, tìm ra đường lối cai trị dân tộc tốt hơn.

Ông muốn Tổ Quốc thành một kênh trao đổi và đóng góp của những người Việt Nam tâm huyết, và có thể hiến kế cho Đảng Cộng sản cách đối nhân xử thế, hay chuyện điều hành đất nước.

Cực lực phản đối

Anh Phạm Văn Đồng, bút danh là Phạm Hồng Đức, từ Nghệ An ra Hà Nội thăm ông Giang, và xin ông một số tài liệu nằm trong bán nguyệt san Tổ Quốc mang về quê cho bạn bè đọc.

"Có thể anh này mang đi hơi nhiều cho nên công an bắt được, và anh nói lấy tài liệu từ nhà tôi, cho nên công an tới khám nhà tôi."

"Họ tới rất đông và khám nhà rất kỹ, khám cả trên bàn thờ, lục cả các chồng Tạp chí Triết học và Tạp chí Cộng sản. Sau đó họ lấy đi một số tài liệu, chiếc máy tính và mời tôi lên đồn làm việc."

"Tôi rất bất bình với cách đối xử của họ. Năm nay tôi đã 72 tuổi rồi, đi kháng chiến chống Pháp nhiều năm, sau đó chèo đèo lội suối suốt mấy chục năm làm cho ngành địa chất."

"Trong suốt ba bốn chục năm qua tôi có thể nói với đảng Cộng sản Việt Nam rằng tôi không hề có hành động nào sai trái, hay vi phạm pháp luật nào. Tôi cũng không ăn nói gì sai trái cả."

"Thế mà họ không tôn trọng con người. Hơi một tý là họ tự tiện xông vào lục soát và sách nhiễu tôi. Đây là điều vô lễ và phi đạo lý đối với con người Việt Nam."

"Và tôi cực lực phản đối cái đó."

Hồi tháng 4/2005, ông Nguyễn Thanh Giang nói với truyền thông quốc tế rằng từ hơn nửa năm, khi ông cho công bố hai tài liệu liên quan tới Bộ Quốc phòng Việt Nam, ông đã thường xuyên bị đe dọa bằng thư hoặc bằng hành động tông xe ngoài đường.

RFA phỏng vấn TS Nguyễn Thanh Giang về buổi họp mặt thân nhân các chiến sĩ dân chủ đang ở tù

Thưa quý thính giả, hôm 28 tháng 10 vừa qua nhiều nhà dân chủ trong nước đã qui tụ tại tư gia tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, nhà bất đồng chính kiến hàng đầu Việt Nam, trong không khí có thể hiểu là một cuộc họp mặt dân chủ long trọng. Ý nghĩa của cuộc họp mặt đó ra sao? Nó có thể đóng góp như thế nào cho công cuộc dân chủ hóa Việt Nam? Qua cuộc trao đổi với Thanh Quang, tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang cho biết:

TS Nguyễn Thanh Giang: Thực ra, nói rằng đây là buổi họp mặt dân chủ nó cũng phải mà cũng không phải vì ở đây có những người gọi là chiến sĩ dân chủ nhưng chủ yếu là buổi hôm ấy anh em muốn tôi gặp mặt những thân nhân của những chiến sĩ dân chủ bây giờ đang gặp hoạn nạn, tức đang bị ở trong tù. Để làm mấy việc, thứ nhất là an ủi họ. Thứ hai là để chúng tôi, những người đã từng vào tù như Nguyễn Vũ Bình, như tôi nói cho những thân nhân đó biết hoàn cảnh ở trong tù như thế nào để họ thứ nhất là một phần nào an tâm, phần thứ hai nữa là để họ biết cách đối xử, biết cách như thế nào để chăm sóc chồng con, anh em họ ở trong tù. Thứ ba là cũng để muốn chứng tỏ với những người trong nước cũng như ngoài nước là dù có đàn áp mạnh đến mấy đi nữa thì chúng tôi cũng không phải vì thế mà khiếp nhược, mà tan tác.

Cuộc gặp mặt hôm ấy ở nhà tôi cũng tương đối đông đủ, sau khi trò chuyện như vậy cũng có nâng cốc với nhau, bia rượu một chút để tạo không khí đầm ấm đối với những gia đình đang gặp hoạn nạn.

Thanh Quang: Thưa tiến sĩ, như vậy nhân tiện xin tiến sĩ cho biết qua là sự hiện diện của các nhà dân chủ ngay trong buổi họp mặt hôm đó là những ai ạ?

TS Nguyễn Thanh Giang: Hôm ấy có Nguyễn Phương Anh, Nguyễn Vũ Bình, Nguyễn Thượng Long, Đỗ Duy Thông ..., đặc biệt là có Vi Đức Hồi, rồi có vợ của thầy giáo Vũ Hùng, vợ anh Phạm Văn Trội, vợ của anh Nguyễn Văn Túc ở Thái Bình, vợ của anh Nguyễn Kim Nhân ở Bắc Giang... nói chung là các thân nhân của những người ở trong tù đều có mặt. Trừ mấy người không thể liên hệ được, thí dụ như thân nhân của Lê Thị Kim Thu không liên hệ được vì xa xôi quá, và thân nhân của anh Trần Đức Thạch, đi tìm mà không gặp. Tất cả thân nhân của những người hiện bây giờ đang bị giam cầm đều có mặt trong buổi hôm đó.

Thanh Quang: Qua cuộc họp mặt vừa rồi thì tiến sĩ nhận thấy tinh thần của những nhà dân chủ dù đang ở trong tù hay ngoài tù hiện như thế nào ạ?

TS Nguyễn Thanh Giang: Tôi thấy tinh thần của mọi người đều rất tốt. Bản thân việc họ dám quay quần đến đây đã là vượt qua sự sợ hãi rồi. Trừ bà thân mẫu của cô Nghiên bị yếu nên bà không lên được, chớ ngay ở Hải Phòng như vợ của Nguyễn Xuân Nghĩa từ Hải Phòng cũng lên đây, các tỉnh cũng về đây cả.

Đặc biệt có những phụ nữ như vợ anh Nguyễn Văn Túc là một người nông dân ở Thái Bình nhưng khi lên trao đổi giữa mọi người, tôi cứ tưởng chỉ có cậu Nguyễn Văn Túc là can trường,

nhưng qua “ diển thuyết ”, mọi người thấy vợ Nguyễn Văn Túc cũng mạnh mẽ, quyết liệt không kém gì Nguyễn Văn Túc cả. Rồi như vợ của Phạm Văn Trội, tôi ngạc nhiên vì lần đầu cô đến nhà tôi, một người phụ nữ đã hai đứa con rồi, nhưng vừa xinh xắn vừa trẻ trung, trông rất trẻ con nhưng khi cô trình bày về những việc cô ấy tiếp xúc với công an, cô ấy luôn khẳng định là chồng cô dứt khoát không có tội. Và họ đều nói trước mặt công an là phải thả chồng họ ra và (công an) có khuyên họ là viết thư để khuyên nhủ chồng họ là phải khai báo, phải lùi bước nhưng họ bảo không, dứt khoát là chồng họ không có tội, làm gì họ phải khai báo. Vợ Phạm Văn Trội rồi vợ Vũ Hùngđều như vậy

Mà những việc ấy, tôi nói là để chứng tỏ khí thế, khí phách, và cái anh hùng của người phụ nữ Việt Nam chính là ở chỗ đó. Tôi tưởng là những người phụ nữ trẻ như thế, xinh xắn như thế mà khi xa chồng như vậy thì họ phải tìm đủ mọi cách để làm sao vợ chồng được đoàn tụ, nhưng họ không, họ rất khảng khái, tôi thấy rất mừng.

Thanh Quang: Buổi họp mặt đó có gặp khó khăn gì không về phía chính quyền địa phương?

TS Nguyễn Thanh Giang: Không biết họ có biết hay không nhưng chưa ai hỏi gì tôi, mà họ cũng hỏi tôi nhiều lắm rồi chứ. Nhưng chắc họ thấy là hỏi tôi vô ích, tại vì hỏi tôi thì tôi khẳng định là ngay việc làm như vậy cũng là việc làm tình nghĩa. Tôi cũng đã chủ trương, không phải như vậy mà tôi chống lại nhà nước, chống lại chính quyền Đây là tình cảm con người, là việc tôi làm đúng với lương tri, lương tâm và đúng với luật pháp nhà nước. Còn tôi năm nay 72 tuổi rồi, tôi đã bảo là tôi đã hưởng lộc trời hết sức đầy đủ rồi, đừng có đem nhà tù, đừng có đem bất cứ cái gì ra mà dọa nạt tôi, không làm được đâu, không thể dọa nạt được tôi đâu ! Thành ra họ biết thế và có lẽ họ cũng thấy rằng không nên cật vấn, dọa nạt tôi làm gì.

Thanh Quang: Nhận xét của tiến sĩ là phong trào dân chủ trong nước hiện đi xa tới đâu? Đã mang lại kết quả như thế nào trong công cuộc đấu tranh cho tự do dân chủ, đa nguyên đa đảng v.v... ở trong nước. Và trong những ngày sắp tới thì triển vọng có thể ra sao, thưa tiến sĩ?

TS Nguyễn Thanh Giang: Cái mình gọi là phong trào dân chủ hoặc những người chiến sĩ dân chủ đã đứng dậy trong mấy chục năm nay là đã đóng góp những phần rất lớn vào việc làm cho tiến trình dân chủ hóa Việt Nam nhanh hơn, mạnh hơn. Và có được một không khí dân chủ như ngày hôm nay, tuy rằng còn thấp xa so với nhu cầu của nhân dân Việt Nam thấp xa so với trình độ của quốc tế nhưng phải nói là nó khá hơn rất nhiều các năm trước đây. Cái đó là công rất lớn của các chiến sĩ dân chủ Việt Nam. Nhưng phải nói do nhiều yếu tố, kể cả yếu tố do sự đàn áp, do sự phá hoại của chính quyền. Kể cả những yếu tố xấu trong bản thân nội bộ anh em dân chủ Việt Nam đánh phá nhau do nhiều lý do, trong đó có cả những lý do, do hiềm khích ganh tỵ, do này khác làm cho cái gọi là phong trào dân chủ bẽ nổi nó yếu. Còn với lại vừa rồi bị bắt bớ nhiều quá thì bẽ nổi có hơi suy yếu nhưng phong trào dân chủ Việt Nam nhờ có những chiến sĩ dân chủ mà ngày một phát triển. Và bây giờ vững mạnh hơn bao giờ hết và tôi tin rằng công cuộc dân chủ hóa Việt Nam không lâu nữa sẽ đạt được những thành tựu to lớn hơn, tốt đẹp hơn.

Thanh Quang: Cảm ơn tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang rất nhiều.

VỀ VỤ KHÁM NHÀ TS NGUYỄN THANH GIANG NGÀY 26 THÁNG 11 NĂM 2008

Thanh Quang, phóng viên RFA-Bangkok 2008-11-26

Sáng nay, đông đảo công an đến bao vây và lục soát nghiêm ngặt nhà của nhân vật bất đồng chính kiến hàng đầu ở VN, TS Nguyễn Thanh Giang.

Đông đảo công an cô lập lục soát nhà TS Nguyễn Thanh Giang

Và ông bị yêu cầu phải đến cơ quan công an để thẩm vấn vào buổi chiều. Trước khi TS Nguyễn Thanh Giang đến cơ quan an ninh, Thanh Quang đã liên lạc và được ông cho biết tình hình này như sau:

TS Nguyễn Thanh Giang: Lúc 8 giờ sáng hôm nay, khoảng 15 công an gồm có công an huyện, công an TP, công an Bộ cùng với đại diện dân phố, riêng số vào nhà tôi là 14-15 người. Còn vòng ngoài thì có mấy người cho biết là phải hàng chục nữa.

Một lực lượng rầm rộ như vậy kéo vào, đọc lệnh khám nhà với lý do như thế này: Có anh Phạm Hồng Đức từ Nghệ An, cùng trong ban biên tập của Tập san Tổ Quốc với tôi, vừa qua không ra Hà Nội được vì mẹ ốm. Nhưng lần này ra Hà Nội thì anh ấy tham quá đi lại nhà tôi đến hai lần, lấy đến hàng trăm tờ báo Tổ Quốc cùng hàng loạt tài liệu khác để đem về Nghệ An. Công an phát hiện và bắt anh Phạm Hồng Đức, và ra lệnh khám nhà tôi ngay.

Tài liệu bất lợi cho một số nhà đấu tranh dân chủ

Họ khám nhà tôi rất kỹ, từ trên Ngăn Thờ tới lật cả tạp chí Cộng Sản cho đến tạp chí Triết học. Cuối cùng họ tịch thu tất cả tài liệu của tôi, kể cả máy tính.

Thanh Quang: Thưa TS, ngoài những thứ mà TS vừa nói thì có những tài liệu tế nhị nào bị công an lấy đi nữa không ?

TS Nguyễn Thanh Giang: Những tài liệu mà họ lấy đi đó thì khi cần tôi in từ trên mạng xuống. Nhưng chỉ tiếc hai thứ: Thứ nhất là một số thư trao đổi tình cảm của tôi với những người trong và ngoài nước đều bị họ lấy. Phiên hơn là vấn đề thứ hai, họ lục soát làm sao đó mà lấy đi tất cả những tờ giấy nhận tiền. Trước đây tôi thường là người đứng ra nhận tiền từ nước ngoài gửi về để đưa cho anh em.

Đưa cho anh em thì anh em phải viết giấy nhận. Bản photocopy của những giấy nhận này tôi đã gửi ra nước ngoài, nhưng tôi giữ lại bản chính. Cho nên tập giấy tờ này bao gồm rất nhiều người, từ Lê Chí Quang, vợ Phạm Hồng Sơn, vợ Nguyễn Vũ Bình cho đến mẹ Nguyễn Khắc Toàn, Trần Anh Kim, Phạm Văn Trội, Nguyễn Văn Túc... Công an đã lấy được bút tích của

những người đã nhận tiền từ tôi và viết thư cảm ơn ra nước ngoài. Tôi nghĩ rằng công an đã biết tôi làm việc này từ lâu rồi. Nhưng có điều phiền là nếu công an dùng việc này để lại gieo nghi ngờ trong anh em đối với tôi, tức làm cho anh em nghĩ tôi đem những giấy tờ đó nộp cho công an để bêu xấu anh em thì điều đó rất phiền.

Vì kinh nghiệm là thế này: Từ trước tới nay tôi nhận tiền cho anh chị em nhiều. Và tôi đã gửi thư cảm ơn của họ nhiều rồi thì vấn đề không có lộ. Riêng có một lần, khi Nguyễn Vũ Bình còn đang trong tù, tôi có nhận và đưa cho vợ Nguyễn Vũ Bình một nghìn đô-la; chị ấy đã viết thư cảm ơn, và tôi gửi đi thư ấy. Rồi vấn đề này không phải do tôi làm lộ mà do bên ngoài làm lộ. Cho nên báo An Ninh Tổ Quốc mới đăng thư cảm ơn của vợ Nguyễn Vũ Bình.

Thế là những người xấu trong nước, kể cả một số anh em dân chủ ác ý muốn anh em khác nghi ngờ tôi, muốn ly gián tôi với phong trào dân chủ, đã thì thảo với Nguyễn Vũ Bình rằng chính tôi là công an, cho đến nỗi chính Nguyễn Vũ Bình cũng nhẹ dạ, nói tôi cũng là công an. Lẽ ra Nguyễn Vũ Bình phải mang ơn tôi, vì khi anh ấy ở trong tù thì tôi chăm sóc gia đình ấy, nhận tiền gửi lại cho họ.

Cho nên tôi nghĩ từ vụ này thì vụ công an lấy giấy tờ vừa nói ở nhà tôi vừa rồi là điều phiền lòng. Chứ còn những tài liệu khác thì công an lấy đi cứ lấy. Khi cần tôi tham khảo trên mạng – có rất nhiều.

Sẵn sàng đối phó với các tình huống

Thanh Quang: Nhân đây xin TS cho biết là khi công an vào nhà của TS thì hành động, lời lẽ họ như thế nào ?

TS Nguyễn Thanh Giang: Họ vào với lực lượng hùng hậu, có máy quay phim, nhiều thứ lắm. Nhưng họ cũng không nạt nộ gì, vì tôi tỏ ra rất bình tĩnh, tuyên bố với họ là trên báo các anh làm gì thì các anh cứ làm, kể cả bắt tôi bỏ tù thì các anh cứ làm. Tôi bảo với họ rằng tôi sẵn sàng ra toà để nói hết những điều tôi cần. Nhưng sau đó thì họ cũng mềm mỏng thôi. Tôi cũng chả có gì chống lại họ vì tôi nghĩ làm vậy cũng vô ích. Họ định làm gì thì họ cứ làm. Có nặng lợi với họ thì chỉ làm họ thêm nổi khùng.

Thanh Quang: Thưa họ yêu cầu TS đến cơ quan công an ?

TS Nguyễn Thanh Giang. Vâng, 2 giờ chiều nay, họ yêu cầu tôi phải lên làm việc trên trụ sở của họ. Còn tôi thì tôi đã nói rằng là muốn làm gì thì các anh cứ làm. Bây giờ tôi cũng nói, và trong những buổi làm việc tới tôi cũng nói rằng các anh không thể nào tẩy não được tôi đâu. Vì trường Ban văn hóa tư tưởng của các anh cũng chỉ cỡ học trò của tôi thôi.

Do đó các anh, không anh nào tẩy não được tôi đâu. Chính những người cỡ tôi còn không làm gì được tôi thì các anh đừng mong tẩy não tôi. Vấn đề là anh có định đưa tôi ra toà không ? Còn tôi thì tôi không sợ ra toà. Tôi mà đã ra toà thì tôi sẽ nói thẳng thừng. Trước đây tôi chỉ mới nói 6-7, còn trước toà thì tôi sẽ nói tất cả 9-10. Đối với tôi, với tuổi của tôi, thì 3 năm tù hay chung thân hay tử hình là một. Không có gì quan ngại cả. Nếu họ điên cuồng đến mức xử tử hình hay chung thân tôi thì tức là ngay sau đó, đảng Cộng sản VN sẽ phải trả giá bằng sự sụp đổ.

Thanh Quang: Vừa rồi là TS Nguyễn Thanh Giang. Thưa quý vị, sau khi tới làm việc ở trụ sở công an huyện Từ Liêm, Hà Nội và trở về hồi tối nay, TS Nguyễn Thanh Giang cho biết thêm:

TS Nguyễn Thanh Giang: Họ hẹn là đến mai thì tiếp tục nữa, nhưng tôi bảo mai tôi bận lắm, thì họ lại hẹn ngày kia. Hôm nay thì chưa có gì, chỉ chủ yếu có câu về báo Tổ Quốc. Họ cũng hỏi nhiều câu khác, nhưng cũng chỉ quanh quẩn những chuyện như từ xưa tới giờ, như ông có thấy việc làm của ông là phạm pháp không? Tôi bảo tôi chả có phạm pháp gì cả.

Thanh Quang: Quý vị vừa nghe TS Nguyễn Thanh Giang mô tả việc công an tiếp tục gây khó khăn cho ông. Chúng tôi sẽ theo dõi sự việc để trình bày hầu quý vị diễn tiến mới nhất. Thanh Quang tường thuật từ Bangkok, Thái Lan.

THƯ CẤP BÁO

**Kính gửi : Các cơ quan Nhân quyền Quốc tế
Chính phủ các nước dân chủ
Các cơ quan thông tấn, báo chí trong và ngoài nước
Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước**

Do bị khủng bố tinh thần thô bạo, tôi đã phản ứng gay gắt và mạnh mẽ phê phán các nhà lãnh đạo. Đáp lại, ĐCSVN và nhà cầm quyền Việt Nam đang tổ chức chiến dịch tấn công tôi trên các cơ quan thông tấn, báo chí nhằm :

- Bôi bẩn, hạ nhục tôi
- Gây nghi ngờ, hiềm khích nhằm ly gián tôi với các chiến hữu đang đấu tranh cho công cuộc dân chủ hóa Việt Nam
- Gây dư luận xã hội, ép cung, mớm cung cho một số người đang bị bắt giam để tạo chứng cứ giả nhằm tố tụng tôi.

Một số bài viết trên các báo của ĐCSVN không ngần ngại bịa chuyện một cách rất trâng tráo, bỉ ổi đang bộc lộ rõ những âm mưu, thủ đoạn trên.

Hơn mười năm qua nhằm góp phần đấu tranh ôn hòa cho dân chủ, nhân quyền, tự do ngôn luận, tự do tôn giáo ... tôi chỉ phát biểu ý kiến cá nhân bày tỏ quan điểm chính trị và nêu những kiến nghị đổi mới thực sự đối với ĐCSVN. Hàng nghìn trang chính luận của tôi được đông đảo người Việt Nam trong và ngoài nước biểu đồng tình và đánh giá cao. Tuy nhiên, nhà cầm quyền Việt Nam không những không thận trọng nhìn nhận mà còn tỏ thái độ thù địch nặng nề. Họ đã giáng trả tôi bằng những hành động sau :

- Năm lần khám nhà, tịch thu tài liệu, computer, máy photocopy
- Sáu lần chặn bắt dọc đường và câu lưu, tra vấn
- Giam cầm thời gian dài, không xét xử. không luận được tội mà không đền bù danh dự, thiệt hại vật chất và tinh thần
- Đưa ra đấu tố ở phường
- Cho đám đông côn đồ giả danh thương binh xông vào nhà thoá mạ, gây sự hành hung
- Cho côn đồ tông xe dọc đường, gây sự chửi bới

- Tổ chức cho bọn bồi bút viết bài hạ nhục trên các báo của ĐCSVN
- Tổ chức gửi thư nặc danh đến nhà chửi bới, đe dọa
- Khủng bố tinh thần và quấy nhiễu ban đêm qua điện thoại
- Nhiều lần cắt điện thoại
- Sau năm 1996, một số giấy mời, đúng là chỉ để dự hội nghị, hội thảo khoa học quốc tế được gửi đến tôi nhưng đều bị nhà cầm quyền ngăn cản, không cho đi dự. v v

Tôi vốn sống rất chân thực, nghiêm túc và là người làm khoa học rất cần cù nên đã được mời tham gia nhiều tổ chức khoa học nước ngoài và tham dự nhiều hội nghị, hội thảo quốc tế. Những đóng góp cho đất nước của tôi đủ lớn đến mức đã từng được đề nghị phong tặng danh hiệu anh hùng lao động.

Điều kỳ lạ là mặc dù đã liên tục giám sát, theo dõi, đã hàng chục lần khám xét mà không thấy được điều gì xấu xa, tội lỗi nơi tôi nhưng họ vẫn không buông tha. Nay tôi đã là một ông già 72 tuổi mà họ vẫn tiếp tục hành hạ, chà đạp con người tôi rất tàn nhẫn và vô lý. Lần khám nhà, tịch thu tài sản hôm 26 tháng 11 vừa qua và tiếp sau đó là cuộc tra vấn kéo dài đã làm tôi như con giun bị dầy xéo dã man, không thể không quần lên đến mức có nguy cơ sẽ bị bức tử. Trước thực trạng hiểm nghèo này tôi cầu xin các quý vị như sau:

- Hãy cho tôi được gặp mặt các quý vị tại nhà riêng hoặc trong nhà tù để trình bày rõ sự thực.
- Đấu tranh để phiên tòa xử tôi, nếu có, phải thực sự là phiên tòa công khai để tất cả những ai quan tâm đều được tham dự
- Đòi cho được các luật sư nước ngoài phải được tham gia bào chữa. Đây có thể xem là lời mời chính thức của tôi đến các luật sư có tâm lòng nhân ái
- Quan tâm giúp đỡ quảng bá thư viện trên mạng của tôi: www.nguyenthanhgiang.com để thấu hiểu được con người tôi, tư tưởng của tôi, từ đây thấy được sự dã man, tàn bạo của ĐCSVN đến mức nao.

Sự quan tâm của quý vị đến số phận của tôi hy vọng cũng chính là cơ hội để quý vị chia sẻ được nỗi cay đắng của đất nước tôi, dân tộc tôi trước vấn đề dân chủ và nhân quyền.

Trước mắt, đề nghị quý vị in bức thư này từ computer và giúp gửi đến các địa chỉ mà bức thư này muốn gửi tới như đã nêu trên.

Xin chân thành cảm ơn

Hanoi 8 tháng 12 năm 2008
Nguyễn Thanh Giang
Số nhà 6 – Tập thể Địa Vật Lý Máy bay
Trung Văn – Từ Liêm – Hanoi
Điện thoại : 35 534 370

Hô to cũng không trở thành nhà dân chủ chân chính

Mấy nay, trời mưa ngập lụt, không đi đâu được cả, giá cả thực phẩm như trên trời, vượt quá thu nhập, tâm trạng đôi khi trở nên cáu bẳn. Hôm nay, có điện, mừng như trẻ con khi mẹ đi chợ về, mọi bực bội, cáu gắt dường như tan biến hết, cuộc sống trở nên Người hơn. Việc đầu tiên là lên mạng để xem nhân tình thế thái, biến chuyển thế nào, thương tâm nhất vẫn là cháu học sinh rơi xuống nương tử nạn, những gia đình khốn khó bị nước ngập vào nhà. Thế mới thấy, dù sao mình cũng hạnh phúc so với mọi người. Đang tâm trạng, tự nhiên đọc bài "Hãy trả tự do cho những người bị giam cầm vô lý" của ông Nguyễn Thanh Giang, rồi cuộc gặp của thân nhân những người bị bắt tại nhà ông Nguyễn Thanh Giang làm cho tôi bị khựng lại. Theo tôi đếm được thì cũng có vài chục bài viết, phát biểu, kể cả công khai lẫn trao đổi riêng giữa những người hoạt động dân chủ góp ý, phê bình, thậm chí phê phán với hy vọng ông Nguyễn Thanh Giang sửa đổi mình. Nhưng đúng như các cụ nói bản tính khó sửa. Ông Nguyễn Thanh Giang vẫn vậy, không những thế có vẻ ngày càng quá ra. Nếu đúng tư cách của một "lão thành dân chủ" như ông Nguyễn Thanh Giang nhiều lần tự nhận thì những việc khó khăn, nguy hiểm nhất ông Giang phải là người đứng mũi chịu sào, che chắn cho lớp trẻ. Nhưng khi những việc nguy hiểm, công an có thể đàn áp, như biểu tình, tụ tập đông người hay kể cả treo khẩu hiệu thì tuyệt đối không thấy bóng dáng ông Nguyễn Thanh Giang đâu. Khi công an bắt một loạt các anh em thì ông Nguyễn Thanh Giang cũng nín thở chẳng dám phát biểu thể hiện chính kiến để chia sẻ với những người đang bị tù tội. Chỉ đến khi mọi việc đã xong xuôi, biết chắc rằng công an không bắt nữa, ông Nguyễn Thanh Giang mới hùng dũng phát biểu, sử dụng những ngôn từ rất mạnh trong bài viết của mình. Rồi việc gặp, chia sẻ những khó khăn, mất mát với người thân của các anh em bị bắt là việc làm rất có ý nghĩa, giống như việc làm từ thiện vậy, nhưng không cần thiết phải hô ầm lên như vậy, ta có lòng tốt cứ lặng lẽ mà làm, mọi người sẽ nhìn thấy tấm lòng của mình. Đàng này, ông Nguyễn Thanh Giang gửi hình ảnh, nội dung cuộc gặp đi khắp mọi nơi. Những việc làm này của ông Nguyễn Thanh Giang làm cho mọi người liên tưởng giống như anh mở cầm loa đi khắp làng kê: ôi giời ơi, mọi người thấy nhé, chỉ có mỗi một mình tôi là quan tâm đến chiến hữu lúc lâm nạn, tôi là biểu tượng đấy nhé.

Khổ lắm, ông Nguyễn Thanh Giang có hô to vậy, hay hô to nữa cũng có được gì đâu. Việc có trở thành biểu tượng, thủ lĩnh, lão thành dân chủ, hay nhà dân chủ chân chính hay không, phụ thuộc vào sự suy tôn của tất cả mọi người. Nếu anh thực sự hết lòng vì phong trào, có năng lực, không màng đến quyền lợi riêng tư, tự khắc những danh xưng đó sẽ đến với anh. Doanh nghiệp có quảng cáo tốt đến mấy, nhưng chất lượng sản phẩm không có gì thì doanh nghiệp không thể bền được.

Cái tham, sân, si đôi khi làm cho con người trở nên mu muội. Chỉ vì chữ "ngọn cờ" và "lão thành dân chủ" mà ông Nguyễn Thanh Giang suốt ngày cờ giông, trống mở, làm cho những người trong phong trào suốt ngày bị đau tai, đau mắt, phong trào suốt ngày ầm ĩ mà chẳng làm được gì. Thật đáng tiếc lắm thay.

Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam
Độc lập tự do hạnh phúc

ĐƠN XIN HOÀN TRẢ MÁY VI TÍNH

Kính gửi Cơ quan An ninh Điều tra – Sở Công an Hà Nội

Tôi là Nguyễn Giang Vũ, 42 tuổi, thạc sỹ Địa Vật lý, giám đốc Công ty Cổ phần Tân Thiên Hà, viết đơn đề nghị ông một việc như sau:

Ngày 28 tháng 11 năm 2008 công an từ nhiều cấp đã ập vào khám xét tư gia của chúng tôi và lấy đi một số tài sản. Các tài sản bị lấy đi nói chung liên quan tới thân sinh tôi là tiến sỹ Địa Vật lý Nguyễn Thanh Giang. Tuy nhiên, trong số đó có chiếc máy vi tính là thiết bị tin học được cả gia đình sử dụng chung, đặc biệt có lưu trữ nhiều tài liệu, dữ liệu cần thiết trong công việc nghiên cứu của bản thân và hoạt động kinh doanh của công ty tôi.

Được biết chiếc máy vi tính đó hiện vẫn đang được lưu giữ tại quý cơ quan. Việc chiếc máy này bị các ông lưu giữ quá lâu (non một tháng trời) đã gây nhiều khó khăn, trở ngại cho công việc của tôi và thất thiệt cho việc kinh doanh của công ty chúng tôi.

Cách thức đối xử với thân sinh tôi - một nhà khoa học sống rất nghiêm túc, một ông già đã ngoại bảy mươi, suốt đời lặn lội gian nan với kháng chiến, với cách mạng, với ngành giáo dục và ngành địa chất và đã cống hiến không quá nhỏ cho đất nước – như đang được thể hiện bởi các ông làm cho chúng tôi không thể không đau buồn, phẫn nộ về sự phi lý và tính ngược đãi của nó.

Dẫu sao, đây là vấn đề liên quan giữa các ông với thân sinh tôi. Lẽ nào ngay cả chúng tôi cũng là đối tượng các ông cần gây khó khăn và trừng phạt ?

Tôi nghĩ non một tháng đã đủ để các ông tìm hiểu, điều tra những vấn đề liên quan đến chiếc computer của chúng tôi mà các ông đang thu giữ và đề nghị các ông hoàn trả lại cho chúng tôi.

Được vậy tôi xin cảm ơn

Hà Nội ngày 18 tháng 12 năm 2008

Nguyễn Giang Vũ
Số nhà 6 – Tập thể Địa Vật lý Máy bay
Trung Văn – Từ Liêm – Hà Nội

BỘ MẶT THẬT CỦA NHỮNG NHÀ DÂN CHỦ

(BÁO ĐẤT VIỆT 6-12-2008)

Kích động phá rối an ninh và trật tự công cộng trong nước dưới vỏ bọc của cái gọi là “ Phong trào Dân chủ.” , mục đích của một số kẻ khoác áo “Dân Chủ.” mới nổi trong thời gian gần đây không chỉ là chống phá Nhà nước, mà còn là để kiếm tiền .

VĂN TRUNG

Hôm qua (15-12) tin từ Tổng cục An Ninh (Bộ Công an) cho biết cơ quan an ninh điều tra đang khẩn trương hoàn tất hồ sơ để đưa một số đối tượng cơ hội chính trị ra truy tố trước pháp luật về hành vi tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam .

RỪNG RÍNH NHỜ “ HOẠT ĐỘNG DÂN CHỦ.”

Theo Tổng cục An ninh , trong các tháng 7,8 và 9 vừa qua trên địa bàn TP Hà Nội, TP Hải Phòng và tỉnh Hải Dương đã xảy ra một số vụ treo khẩu hiệu, rải truyền đơn có nội dung phản động, vu cáo Đảng và Nhà nước ta là nguyên nhân dẫn đến tình trạng nghèo đói, lạm phát mất tự do, dân chủ

Qua các biện pháp nghiệp vụ và được sự tố giác của quần chúng , cơ quan an ninh đã khởi tố , bắt giam các đối tượng cầm đầu , chủ mưu và trực tiếp tham gia vào hoạt động trên gồm : Nguyễn xuân Nghĩa (SN 1949) , Nguyễn mạnh Sơn (SN 1943) , Nguyễn văn Tĩnh (SN 1942 , cùng ở Hải Phòng) , Nguyễn văn Túc (SN1964 , ở Thái Bình) , Nguyễn kim Nhân (SN 1949) , Ngô Quỳnh (SN 1984 , cùng ở Bắc Giang) và Vũ văn Hùng (SN 1966 ở Hà Nội) .

Trước đó , tiến hành khám xét chỗ ở của các đối tượng , cơ quan chức năng đã phát hiện , thu giữ nhiều phương tiện được sử dụng để thực hiện nhiều phương tiện được sử dụng như : máy tính , máy ảnh , thẻ nhớ , đè can , khuôn chữ , truyền đơn , khẩu hiệu và hàng ngàn trang tài liệu phản động .

Kết quả điều tra đến thời điểm này cho thấy , hoạt động tuyên truyền xuyên tạc chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam , kích động phá rối an ninh và trật tự công cộng của các đối tượng trên có sự “ hà hơi tiếp sức.” của một số tổ chức , cá nhân phản động lưu vong ở Mỹ , Pháp , Austalia , Canada như “ Đảng Việt Tân.”, “ Đảng Dân chủ Nhân dân.”, “ Ủy ban yểm trợ Sacramento.” , Đoàn Thi , Nguyễn Gia Kiểng , Phùng Mai ... Riêng Phùng Mai đã tiếp tế cho Nguyễn xuân Nghĩa 1000 USD để thực hiện các phi vụ trên .

Hành vi chống phá Nhà nước của những đối tượng trên không những được ngụy trang bằng những mỹ từ như “ Hoạt động vì phong trào Dân chủ.” , mà còn để kiếm tiền của bọn phản động từ nước ngoài , Nguyễn văn Tĩnh , kẻ từng cầm đầu tổ chức phản động “ Đảng nhân dân Cách mạng.” và tham gia rải truyền đơn , treo khẩu hiệu phản động ở Hải Dương ; nói: “ Những người tự cho mình là hoạt động đấu tranh cho “ Dân chủ , Nhân quyền .” không phải vì quyền lợi chung mà hoạt động vì cá nhân của họ . Qua những bài viết , họ đầu đá , chê bai nhau , tranh giành quyền lợi về kinh tế.” , Nguyễn Khắc Toàn ăn chặn tiền của nước ngoài gửi về cho những người khiếu kiện ; Vũ Cao Quận luôn đề cao cá nhân mình , luôn cho mình là người xứng

đáng được hưởng thế này , thế nọ . Sau hai năm hoạt động “ dân chủ .”, kinh tế của Nguyễn xuân Nghĩa khá lên rõ rệt ...

“ Chủ nhiệm ” báo lậu kiêm “ trạm ” trung chuyển tiền ”

Theo cơ quan điều tra , ngoài việc liên hệ với một số tổ chức , cá nhân phản động ở nước ngoài , Nguyễn xuân Nghĩa và các đối tượng trên còn khai được “ Nhà bắt đồng chính kiến .” Nguyễn Thanh Giang (ở Hà Nội) khuyến khích viết bài cho cái gọi là tập san “ Tổ Quốc.” và tài trợ trên 10 triệu đồng cùng một số phương tiện hành nghề như máy tính , máy Potocopy .

Cuối tháng 11 vừa qua , làm việc với cơ quan điều tra , ông Nguyễn Thanh Giang thừa nhận mình là Chủ nhiệm của cái gọi là tập san “ Tổ Quốc.” , được in ấn , phát hành trái phép tại Việt Nam . Toàn bộ chi phí để “ tờ báo.” Hoạt động là do Nguyễn Gia Kiểng (đối tượng cầm đầu tổ chức phản động lưu vong “ Tập hợp dân chủ đa nguyên .” ở Pháp) tài trợ . Theo đó , Nguyễn Gia Kiểng đã “bơm.” cho “ tờ báo.” 125 triệu đồng để “ chủ nhiệm.” Nguyễn Thanh Giang “tài trợ.” cho “ cộng tác viên.” Là những “ nhà hoạt động dân chủ.” trong Nam , ngoài Bắc . Ngoài ra , Nguyễn Gia Kiểng còn cấp kinh phí cho một số đối tượng khác để làm công tác “ phát hành”. Thành viên trong “ ban biên tập , hội đồng cố vấn.” của “ Tập san ” này là những “ tên tuổi ” như Phạm Quế Dương , Trần Lâm , Bùi Tấn , Vũ Cao Quận , Trần Khải Thanh Thủy, Vi Đức Hồi ... đã bị dư luận lên án là cơ hội chính trị và bị xử lý theo pháp luật .

Tường trình của ông Nguyễn Thanh Giang và kết quả điều tra của cơ quan cho thấy, một số “ nhà bắt đồng chính kiến .” như Phạm Hồng Sơn , Nguyễn vũ Bình , Nguyễn Khắc Toàn , Trần Anh Kim ... trực tiếp hoặc thông qua ông Giang và người thân , đã nhận hàng chục ngàn USD của các tổ chức chống Nhà nước Việt Nam ở nước ngoài. Theo ông Giang , những người trên phải nhờ ông nhận thay là để che dấu việc nhận tài trợ của các tổ chức phản động ở nước ngoài . Hiện cơ quan điều đang tiếp tục làm việc với ông Nguyễn Thanh Giang để làm rõ một số vấn đề có liên quan đến những nội dung “ bắt đồng chính kiến.” . Gieo gió ắt gặt bão, những kẻ khoác áo dân chủ sẽ phải ra trước vành móng ngựa , trả giá cho những hoạt động chống phá Nhà nước ./.

Văn Trung

NHỮNG HÀNH VI LẠC LÔNG, XẤU XA, ĐÁNG LÊN ÁN

Báo Nhân dân số ra ngày 13/12/2008

Bắt đầu từ những nguồn tin quần chúng, cơ quan chức năng vừa bóc gỡ một “ổ nhóm” đối tượng có mưu đồ chống phá Nhà nước và gây mất ổn định xã hội. Vào các ngày 7, 8, 9 tháng 3 vừa qua chúng tụ tập giảng khẩu hiệu rải truyền đơn có nội dung chống phá Nhà nước kêu gọi lật đổ chính quyền, kích động các hành vi vi phạm pháp luật tại ba địa điểm ở Hà Nội, Hải Phòng, Hải Dương. Cầm đầu ổ nhóm này là Nguyễn Xuân Nghĩa, sinh năm 1949 ở phường Quán Tũ (Kiến An - Hải Phòng). Nhưng chủ mưu và tài trợ cho hoạt động này là một số phần tử lưu vong ở Mỹ, Pháp, Ô-xtray-li-a...., luôn tìm cách phá hoại công cuộc xây dựng và phát triển đất nước ta, trong đó có tổ chức khủng bố Việt Tân. Để thực hiện âm mưu này, chúng đã lên kế hoạch rất chi tiết: Nghĩa chỉ đạo mấy giờ xuất phát, đến đâu, gặp ai, sau khi giảng khẩu hiệu, rải truyền đơn xong thì chụp ảnh rồi truyền ngay ra nước ngoài, vì đám người bên đó đang chờ sẵn để khuếch trương, bôi xấu Việt Nam. Nghĩa trả tiền công cho mỗi người thực hiện vài trăm ngàn đồng. Trực tiếp tham gia có Nguyễn Văn Túc (Thái Bình) Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Tĩnh (Hải Phòng), Nguyễn Kim Nhân, Ngô Quỳnh (Bắc Giang), Vũ Văn Hùng (Hà Nội), là những đối tượng nhiều lần vi phạm pháp luật, được giáo dục, cảnh cáo nhưng vẫn chứng nào tật ấy. Trước cơ quan điều tra, bọn chúng đã thừa nhận việc làm đáng hổ thẹn nói trên.

Điều đáng nói là, những người này bị lôi kéo không phải ai cũng nhận thức được hành vi sai trái của mình. Có kẻ vì tiền, có kẻ vì đại dột, háo danh, cứ ngỡ có sự hậu thuẫn từ bên ngoài là có thể bất chấp pháp luật. Sau một thời gian “Đồng hóa với phong trào dân chủ” như cách mà Nguyễn Văn Tĩnh nói về những kẻ cơ hội chính trị, thì những lời sau đây của ông ta đã diễn tả đầy đủ bản chất của “phong trào”: “Những người tự cho mình là hoạt động đấu tranh cho “Dân chủ”, cho “Nhân quyền.” thực ra không phải vì quyền lợi chung mà vì cá nhân họ, vì kinh tế. Qua những bài viết họ đấu đá nhau, chê bai nhau, tranh giành quyền lợi về kinh tế, được hưởng mà tôi đánh giá như vậy. Như Nguyễn Khắc Toàn ở Hà Nội, Kim Thu ở Miền Nam đã ăn chặn tiền của nước ngoài gửi cho những người khiếu kiện. Ngay ở Hải Phòng, nơi tôi sinh sống, có Nguyễn Xuân Nghĩa, năm 2006 hoàn cảnh gia đình còn nhiều khó khăn, nợ nần chồng chất. Nhưng chỉ sau hai năm hoạt động cho “phong trào.” kinh tế Nghĩa đã khá lên rõ rệt. Mục đích cuối cùng của những hoạt động đó là xin tiền tài trợ từ những người Việt sống lưu vong ở nước ngoài có tư tưởng chống đối Nhà nước.

Những đối tượng nói trên khi làm việc với cơ quan điều tra đều nhắc đến một đối tượng như là nhân vật chủ chốt của “phong trào.” Đó là Nguyễn Thanh Giang, 72 tuổi, ở Trung Văn, Từ Liêm (Hà Nội). Nguyễn Thanh Giang có một quá trình vi phạm pháp luật, nhiều lần bị bắt quả tang và bị cảnh cáo về hành vi tàng trữ, phát tán tài liệu cũng như xuất bản trái pháp luật bốn đầu sách có nội dung chống phá đất nước. Ngựa quen đường cũ, lần này theo phát giác

của một số đối tượng nói trên , thì Nguyễn Thanh Giang đã thành lập trái pháp luật cái gọi là tập san Tổ Quốc do y làm chủ bút , đã phát hành 54 số sau hơn hai năm . Nguyễn Thanh Giang đã khuyến khích , cho máy tính , máy in , máy photocoppi, tặng tiền , (nhiều lần) cho một số người , xúi họ viết bài có nội dung xuyên tạc đường lối , chính sách của Đảng và Nhà nước , xúc phạm nhân dân , bôi nhọ lãnh đạo ... để đăng trên tập san lá cải nói trên .

Từ những lời tố cáo ấy , ngày 26-11-2008 , cơ quan điều tra Công an Hà Nội đã làm việc với Nguyễn Thanh Giang . Tại cơ quan điều tra , Nguyễn Thanh Giang thừa nhận là chủ bút, trực tiếp viết , biên soạn , in ấn và tổ chức phát hành cái gọi là tập san Tổ Quốc . Việc ra báo trái phép là vi phạm luật rõ ràng , không có gì phải bàn , nhưng tệ hại hơn là cái “ tập san ” tập hợp những bài viết , những tài liệu gây bất ổn xã hội , cản trở sự phát triển của đất nước và làm ảnh hưởng uy tín của Việt Nam trên thế giới . Tuy Thanh Giang cũng lập ra ban biên tập , hội đồng “ cố vấn .” cho tập san , nhưng lập ra cho đủ lệ bộ thôi chứ mọi việc do một tay y làm dưới sự chỉ đạo của ông chủ thực sự là Nguyễn Gia Kiểng , kẻ cầm đầu tổ chức phản động lưu vong “ Tập hợp dân chủ Đa nguyên.” ở Pháp . Cũng chính Kiểng đã “ bao.” toàn bộ kinh phí cho hoạt động của tập san này , bước đầu là 125 triệu đồng . Nguyễn Thanh Giang còn là đầu mối nhận tiền của các tổ chức thù địch với Việt Nam ở nước ngoài để trao cho gia đình những đối tượng cơ hội chính trị mà họ gọi là “ những nhà dân chủ .” , bởi theo Nguyễn Thanh Giang , những người này không muốn trực tiếp nhận sự mang tiếng nhận tiền của phản động nước ngoài .

Về hành vi sai trái của Nguyễn Thanh Giang , chính Nguyễn Mạnh Sơn đã nói : “ Theo tôi được biết , một tờ báo tồn tại hợp pháp là tờ báo có đăng ký với Nhà nước và được cấp phép hoạt động . Với tờ báo “ Tổ Quốc .” của Nguyễn Thanh Giang , đó là tờ báo ngoài luồng , tồn tại bất hợp pháp , phát hành chui lủi ...” .

Trong thời điểm hiện nay nền kinh tế đất nước sau những tháng lạm phát tăng cao nay lại có dấu hiệu giảm phát , chịu tác động tiêu cực của khủng hoảng tài chính đang lan ra toàn cầu, đời sống người dân gặp rất nhiều khó khăn và dự báo năm 2009 , còn khó khăn hơn . Đảng, Nhà nước và Nhân dân ta đang dồn sức đối phó với tình hình để ngăn chặn suy giảm kinh tế , bảo đảm đời sống nhân dân đưa đất nước phát triển bền vững . Đã không góp sức chung tay giải quyết khó khăn thách thức , Nguyễn Thanh Giang và những đối tượng nêu trên còn móc nối với các phần tử và thế lực thù địch bên ngoài hòng làm mất ổn định xã hội , phá hoại thành quả của sự nghiệp đổi mới . Hành vi xấu xa , đáng lên án của họ thật lạc lõng giữa dòng chảy của đất nước .

Trương Sơn

Nguyễn Thanh Giang - một tay sai của tổ chức “Việt Tân”: Đội lốt “dân chủ”, ăn chặn đô la

Báo Công an Nhân dân – ngày 6 tháng 12 năm 2009

Cũng từng có một số kẻ cơ hội, vi phạm pháp luật nhưng chúng còn biết thân phận trình độ "hạt mít" không dám ra mặt, chỉ lén lút làm trò kiếm tiền. Nhưng ông Nguyễn Thanh Giang dù tự nhận mình là người già nua, một thời dạy học lại ngờ nghệch xưng chủ bút cái gọi là "tập san Tổ quốc" để đạo văn, phò tô đóng tập lấy tiền tiêu xài. Tri thức rơm được lật tẩy dưới lốt "dân chủ", sự thật chỉ là kẻ lừa phỉnh, tham lam, ăn chặn đô la bố thí từ bên ngoài.

Bằng thao tác download những bài viết có nội dung xuyên tạc, vu cáo của những kẻ cực đoan, phản động trên mạng Internet, Nguyễn Thanh Giang - đối tượng tự xưng "hoạt động dân chủ" tìm cách in ấn, tán phát dưới cái gọi là "tập san Tổ quốc", lấy tiền từ nước ngoài tiêu xài.

Thình thoảng ông ta nặn chữ được một vài bài, còn lại đều đạo văn nhưng vẫn tự xưng "chủ bút", lừa mị đối tượng Nguyễn Gia Kiểng (kẻ cầm đầu tổ chức phản động lưu vong "Tập hợp Dân chủ Đa nguyên") rằng đã "tuyên truyền rộng rãi" để lừa lấy hàng trăm triệu đồng tài trợ của Kiểng.

Bản chất háms lợi của Nguyễn Thanh Giang cũng lộ rõ khi lập lờ đánh lận số tiền Kiểng chuyển về, vờ mình bạch với vài động tác lập hóa đơn chia chác. Chẳng hạn, trong số 125 triệu đồng Kiểng gửi, ông ta tìm cách ăm gọn, sau đó chỉ báo cáo với Kiểng đã giành 46 triệu đồng làm "nhuật bút" cho một số người như Trần Lâm, Nguyễn Xuân Nghĩa, Vũ Cao Quận, Phạm Thanh Nghiê, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Tỉnh...

Sự thật, những kẻ được coi có bài đóng góp cho tài liệu tán phát của Nguyễn Thanh Giang chỉ nhận được vài trăm nghìn đồng. Bởi thế khi biết kỳ thực số tiền Kiểng tài trợ là 125 triệu đồng, một số "tác giả" gọi điện đến hỏi, ông nói qua loa, lúc bảo uống rượu hết, lúc nguy biến bí quá lờ tiêu quá tay, lần cả phân thóc gạo anh em. Nhiều kẻ tức giận nhưng ông "chủ bút" đã nói vậy, họ cũng đành ngậm tằm.

Biết chuyện ông già hơn 70 tuổi còn tham lam ăn chặn tiền của mình, Nguyễn Gia Kiểng rút kinh nghiệm nên có lần không gửi cho ông Giang mà gửi thẳng cho Trần Anh Kim, Phạm Thanh Nghiê, Nguyễn Văn Tỉnh 10,2 triệu đồng, gửi cho Nguyễn Kim Nhân, Võ Văn Nghệ 4,8 triệu đồng. Hành động này của Kiểng khiến Nguyễn Thanh Giang tỏ rõ sự cay cú khi không thể kiểm chác gì được, thì ông lại bày ra mẹo khác.

Gần đây, ông ta giả vờ tổ chức những cuộc tụ tập, điển hình là cuộc tụ tập ngày 28/10/2008 tại chính nhà ông Giang, kỳ thực để hợp pháp hóa số tiền đã nhận từ bên ngoài. Ông đánh lận bằng cách chia cho Nguyễn Thị Nga (vợ Nguyễn Xuân Nghĩa), Bùi Thị Rê (vợ Nguyễn Văn Túc) một ít tiền, nói rằng do Nguyễn Phương Anh đề xuất, còn dặn thêm nếu bên ngoài có hỏi thì bảo đã nhận đủ, chia đủ!

Để có "bằng chứng" gửi ra nước ngoài, Nguyễn Thanh Giang yêu cầu những người nhận tiền phải ký, ghi hoá đơn, thậm chí còn cả "thư cảm ơn", yêu cầu ghi rõ "đã nhận được từ ông Nguyễn Thanh Giang".

Chẳng hạn Bùi Thị Kim Ngân và Vũ Thuý Hà sau khi nhận được tiền đã buộc phải viết thư kiểu "chứng từ", đề: "Chúng cháu là Bùi Thị Kim Ngân, vợ của nhà báo Nguyễn Vũ Bình và Vũ Thuý Hà, vợ của bác sỹ Phạm Hồng Sơn. Hôm nay, ngày 1/1/2006, qua ông Nguyễn Thanh Giang, chúng cháu đã nhận được mỗi người 1.000 USD". Thư của Trần Thị Quyet, mẹ của Nguyễn Khắc Toàn cũng buộc phải ghi thêm vào đoạn "đã nhận 500 USD qua ông Nguyễn Thanh Giang".

Ông Giang lý giải, việc những người nói trên phải nhờ ông nhận tiền thay là để che giấu có nhận tài trợ từ bên ngoài, song những người nhận tiền khai rằng ông Giang bắt phải ghi rõ như trên để ông có căn

cứ gửi ra bên ngoài, nói đã dùng số tiền vào việc được giao, có người làm và nhận chứ không phải ông Giang ẵm hết!

Qua tố cáo của các đối tượng trong vụ việc cho thấy, việc lập lờ đánh lộn để nhận tiền dưới chiêu bài "chủ bút" cái gọi là "tập san Tổ quốc", ông Giang đã nhiều lần lừa gạt, lấy tiền tiêu xài.

Trong lời khai tại cơ quan Công an về việc những ai được nhận tiền của cái gọi là giải thưởng của một tổ chức phản động tại Mỹ, ông Giang thừa nhận: "Có nhiều người nhận được "giải thưởng"... Khoản tiền này không cố định mà giao động từ 2.000 USD đến 7.000 USD, chẳng hạn tôi nhận được 5.000 USD, Trần Dũng Tiến 2.000 USD".

Trò lừa bịp dưới chiêu bài "dân chủ" bộc lộ bản chất kiêu chác, trục lợi của ông Nguyễn Thanh Giang. Nhiều đối tượng trong vụ việc đã hối lỗi trước cơ quan Công an rằng, họ không hiểu cái gọi "dân chủ" thực chất là gì nhưng nghe ông Giang nói viết bài bịa đặt, xuyên tạc sẽ được tiền, rồi đi treo biểu ngữ, dán khẩu hiệu phản động cũng được tiền nên có lúc vì cả tin và một chút lợi nên những người này đã làm theo.

Trước cơ quan chức năng, những đối tượng như Nguyễn Văn Tính cũng thẳng thắn nói rằng, sau một thời gian bị lừa mị, ông hiểu rõ bản chất thực của ông Giang là lừa đảo, kiêu chác, tất cả vì ba đồng đô la bần thiêu.

Trong lời khai ngày 20/11/2008, Nguyễn Văn Tính thẳng thắn nói sự thật: "Những người tự cho mình là hoạt động đấu tranh cho "dân chủ, nhân quyền", họ hoạt động không phải vì quyền lợi chung mà hoạt động vì quyền lợi cá nhân của họ, vì kinh tế. Qua những bài viết họ đấu đá nhau, chê bai nhau, tranh giành quyền lợi về kinh tế, ganh tị về quyền được hưởng mà tôi đánh giá như vậy. Như Nguyễn Khắc Toàn ăn chặn tiền của người nước ngoài gửi cho những người khiếu kiện, rồi Vũ Cao Quận luôn đề cao cá nhân mình, luôn cho mình là người phải xứng đáng được hưởng thể này, thể nọ...".

Nguyễn Thanh Giang, Nguyễn Khắc Toàn cũng lộ rõ những kẻ háms lợi, ăn chặn tiền tài trợ dưới các chiêu bài xảo trá. Chính ông Giang buộc phải khai nhận trước cơ quan chức năng về những khoản tài trợ, dù ông không giải thích được trong số đó ông bỏ túi bao nhiêu, còn bao nhiêu chia cho người khác.

Trước câu hỏi: "Ai là người quản lý và chi tiền mọi người ủng hộ và chịu trách nhiệm chi phí cho tờ báo hoạt động", ông Giang thừa nhận: "Tôi (Nguyễn Thanh Giang) là người quản lý tiền và chịu trách nhiệm chi phí cho tập san hoạt động". Riêng các khoản ông ta ăn chặn, lừa gạt bên ngoài thì ông né tránh và không có đề đạt gì!?

Để lừa gạt những người thiếu hiểu biết khác, ông ta luôn khoác trên mình tấm áo "tiên sỹ địa chất" và "người cao tuổi, có kinh nghiệm". Sau này, bị can Nguyễn Xuân Nghĩa thành thật thú nhận việc mình bị ông già Thanh Giang lừa gạt, đưa cho vài đồng bạc rồi bảo làm này, làm nọ.

Bị can Nghĩa nói: "Khoảng tháng 11/2006, tôi được ông Vũ Cao Quận đưa cho đọc một vài tài liệu bài viết về "dân chủ, nhân quyền" của ông Nguyễn Thanh Giang (các bài viết này tôi không nhớ tiến độ) và ông Quận cũng giới thiệu ông Giang là người đã nhiều tuổi và cũng hoạt động trong lĩnh vực "dân chủ, nhân quyền".

Như vậy, bằng các bài đạo văn của những kẻ bị kích động, ông Giang cho in ấn, tán phát rồi thu tiền tiêu xài. Ngay cả việc tán phát, kỳ thực là ép buộc họ nhận để lấy tiền, dù những tài liệu này chẳng ai thèm đọc. Ngay cả cái danh tiên sỹ địa vật lý, hầu hết những người từng bị Nguyễn Thanh Giang lôi kéo đều bảo, họ chỉ biết ông ta khoe khoang vậy chứ không ai rõ thực hư ra sao bởi nếu trình độ tiên sỹ thật thì đã không làm trò hề như vậy.

Ông Giang sinh năm 1936, quê Hoàng Hoá, Thanh Hóa, từng là giáo viên dạy học. Ông này từng bị bắt vì hành vi vi phạm pháp luật. Không hiểu vì lý do gì, ở tuổi được coi là gần đất xa trời mà vẫn phải sống bám với những kẻ hậu thế, vòi tiền từ bên ngoài để thoả mãn động cơ thực dụng.

Những người từng nhận tiền của ông Giang như Nguyễn Văn Túc, Ngô Quỳnh, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Tính... cũng khai nhận sự thực của trò xảo trá này

Trường Thái

THƯ GỬI ÔNG TỔNG BIÊN TẬP BÁO CÔNG AN NHÂN DÂN

Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập tự do hạnh phúc

Kính gửi: Ông Tổng biên tập báo Công an Nhân dân

Hôm kia, sau khi đọc bài “ Nguyễn Thanh Giang – Một tay sai của tổ chức Việt Tân đội lột dân chủ, ăn chặn đô la ” trên báo Công an Nhân dân số ra ngày 6 tháng 12 năm 2008 tôi đã thấy có điều gì không ổn, thấy lẩn tránh định viết thư ngay cho đồng chí nhưng ngần ngại rồi lại thôi. Hôm nay có mấy bạn cựu chiến binh cũ đến chơi tình cờ lại cũng nói đến bài báo đó nên tôi xin phản ánh tới đồng chí như sau:

Bài báo viết về một chuyện khá nhạy cảm trong tình hình hiện nay nhưng lại viết sơ sài, nhiều sơ hở, thiếu sức thuyết phục và thậm chí phản tác dụng,

Đầu đề bài báo làm cho người đọc nghĩ đây là chuyện rất nghiêm trọng, nói về một tay sai của đảng Việt Tân, một đảng khủng bố phản động nhưng trong bài lại không hề nói đến đảng này, cũng không nói ông Giang làm tay sai cho Việt Tân bằng những công việc gì mà lại nói ông này cộng tác với Tập hợp Dân chủ Đa nguyên của Nguyễn Gia Kiểng. Chúng tôi thường xuyên đọc báo Công an Nhân dân và nhất là báo An ninh Thế giới nên được biết hai tổ chức này thuộc loại lớn nhất và nguy hiểm nhất ở nước ngoài mà theo báo An ninh Thế giới đã có lần cho biết các tổ chức này thường đổ kỵ nhau, phỉ báng nhau, tẩy chay nhau. Vậy thì làm sao ông Nguyễn Thanh Giang vừa làm tay sai cho Việt Tân, vừa ra mặt cộng tác đặc lực với Tập hợp Dân chủ Đa nguyên ?

Nói một người là tay sai của một tổ chức khủng bố là nghiêm trọng lắm. Nói mà không đưa ra bằng chứng dễ bị hiểu nhầm là vì có thù hằn cá nhân mà vu khống mà đã vu khống thì là phạm tội. Tội này rất lớn vì có thể dẫn đến giết người. Nói như vậy còn gây thắc mắc cho người đọc là tại sao biết ông ta đồng lõa với bọn khủng bố mà không giam ông ta lại, cứ để mỗi nguy hiểm ấy nhởn nhơ trong xã hội ta ?

Bài báo nói ông Giang ăn chặn đôla nhưng lại đưa dẫn chứng là ông chỉ quyên góp được 125 triệu đồng Việt Nam để nuôi sống một tập san suốt hơn hai năm trời và đã ra được 54 số báo. Ai cũng biết để tồn tại được một tờ tập san loại như vậy trong hơn hai năm phải tiêu tốn ít ra là bạc tỷ. Số tiền đó gồm tiền bán báo, tiền quảng cáo, tiền được Đảng và Nhà nước trợ cấp. Tập san Tổ Quốc không thấy bán ở đâu, không đăng quảng cáo. Suốt hơn hai năm trời, chỉ có 125 triệu thì dư dật sao được mà ăn bớt.

Do một lần liên hệ công tác, tôi quen biết bà Nguyễn thị Tuyết Mai – vợ ông Nguyễn Thanh Giang đã khá lâu. Bà là con nhà thơ, nhà cách mạng Thôi Hữu, người đã từng là thành ủy viên Thành ủy Hà Nội trước cách mạng Tháng Tám. Bản thân bà từng là đảng ủy viên đảng bộ Đài Tiếng nói Việt Nam, sau đó làm Chánh Văn phòng Trung ương Liên hiệp Hội Phụ nữ Việt Nam. Bà thường phàn nàn: “ Ông Giang nhà tôi toàn lấy tiền của vợ con đi làm những việc ích nước, hại nhà ! ”.

Ông Giang có phải là tay sai của đảng khủng bố Việt Tân, có những hoạt động ngầm nào nguy hiểm đến an ninh quốc gia thì chỉ cơ quan an ninh điều tra biết nhưng tiếp xúc bề ngoài với ông, ai cũng thấy ông là người chân tình, thân ái, tuy có lúc hơi nóng nảy bộc trực. Xem tấm ảnh chụp trong bài báo này cũng thấy vẻ bề ngoài đó. (không hiểu sao báo lại đưa tấm ảnh như thế minh họa một cách rất không phù hợp với nội dung bài báo ?). Ông không phải một văn nghệ sỹ mà có cái căn cốt nghiêm túc của một người làm khoa học, lại bị bệnh cao huyết áp nhưng xuyên tạc để bôi bẩn ông kiều thế này thì không ai tin được: “ Một số “ tác giả ” gọi điện đến hỏi nhuận bút, ông nói qua loa, lúc bảo uống rượu hết, lúc nguy biến bí quá lỡ tiêu quá tay, lấn cả phần thóc gạo của anh em ”. Người viết bịa đặt nhưng quá non tay làm người đọc không thể không thắc mắc. Ăn chặn đòla để làm việc tà trời có nguy cơ mất mạng mà không đủ tiền uống rượu và có lúc “ bí quá lỡ tiêu quá tay ” thì thảm hại quá ! Đáng thương quá cho một ông tiến sỹ của chế độ ta !

Bác Hồ dạy người làm báo cốt nhất phải có cái đức phản ánh sự thật một cách trung thực. Có lẽ nhà báo Trường Thái đã không trung thực. Không biết đây là do hằn thù cá nhân hay do bị ai chỉ đạo phải làm. Dẫu thế nào, bài báo này cũng đang gây dư luận xấu làm mất uy tín của Đảng. Kẻ thù bên ngoài, nhất là đảng Việt Tân sẽ triệt để lợi dụng để rêu rao rằng Đảng ta huy động báo chí để triệt hạ một nhà khoa học của mình.

Tôi đề nghị đồng chí xem xét tác giả Trường Thái để xử lý thích đáng và công bố công khai. Bản thân đồng chí cũng nên nghiêm túc tự phê bình rút kinh nghiệm để không có những trường hợp đáng tiếc như vậy xảy ra nữa.

Hà Nội ngày 8 tháng 12 năm 2008

Nguyễn Trọng Vĩnh

Số nhà 12 – ngách 9 – ngõ 144

Đường Vương Thừa Vũ – Hà Nội

Thư trao đổi với tác giả bài báo: Nguyễn Thanh Giang- một tay sai của tổ chức “Việt Tân”: ĐỘI LỐT “DÂN CHỦ” ĂN CHẶN ĐÔ LA

Vi Đức Hồi

Báo công an nhân dân, cơ quan ngôn luận của bộ công an số ra ngày 6-12-2008 có đăng bài: ‘Nguyễn Thanh Giang - một tay sai của tổ chức “Việt Tân”: đội lốt “dân chủ”, ăn chặn đô la’ của tác giả: Trường Thái.

Trước hết tôi thành thật xin lỗi tác giả Trường Thái vì tôi không biết tác giả của bài báo trên có trình độ “cao siêu” như thế nào? Có thể cao hơn tôi nhưng tôi dám chắc chưa hẳn đã cao hơn được những người mà tác giả gọi là những “kẻ cơ hội” có trình độ “hạt mít”. Còn đối với tiến sỹ địa-vật lý Nguyễn Thanh Giang thì tôi càng dám chắc rằng tác giả có cái tên Trường Thái này bất luận trên mọi phương diện đều không thể ngang tầm với ông Nguyễn Thanh Giang. Gọi ông là “tri thức rơm” thì tôi nghi, rất nghi trong đầu tác giả Trường Thái có tỷ lệ hỗn tạp đậu phụ trái mùa khá cao.

Tác giả khẳng định ông Giang “ăn chặn đô la”. Ăn chặn là việc lợi dụng cương vị trung gian để lấy bớt phần của người khác. Trung gian thì có nhưng lấy bớt phần của người khác thì tác giả không chứng minh được ăn chặn của ai? Bao nhiêu đô la?, thí dụ những người cộng sự cùng ông Giang được hưởng mỗi tháng là 100 đô la, ông Giang chỉ đưa 50 đô la, như vậy ông Giang ăn chặn 50 đô la. Cứ cho là ông Giang nhận được 125 triệu đồng là thực, ông Giang chỉ 46 triệu, nhưng thực tế ông Giang không chi hết, đó là ăn chặn. Tôi nghĩ nó chẳng liên quan gì đến tài sản của nhân dân, của nhà nước, vậy làm sao cứ phải hăn học? Những nhà tài trợ người ta biết phải làm gì, không cần lên mặt. Thưa tác giả Trường Thái, có nhiều chuyện ăn chặn lắm mà chính các phương tiện thông tin đại chúng của đảng, nhà nước ta công bố như: Ăn bớt tiền của đồng bào bị lũ lụt, đó là ăn chặn; ăn bớt tiền của chương trình thanh toán bệnh lao, đó là ăn chặn. còn việc ông Giang thì rõ ràng chưa có căn cứ khẳng định. Ở đây hoặc là tác giả hiểu chưa đầy đủ về “ăn chặn”, hoặc là cố tình hòng chia rẽ anh em nội bộ, hạ diệt ông Giang.

Tôi không hiểu tác giả có trình độ nhận thức thế nào mà cho rằng việc lấy tiền phải ký nhận là việc làm “lập lò, đánh lận”. Phải chăng việc quen thói nhận tiền rồi phui tay tráo trở, lật lọng như những kẻ quan tham mà nhân dân đang nguyện rửa đã lây lan đến cả tác giả của bài báo này?

Trong thời đại ngày nay bất cứ một quốc gia nào, dân tộc nào, một tổ chức nào sẽ không thể tồn tại được nếu không có sự liên kết, sự hỗ trợ tác động từ bên ngoài. Ngay cả đảng và nhà nước ta cũng đang như con thoi ngày đêm hết nước này đến nước kia với mục đích chính cũng là xin, vay mượn đô la để phát triển đất nước. Ông Nguyễn Thanh Giang và phong trào dân chủ quốc nội nhận được sự ủng hộ giúp đỡ của các tổ chức, cá nhân nước ngoài là việc bình thường. Còn ông Giang hay bất cứ cá nhân hay tổ chức nào vi phạm pháp luật thì pháp luật điều chỉnh. Nhìn người khác nhận đô la mà đổ kị, cay cú rồi chửi đổng thì tiểu nhân quá.

Tôi không hiểu các điều tra viên của ngành công an có năng lực đến đâu mà kết luận ông Nguyễn Thanh Giang “giả vờ tổ chức những cuộc tụ tập, điển hình là cuộc tụ tập ngày

28/10/2008 tại chính nhà ông Giang, kì thực để hợp pháp hóa số tiền đã nhận từ bên ngoài ”.Thưa rằng: chính tôi và Nguyễn Phương Anh là người khởi xướng, đề xuất với ông Giang về cuộc gặp mặt trên với mục đích động viên, thăm hỏi, tìm cách giúp đỡ các gia đình tù nhân. Ông Giang chuyển một ít quà cho hai bà vợ Nguyễn Xuân Nghĩa và Nguyễn Văn Túc mà được cho là thủ đoạn “ hợp pháp hóa số tiền nhận từ bên ngoài ” thì đúng là quá tầm thường, nó không hợp với cái tên “ Trường Thái ”chút nào. Việc áp đặt cho người khác trên cơ sở những điều tra sơ sài, chủ quan, chuyên môn kém đã làm cho nhiều người dân bị oan ức, nhiều kẻ lọt tội, gây nhiều bức xúc trong đời sống xã hội ngày nay. Kiểu kết luận vô trách nhiệm đó đã làm mất lòng tin của quần chúng nhân dân đối với chế độ, và chính họ mới là thủ phạm đang phá hoại đất nước, nó nguy hiểm hơn nhiều so với cái được gọi là: “các thế lực thù địch”.

Việc tác giả trích lời của một số anh, em cộng sự của ông Giang như:Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Tính...là nhằm chia rẽ nội bộ phong trào dân chủ. Chỉ tiếc rằng nó quá thô thiển,quá kịch cỡm và cũ rích, phản ánh tư duy một con người tự coi mình hơn người. Những trò “ảo thuật” này có thể còn có tác dụng đôi chút đối với các cháu ở tuổi vị thành niên, còn đối với ông Giang và những người đang dấn thân đấu tranh cho dân chủ thì “ hãy quên đi ” nhé ! .

Tác giả phỉ báng ông Giang: “ không hiểu lí do gì,ở tuổi được coi là gần đất xa trời mà vẫn phải sống bám với những kẻ hậu thế, vùi tiền từ bên ngoài để thỏa mãn động cơ thực dụng ”.Tôi hiểu với nghề cầm bút nô dịch, tác giả muốn ông Giang phải có mắt như mù, có tai như điếc, mặc thây cho những kẻ quyền chức đang ngày đêm ăn chặn của dân, ức hiếp nhân dân, yên vị tận hưởng những đặc quyền, đặc lợi do nhân dân cống nạp. Đảng này, ở cái tuổi ngoài 70 mà ông Giang vẫn không chịu ngồi yên, còn tâm huyết bênh vực dân nghèo, lên án tham nhũng, độc tài, để mất đất, mất biển...tác giả Trường Thái thật không hiểu ư? Dễ thôi,nếu như Trường Thái tạm gác lại ngòi bút nô dịch của mình để tự do đôi chút thì sẽ tìm được câu trả lời ./.

Hữu Lũng ngày 07/12/2008

Vi Đức Hồi

HÀI KỊCH “ ĂN CHẶN ĐÔ LA ” VÀ KHÚC BÍ TRÁNG “ CHUYỆN BA NHÀ ”

Trần Lâm

1. Một vụ việc được mở màn.

Báo Đất Việt ngày 6-12-2008 đưa tin ngày 5-12-2008 Tổng cục An ninh cho biết sắp khởi tố vụ án “ Tuyên truyền chống Nhà nước xã hội chủ nghĩa ”.

Cùng ngày 6-12, nhiều tờ báo của Đảng đồng loạt đưa tin liên quan đến vụ việc này. Một chiến dịch truyền thông tuồng như đã mở màn. Không biết có còn tiếp tục hay hô to một tiếng rồi im bật ?

Đọc qua một lượt các tờ báo này thì lại thấy đề cập đến vụ án đã nêu chỉ rất sơ lược trong khi xóay vào ông Thanh Giang, một nhân vật nổi trội trong cái gọi là “ phong trào dân chủ ”. Nội dung những cáo buộc có thể tóm lược:

Ông Thanh Giang làm tờ Tổ Quốc để làm tiền nước ngoài; ông Thanh Giang khi trung chuyển đô-la từ nước ngoài có ăn bớt của anh em; ông Thanh Giang cấp tiền cho các nhóm của ông ở các tỉnh... Các báo không nói gì về mối liên quan trực tiếp của ông Giang với vụ việc các nhóm treo băng, biểu ở các nơi.

Theo các bài viết của nhiều người, cả của ông Thanh Giang, thì ông bị khám nhà, tịch thu tài liệu, bị Công an thẩm vấn nhiều ngày...

Mọi chủ trương biện pháp của cơ quan chức năng đều rất kín, sự việc lại mới mở màn, mọi người chỉ có thể tìm hiểu dần dần. Lúc này, nếu có thể làm được thì cũng chỉ là tìm hiểu và suy đoán.

Với tâm lòng ngay thẳng và vì lợi ích chung, hãy cùng nhau lên tiếng về vụ việc này.

2. Trò chuyện với ông Thanh Giang.

Ông hỏi tôi: Sự việc sẽ đi đến đâu?

Tôi trả lời: Người ta gọi ông là “ đội lột dân chủ ” nghĩa là “ phản động giả ”. Nhiều người được gọi là dân chủ thực, phản động thực, người ta còn chưa động đến kia mà. Người ta bảo ông ăn chặn đô-la nhưng người gửi, người nhận không ai tố cáo ông thì Nhà nước can thiệp theo lối nào. Còn chưa ai nghĩ đến việc ông bỏ tiền nhà hay quyên góp để nuôi phong trào phản động đâu ... Cho nên ông chuẩn bị ra tòa, e là một việc thừa. Nếu ông chưa tin thì cũng hãy cứ yên tâm mà quan sát đã.

Ông hỏi tôi: Họ có cấm tờ Tổ Quốc không ?

Tôi trả lời: Khả năng cấm không nhiều, tập san Tổ Quốc tồn tại đến 54 số, hơn hai năm, như vợ chồng cưới chui, đã sinh con đẻ cháu, lời chuyện cũ ra làm gì? Cấm tờ này thì phải cấm 3, 4 tờ báo khác, việc nhỏ thành việc to. Là tờ báo mạng, có khi luật pháp đối xử khác với báo in. Xử sai phạm đường lối ư ? Về nội dung thì báo không kích động, không chia rẽ, không có tin thất thiệt... không vi phạm luật hình sự, có chăng vi phạm hành chính ở chỗ nó không có phép... Hơn nữa, xử một án phẩm phải đi sâu từng câu, từng chữ để tìm sai phạm... rồi còn phải bình luận,

tranh cãi. Có thể trước đã lỡ đi thì nay nên “đánh chữ đại xá”. Và đã biết đâu: Tổ Quốc còn có thể được lợi dụng để làm cái “hạt đẹp” trang trí cho cái bộ mặt toàn trị bốt “mặt sắt đen sì” và như vậy may chăng dễ coi hơn chút xíu ...

Ông lại hỏi tôi: Thế sao lại có việc lôi thôi vừa rồi?

Tôi trả lời: Ông không xưng hùng xưng bá nhưng lúc nào cũng hành động như một người đấu tranh dân chủ hàng đầu ở Việt Nam. Người ta làm việc gì ông cũng thọc, cũng khứa, chê bai, trách cứ, răn dạy, ... Ông phê phán, chỉ trích đích danh cả những người “vĩ đại”. Người ta không thể không điên tiết lên mà ra tay “cho ông một bài học”. Họ muốn đánh ông theo cái bài bản của người Tàu: “đánh một trận, thiên hạ sẽ ổn định”.

Tôi rào đón: Đây là đoán định, có thể đúng, có thể sai. Ông vui vẻ tỏ ra độ lượng với tôi.

3. Ông Thanh Giang với tờ Tổ Quốc và đồng đô-la.

Các báo nói ông Giang nhận 125 triệu đồng để làm tờ Tổ Quốc, có bốt xén. Có hai người tôi gặp, họ cười ngất và chê các báo “nói sai”. Họ nói: Ra đến 54 số rồi thì tiền tỷ chưa chắc đã đủ. Ông Giang có biển thủ được tất cả thì cũng chỉ mua được 5m2 đất chứ mấy (ý họ muốn so sánh với các quan tham của Đảng)... Kinh nghiệm bản thân: Tôi viết quyển sách nhỏ, in mấy lần, vài ba trăm quyển đã mất 6-7 triệu. Sách ông Giang viết, in gấp 5-6 lần tôi.

RFA đưa tin: Ông Phạm Hồng Đức đi từ nhà ông Giang ra, mang theo 100 tờ Tổ Quốc đưa về Nghệ An bị Công an bắt. Việc này nhờ Công an xác minh. Cũng có thể giả định, nếu đúng thì 100 tờ Tổ Quốc tính ra đã gần 800 ngàn đồng còn gì. Báo Công an Nhân dân liệt kê một danh sách gồm nhiều nhà báo, có người đã cầm bút đến 50, 60 năm, nhiều người có tên tuổi, hiện nay có người nghèo nhưng chưa ai sắp chết đói... Thế mà báo viết rằng mỗi người được chia vài trăm ngàn đồng (!). Tôi được nêu tên trên cùng. Tôi vừa buồn cười vừa giận người viết quá non kém và bừa bãi. Chỉ riêng bài báo tôi đang viết đây, đi lại chi tiêu 3-4 trăm ngàn vẫn chưa xong.

Chuyện tiền nong như vậy nghe kỳ quái lắm, không hiểu nổi, không tin được. Đành phải giải đoán thế này: Cuộc đánh gồm khám nhà, thẩm vấn, gây chuyện, chẳng qua mục đích là để hăm dọa, khủng bố, “hãm phanh” ông Giang. Khi khám nhà bỗng chộp được một số giấy tờ về tiền nong, cách đánh được điều chỉnh: “Đội lột Dân Chủ. Ăn chặn đô la”. Tiền bạc vốn là cái chỗ chết của các chính khách. Bao nhiêu Tổng thống, Thủ tướng đều bị lột áo, vô khám vì đồng tiền. Chuyển hướng kịp thời, mũi nhọn tấn công cần thay đổi, và hý hứng rằng phen này Giang tan xác là cái chắc. Tiếc thay khi đếm từng tờ, cộng từng món, thì số tiền ít quá. Đáng lẽ phải trở lại cách cũ thì thoát, nhưng bảo thủ thành ra như một đạo quân xuất kích mà hết lương khô, hết đạn ... Thế rồi lấy lời văn thay cho con số, gây thêm “ép phê” bằng cách nửa mờ, nửa úp Thật là dở khóc, dở mếu! Tiến lên không được, rút lui không xong, khạc chẳng ra, nuốt chẳng vào. Bây giờ, lỡ đi im tịt, có khi là lối thoát duy nhất cho mà xem, như chưa đánh đã thua. Giá cứ theo đúng nghề nghiệp: đưa các sự việc, kêu gọi sự chú ý của mọi người và chờ sau phiên tòa sẽ kết luận, ... thì hay biết mấy!

4. Ông Thanh Giang với việc trung chuyển đô-la

Ông Giang nhận tiền nước ngoài về rồi giao cho anh em. Các báo ghi bao nhiêu vụ việc, bao nhiêu số tiền, Các liệt kê này tuy vô nghĩa nhưng rất nguy hiểm. Nó gây ra nhận xét lệch lạc: Ông Giang nhận nhiều tiền lắm nhiều thì xoay sở được là cái chắc!

Đáng lý phải chia ra các khoản: Tiền do bên ngoài cung cấp chi tiêu cho việc chống phá; Tiền cứu trợ cho những người đấu tranh; Tiền các cá nhân được giải thưởng ... Việc này làm rõ

rất khó, nhưng nguyên tắc phải thế ... chưa làm được khoản nào thì phải để lại. Hơn thế nữa, còn phải phân định ra: khoản nào Nhà nước can thiệp, khoản nào của dân thì dân phải đứng ra kiện cáo ... Và, trên hết tìm tội phạm hình sự: Chiếm đoạt tài sản người khác, chống phá Nhà nước ...

Liệt kê cái khoản tiền trung chuyển, chỉ là một việc làm vô nghĩa về mặt pháp lý, có thể chỉ để gây dư luận, gây nghi ngờ, thương tổn danh dự công dân bằng cái cách vu cáo mập mờ .

Có một vài người xem xét, suy nghĩ về việc này, không ai thấy dấu hiệu bót xén, chiếm đoạt ... Chỉ có thể nghĩ rằng là ông Giang làm việc trung chuyển đồng đô la vì ông có điều kiện, ông muốn giúp mọi người, ông muốn làm tốt cho cái điều mà ông ưa thích. Cái mặt trái mà chúng tôi nghĩ tới, cần phải xem xét thêm, chưa thể kết luận: Phải chăng ông Giang cũng muốn khẳng định vai trò của mình trong cái mà ta gọi là “Phong trào Dân Chủ ” bằng cách chi phối đồng tiền, tức là nắm cái dạ dày của phong trào.

5. Tờ Tờ Quốc với cộng đồng

Trong cái sôi sục hiện nay người ta nói nhiều đến tờ Tờ Quốc. Nghĩ nên có đôi dòng về tờ báo.

Thế là tờ báo Tờ Quốc đã tồn tại hai năm bốn tháng, với 54 số, không một số lỡ hẹn, 32 trang khổ A4 .

Đánh giá một tờ báo ai cũng nghĩ đến người chủ xướng, đội ngũ các cây viết. Người có kinh nghiệm thì chỉ đọc, suy ngẫm và đánh giá từng bài, từng mục để có cái đánh giá chung .

Số người đọc tăng, biểu hiện bằng số người săn đón, nhiều người tự in thêm, ... Có người nói: Nếu ta tách các phần của Tờ Quốc theo từng chủ đề lớn: đối ngoại, chống tham nhũng, cải tạo nhận thức xã hội, vấn đề biên giới, hải đảo ... sẽ thấy chúng khá sôi động vào các vấn đề lớn của đất nước; đã có cái gì bổ ích cho người đọc ... Các cá nhân nổi tiếng đã có nhiều người góp ý cho chúng tôi, phê phán chúng tôi, chúng tôi coi đó là phần thưởng cao nhất

Thôi ! Ai muốn gọi tờ báo Tờ Quốc là tờ báo chui, tờ báo lậu, tờ báo phản động chúng tôi cũng đành chịu . Chỉ xui nên tìm đọc để thấy nó tinh thức như thế nào. Hơn 50 năm trước đây Cộng hoà Dân chủ Đức xem xét việc kết nạp ông Trần Huy Liệu vào Viện Hàn lâm ... đã cử sang hai nhóm chuyên gia đọc hết các bài báo từ hồi Pháp thuộc của ông Liệu . Họ đã kết luận: Ông Liệu không viết bài báo nào vì “cảo phỉ” (từ cũ chỉ nhuận bút), vì bản thân, mà tất cả cho cộng đồng. Chúng tôi đang cố noi theo con đường của ông. Đây, báo chí cộng sản thời cha ông chúng ta như thế.

Tập san Tờ Quốc có tính chống đối không ? Có phản động không? Chưa thấy có ai, có tổ chức nào làm việc xem xét này và viện dẫn một cách nghiêm túc. Không đọc nó nghiêm túc mà phê phán nó, quy chụp nó thì khác nào “đắm bốc ” trong đêm. Thật là vung mạng !

Còn tiền nong, nếu không bị phanh phui, có lẽ cái nghi ngờ còn dai dẳng. Ai cũng cho rằng tờ tập san Tờ Quốc gặp nạn, ai ngờ trong cái rủi lại có cái may to lớn. Mặc dù tự biết còn nhiều thiếu sót, nhưng qua đây, chúng tôi có thể hoàn toàn bác bỏ hai cáo buộc vô lối: Làm tập san Tờ Quốc để làm tiền, làm tập san Tờ Quốc để chống phá.

6. Đọc lại một bài báo

Ngày 6-12-2008, nhiều báo đều đưa tin về vụ việc này. Na ná như nhau cả thôi. Một tiếng động ban đầu gây tiếng vang, tiếng vang cứ thế rền rĩ kéo dài ... Muốn tìm hiểu thì phải xem xét tiếng động ban đầu. Chúng ta chỉ cần xét bài của báo Công an Nhân dân. Cái tít của bài báo: “ Nguyễn Thanh Giang - một tay sai của tổ chức Việt Tân, đội lột dân chủ, ăn chặn đô-la ”.

Cái títt mắc sai phạm: Bảo ông Giang là Việt Tân. Nhưng Việt Tân là ai ? Ông Giang là Việt Tân ư, lấy gì làm căn cứ ? Bảo rằng thế là đánh đố người đọc, kết luận bừa, vu khống... có đúng không ?

Thế rồi bài báo nói về các hành vi của ông Giang: Làm tờ báo, làm các buổi tiếp tân, gửi tiền cho người này người nọ, bớt xén đến mức bị chất vấn ông Giang phải cười trừ, xí xoá...

Bài báo lại nói tiếp việc ông Giang nhận trung chuyển tiền từ nước ngoài cho một số người, rồi cái số tiền lớn đối với đời sống hiện nay, lại mô tả cả những người nhận tiền phải viết biên nhận tử mỹ ra sao ... Ngôn ngữ tư pháp chỉ có thể nói: Số tiền là bao nhiêu? thủ đoạn chiếm đoạt ra sao? thực đã chiếm đoạt là bao nhiêu ? trong vụ việc, tổng hợp là bao nhiêu ? Công an nhân dân dùng các sự việc, mang các việc này gắn việc kia ... mô tả cái hình thức của vụ việc chỉ là một cách tung tin thất thiệt, và rõ ràng là vu khống - một hành vi phạm pháp. Lắt léo hơn, bài báo lại dẫn lời khai của bị can trong một vụ án khác, lời khai nói rằng có nhiều người “ Dân chủ cuội ” chuyên lừa tiền ... Thế là đưa việc nhận xét chung làm nhận xét riêng vụ việc của ông Giang, mang cái khái quát giành cho cái đặc định, mang « râu ông nọ cắm cằm bà kia » Cũng lại là một hành vi vu khống lập lờ.

Tóm lại, bài báo trên mô tả một vụ việc chiếm đoạt mà chỉ bằng lời văn, không có con số.

Buồn thay, báo chí mà chỉ biết áp bức người đọc, bắt phải nghe, không nghe không được. Người viết vì thế muốn viết gì thì viết, bắt chấp sự thật, bắt chấp lẽ phải, luật pháp. Báo chí của ta giống người sáng bia, chiều rượu, kèm thuốc lá và không quên ma túy và karaoke, đang chết từng ngày.

Việc thông báo trước khi xét xử có mục đích tạo dư luận, để nhân dân tham gia, để việc xét xử được công minh, thành một bài học cho toàn dân. Ta lại đưa ra vụ việc như đã xét xử xong, vậy là điều tra ra sao, xét xử như vậy. Tiếc thay việc điều tra lại cũng nhiều sai phạm...Oan sai là thế...!

Thực tế kiểu này báo chí thì như tay mình tát má mình. Xét xử thì như gậy của mình đập lưng mình.

7. “Chuyện ba nhà”

“Chuyện ba nhà” là tên một tiểu thuyết của Trung Quốc. Còn “chuyện ba nhà” đây hoàn toàn là chuyện của Việt Nam, là chuyện có thật, các nhân vật còn sống sờ sờ.

Câu chuyện có chỗ hơi tục. Người viết rụt dè vì sợ đụng chạm đến sự tôn nghiêm của lòng tin nhưng thấy ở ta cái “mô típ văn học” hoặc “đồ tục giảng thanh” nên viết đại, mong mọi người thấy cái thanh trong cái tục.

Cha Lý được Vatican phong chức, có giáo phận, có giáo dân, cha đã đứng tuổi, cha được mọi người mến mộ. Đứng cha là một “nhà”. Người ta đưa cha ra toà, cha đạp đổ vành móng ngựa, người ta xích tay cha lại, cha chửi rửa, người ta lấy hai tay bịt mồm cha ... Có người chụp được hình ảnh, in to như cái chiếu, trưng lên khắp nơi trên thế giới. Nền tư pháp của ta, chế độ của ta bị bêu riếu đến tận cùng.

Bà Dương Thu Hương, cây bút có tên tuổi, ra nhiều đầu sách, được dịch ra nhiều thứ tiếng là hội viên Hội nhà văn Việt Nam, loại sừng sỏ theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Bà là một “nhà”, không ai chối cãi, nhà to gần bằng một biệt thự. Bà dùng dùng tức tối, bà tuyên bố, được lan truyền khắp thế giới: “Bà về nước, bà sẽ vén váy, ngồi lên mặt kẻ đã hành hạ bà.” Vén váy và ngồi lên thì có thể “ ị ” ra lúc nào không biết. Thế là cái thòm lũng của hoa trái thánng tám lung linh bị cái thum thum đuổi cho chạy một mạch, một phen “mất dép”.

Ông Thanh Giang có nhiều công tích khoa học lớn. Ông đã dự nhiều hội nghị quốc tế về khoa học, ông đã thuyết trình công trình nghiên cứu của ông tại Mỹ, cái này là đích thực. Ông rõ

ràng là một “nhà ” thứ thiệt. Thế rồi vừa qua ông bị khám nhà, bị thẩm vấn. Ông trả lời RFA “ nếu ông bị ra toà, ông sẽ tụt quần ra đấu với toà ...” Lo quá! Ông đã tụt quần ra thì ông sẽ “ tè ”! Cái Dòng Sông Xanh phần uất sẽ trở nên đen ngòm và sặc mùi “amoniắc”. Môi trường tạo ra ấy mới thật là tương xứng với môi trường pháp lý của phiên tòa chẳng.

Ông Giang và bà Hương là hai thực thể không tương đồng thể mà hai người đều dựng lên cái kịch bản chính trị rất là “sex”. Hẳn không phải là họ “đạo văn” của nhau mà có thể vì đây là 2 bộ óc lớn gặp nhau (?)

Cả ba “nhà” đều trong ba giới mà người đời xưa cũng như nay đều tôn kính, coi như tinh hoa của dân tộc. Sao lại có câu chuyện này ? Họ tội tình gì hay chỉ vì có bộ óc nhạy cảm, có suy tư sâu sắc, có ý thức làm người sôi sục thôi thúc họ? Có phải họ bị đàn áp đến mức không còn gì để mất..., họ phải dùng đến cái “ Khổ nhục kế ” nói trên.

Các vị trong giới cầm quyền nên nghĩ lại “Con giun xéo mãi nó cũng phải quần” và “gieo gió sẽ gặt bão”, như ông cha ta đã dạy, để điều chỉnh việc ứng xử sao cho “trong ấm, ngoài êm”. Cái lò xo càng ép bao nhiêu thì bật lên càng mạnh bấy nhiêu.

8.Lời kết

Các năm trước người ta gọi Việt Nam là con hổ đang gầm thét. Từ ít tháng nay, người ta thấy Việt Nam như quả bong xì hơi. Bao nhiêu sai phạm, yếu kém như bị bóc trần và con đường đi lên thì mờ mịt.

Đàn áp một số người chẳng giải quyết được việc gì, chỉ yên được một bề mà mất nhiều bề.

Có nên chấp nhận: “ Phải thay đổi ” như Ôbama đã nêu cao. Có lẽ không còn đường nào khác.

Việt Nam, một dân tộc từ khởi đầu đã ngày làm chủ ít hơn ngày làm nô lệ, cơm áo thiếu hụt từ bao giờ ... Rồi bao nhiêu năm chiến tranh, núi xương, sông máu, khăn trắng dăng dăng từ Bắc chí Nam ...

Phải đổi mới, đổi mới thực sự theo con đường cha ông đã vạch: Lấy đại nghĩa thắng hung tàn, đem trí nhân thay cường bạo. Mong lắm thay.

Hải Phòng 24-12-2008

Luật sư TRẦN LÂM

BẠN NGUYỄN THANH GIANG NGÀY CÀNG TOẢ SÁNG TRONG TÂM HỒN NHỮNG NGƯỜI VIỆT NAM YÊU NƯỚC

Nghe tin Nguyễn Thanh Giang vừa bị khám nhà, tịch thu tài liệu, máy tính và đi làm việc với công an suốt nhiều ngày, tôi liền điện thoại hỏi tin tức rồi đến thăm. Thấy anh vẫn khoẻ mạnh, nói chuyện vui vẻ, cười tươi như hoa. Tôi an tâm ra về định chẳng viết cái gì vì cho đây chỉ là cái trò vặt của Đảng và Nhà nước cộng sản ngày nay. Nó đã ngấm vào máu họ rồi !

Nhưng mấy hôm sau bạn bè đến chơi đưa cho tôi báo Công an Nhân dân, báo Công an Thành phố Hồ Chí Minh, báo Hà Nội Mới, rồi lại cả báo Nhân Dân, nói xấu Nguyễn Thanh Giang về việc ra tờ tạp san Tổ Quốc và ăn tiền của nước ngoài tới 125 triệu đồng Việt Nam. Vừa đọc vừa buồn cười. Sao cái đầu óc của lũ tay sai và bồi bút của Đảng và Nhà nước Việt Nam nó xảo trá, đê tiện và u mê đến thế. Vì vậy nên mới viết mấy dòng cho nó khuây khoả .

Báo Công an Nhân dân, cơ quan ngôn luận của Bộ Công an đã đăng bài “ Nguyễn Thanh Giang một tay sai của tổ chức Việt Tân đội lốt “ dân chủ ”, ăn chặn đô la ”. Đầu bài như vậy nhưng trong bài lại viết là Nguyễn Thanh Giang lừa mỵ Nguyễn Gia Kiểng - kẻ cầm đầu tổ chức phản động lưu vong “Tập hợp dân chủ đa nguyên” lấy hàng trăm triệu đồng tài trợ của Kiểng. Báo của Bộ Công an – trùm mật thám cộng sản - mà còn nhầm lẫn thế sao ? Đảng Việt Tân là đảng hoạt động ở bên Mỹ với chủ trương đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền ở Việt Nam bằng võ trang. Đảng ấy do ai cầm đầu tôi không biết. Còn tổ chức “ Tập hợp dân chủ đa nguyên .” do Nguyễn Gia Kiểng đứng đầu có trụ sở ở Pháp. Bản thân Nguyễn Gia Kiểng tôi không biết về lai lịch, nhưng đọc những bài viết của ông Kiểng tôi biết đây là một trí thức rất uyên bác, tác giả của tác phẩm “ Tổ Quốc ăn năn.” viết về lịch sử chính trị nước ta. Tôi vốn là Tổng biên tập Tạp chí Lịch sử Quân sự, đọc xong tôi rất khâm phục, nhờ photocopy hàng mấy chục cuốn, đem biếu cả Đại tướng Võ Nguyên Giáp, Thượng tướng Hoàng Minh Thảo, Hội Khoa học Lịch sử Việt Nam và nhiều học giả khác. Đồng thời Nguyễn Gia Kiểng còn là người ra tờ báo Thông Luận rất hay với chủ trương đấu tranh cho Tự do Dân chủ Nhân quyền ở Việt Nam bằng biện pháp ôn hoà, thuyết phục. Sự nhầm lẫn của báo Công an Nhân dân thật đáng buồn cười .

Còn việc ăn tiền 125 triệu đồng của Nguyễn Thanh Giang ? Tờ tạp san Tổ Quốc ra nửa tháng một lần, đã ra được 54 số. Hoạt động trong hơn hai năm mà chỉ quyên góp được có 125 triệu đồng thì giỏi quá chừng. Tôi phục Nguyễn Thanh Giang quá! Vì tôi vốn là Tổng biên tập mấy tờ báo, tôi biết, làm báo tốn kém lắm. Thế mới có chuyện bà Tuyết Mai - phu nhân ông Giang phàn nàn: “ Ông Giang nhà tôi toàn làm những việc ích nước, hại nhà ! ”.

Thôi chuyện ấy cho qua đi. Nhân việc này ta thử liên hệ với việc Nhà nước đang học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh để suy nghĩ xem sao.

Cụ Hồ đấu tranh cho Độc lập và Tự do của Tổ Quốc. Cụ hai lần bị đi tù. Một lần ở Hương Cảng - Trung Quốc từ 6-5-1931 đến 28-12-1932. Lần sau từ 29-8-1942 đến ngày 16-9-1943 ở Quảng Tây - Trung Quốc . Trong lần tù này cụ bị giam tại 18 trại giam ở khắp tỉnh Quảng Tây . Vậy mà cụ vẫn lạc quan, yêu đời, lãnh đạo thành công Cách mạng Tháng Tám 1945 giành độc lập cho Tổ quốc .

Trong quá trình đấu tranh cho Độc lập, Tự do cho Đất nước, cụ cũng phải nhờ sự giúp đỡ tiền của cách mạng thế giới. Đó là chuyện thường tình, không thể không làm .

Bây giờ dưới chế độ độc đảng, độc quyền, độc tài, độc ác, nhân dân ta làm gì có Tự do, Nhân quyền. Cho nên theo quy luật “ Ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh ”. Sự xuất hiện nhân vật như Nguyễn Thanh Giang vốn là Tiến sỹ Địa Vật lý trên trường chính trị là phúc lớn cho Tổ quốc. Tôi biết tiếng Nguyễn Thanh Giang từ hồi anh ta chưa tham gia gì vào chuyện dân chủ, chuyện chính trị. Từ những năm thập kỷ Tám mươi, chú em ruột của tôi vốn cùng công tác trong Tổng cục Địa chất với Thanh Giang đã một vài lần kể với tôi về một bạn đồng nghiệp học vật lý nhưng phản bác cả những nhà địa chất rất kỳ cựu và nhờ phản bác đúng đã xác định được khả năng một vùng mỏ Uran có giá trị. Anh này là nhà Địa Vật lý đầu tiên của nước ta được nước ngoài mời trình bày công trình khoa học trong các hội nghị quốc tế tại các nước tư bản.

Khi tham gia vào cuộc đấu tranh dân chủ hóa đất nước, nhiều bài chính luận vừa có cái Tâm, vừa có cái Tầm của Thanh Giang đã thức tỉnh và lôi cuốn mạnh mẽ tầng lớp trí thức và bạn trẻ. Lực lượng đấu tranh cho Nhân Quyền và Tự do Dân chủ trong nước ngày càng đông mặc dầu Đảng và Nhà nước này ra sức đàn áp dữ dội hết đợt này đến đợt khác.

Cụ Hồ cũng phải tâm sự “ Trên đời muôn vạn lần cay đắng, cay đắng chi bằng mất tự do”. Cụ đã tiên đoán những sự phức tạp khi đất nước không có tự do .

Trở lại chuyện tiền bạc, Cụ Hồ sau khi làm Chủ tịch nước Việt Nam Dân chủ Cộng hoà cụ cũng cần có tiền để hoạt động. Cụ kêu gọi những nhà Trí Phúc, giúp đỡ bằng “ tuần lễ vàng ”. Ngân vạn người giàu có hưởng ứng lời kêu gọi của Cụ. Điển hình như bà Nguyễn thị Năm, đại địa chủ ở Thái Nguyên nuôi hàng đại đoàn quân ta. Tiếc rằng sau bà bị bắn khi cải cách ruộng đất. Hoặc cụ Trịnh văn Bô, nuôi Cụ Hồ ở 48 phố Hàng Ngang khi cụ Hồ về Hà Nội. Ở đây Cụ viết Tuyên ngôn Độc lập 2-9-1945. Trong “ Tuần Lễ Vàng.” cụ Trịnh văn Bô cúng đến năm ngàn lạng vàng nhưng sau cũng bị tước đoạt nhà cửa khi cải tạo tư sản. Và trong kháng chiến, cụ Hồ cũng nhờ vào sự viện trợ của Quốc Tế nên mới kháng chiến thành công đấy chứ. Rồi ông Đỗ Mười khi làm Tổng Bí thư ĐCSVN đã nhận một triệu đô la Mỹ do một công ty Hàn Quốc cho. Chuyện này mới thật bậy bạ, thật đáng xấu hổ. Tin này không biết do ai ra lệnh để dẫn mặt nhau mà chính báo Nhân dân (báo của Đảng) đăng rõ ràng.

Vì vậy phong trào đấu tranh cho Dân Chủ Tự Do và Nhân Quyền trong nước cần được sự giúp đỡ, ủng hộ của đồng bào yêu nước ở hải ngoại là tất yếu và tôi tin tưởng rồi đây, không những bà con Việt kiều ở nước ngoài giúp đỡ mà các tổ chức Nhân quyền Quốc tế và các Quốc gia Dân chủ cũng ủng hộ cho phong trào Dân Chủ - Tự Do - Nhân Quyền ở nước ta .

Bạn Nguyễn Thanh Giang qua vụ việc này càng toả sáng trong tâm hồn những người Việt Nam yêu nước .

Hà Nội ngày 15 – 12 – 2008

Phạm Quế Dương

37 Lý Nam Đế - Hà Nội

Điện thoại: 62 700 002

ĐƠN TỐ CÁO CƠ QUAN ĐIỀU TRA TỔNG CỤC AN NINH VÀ TỔNG BIÊN TẬP MỘT SỐ BÁO VI PHẠM PHÁP LUẬT

Kính gửi:

- Ông Chủ tịch và các vị đại biểu Quốc hội
- Ông Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết.
- Ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.
- Ông Chủ tịch và các thành viên trong Ủy ban TW MTTQ Việt Nam.
- Ông Viện trưởng Viện kiểm sát Nhân dân Tối cao.
- Ông Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao.
- Các Tổng biên tập các báo và tạp chí trong nước.

Chúng tôi là những công dân của đất nước mà phần lớn đã về hưu, nhiều người đã ở tuổi 70-80, nhưng vẫn thường xuyên quan tâm theo dõi và bức xúc trước nhiều vấn đề của đất nước hiện nay: tình hình lạm phát và giảm phát, suy giảm kinh tế, tình trạng tham nhũng tràn lan và chống tham nhũng kém hiệu quả, vụ PCI và chính phủ Nhật tuyên bố dừng viện trợ ODA, thái độ của Chính phủ Việt Nam và Nhà nước Việt Nam trước những hoạt động của nhà cầm quyền Trung Quốc nhằm thôn tính lãnh thổ của ta, tình hình xuống cấp trầm trọng đạo đức xã hội, khủng hoảng trầm trọng nền giáo dục,...Hàng ngày, hàng giờ chúng tôi muốn đóng góp ý kiến xây dựng với các cơ quan lãnh đạo để góp phần thúc đẩy sự phát triển của xã hội v.v...

Đầu tháng 12/2008 đột nhiên chúng tôi thấy một số báo đăng một loạt bài, như một chiến dịch để tấn công vu khống, hạ nhục một loạt các công dân. Cụ thể các bài báo sau:

- 1 - Sự thật về "tờ báo lậu" Tổ quốc (báo Công an TP HCM ngày 06/12/2008).
- 2 -. Đội lột "dân chủ" ăn chặn đô la (báo Công an Nhân dân ngày 06/12/2008).
- 3 -. Bóc trần bộ mặt kẻ chống phá dân tộc (Báo điện tử Đảng Cộng Sản Việt Nam ngày 6/12/2008).http://www.cpv.org.vn/print_preview.asp?id=BT5120834458)
- 4 -. Bóc trần bộ mặt kẻ chống phá Nhà nước (Thông Tấn Xã Việt Nam ngày 06/12/2008)
- 5 - Chân dung các "nhà dân chủ " thích... USD (Báo điện tử Vietnamnet <http://vietnamnet.vn/xahoi/2008/12/817215/>) ngày 06/12/2008.

- 6 - Bóc trần bộ mặt kẻ chống phá Nhà nước (Báo Hà Nội mới bản giấy và bản điện tử <http://www.hanoimoi.com.vn/vn/41/190037/>) ngày 06/12/2008
- 7 - Bộ mặt thật của những “nhà dân chủ” (báo Đất Việt ngày 06/12/2008).
- 8 - Những hành vi lạc lõng xấu xa, đáng lên án (báo Nhân Dân ngày 13/12/2008).

Hầu như tất cả các bài báo vu khống nêu trên được xuất hiện dưới hình thức một bản tin tổng hợp, một bản thông báo. Qua tìm hiểu sơ bộ chúng tôi được biết đó là bản thông tin tổng hợp của Cơ quan điều tra thuộc Tổng cục An ninh Bộ Công an. Điều lạ lùng khiến chúng tôi không hiểu nổi là các Tổng biên tập các báo trong khi chưa hiểu gì về nội dung sự việc cụ thể, nhưng lại dám qui kết có tính chất buộc tội một loạt công dân là “những phần tử cơ hội chính trị”, trong đó có nhiều người là trí thức (tiến sỹ khoa học, nhà báo, nhà văn, kỹ sư, luật sư, bác sỹ...), nhà cách mạng lão thành. Chúng tôi xin liệt kê vài trường hợp làm ví dụ sau đây:

- 1 - Cụ Trần Lâm – 85 tuổi, luật sư, nguyên là thẩm phán Tòa án Nhân dân Tối cao.
- 2 - Đại tá Phạm Quế Dương – 73 tuổi, nguyên Tổng biên tập tạp chí Lịch sử Quân đội.
- 3 - Cụ Lê Hồng Hà - 83 tuổi, nguyên Chánh văn phòng, nguyên Ủy viên Đảng Đoàn Đảng CS Việt Nam của Bộ Công an.
- 4 - Ông Hà Sỹ Phu (Nguyễn Xuân Tú) – 69 tuổi, tiến sỹ sinh học, nguyên Phó viện trưởng phân Viện Đà Lạt của Viện Khoa học Việt Nam.
- 5 - Ông Bùi Minh Quốc – 69 tuổi, Hội viên Hội Nhà văn Việt Nam, Nhà thơ nổi tiếng.
- 6 - Nguyễn Thượng Long - Nhà giáo, nhân vật “Người đương thời” chống tiêu cực trong giáo dục năm 2006.

Căn cứ vào Hiến pháp, Luật Báo chí, Luật Hình sự, Luật An ninh Quốc gia, các cá nhân, cơ quan đã dựng lên các bài báo trên đây đã vi phạm các điều luật sau đây:

- 1 - Điều 72 Hiến pháp: *“Không ai bị coi là có tội, ... khi chưa có bản án kết tội của Tòa án đã có hiệu lực pháp luật.”*
- 2 - Điều 10 khoản 4 Luật Báo chí: *“Không được đưa tin sai sự thật, xuyên tạc, vu khống nhằm xúc phạm danh dự của tổ chức, danh dự nhân phẩm của công dân.”*
- 3 - Điều 121 khoản 1 Luật hình sự: Tội làm nhục người khác. *“ Người nào xúc phạm nghiêm trọng nhân phẩm, danh dự của người khác, thì bị phạt cảnh cáo, cải tạo không giam giữ đến hai năm hoặc phạt tù từ ba tháng đến hai năm.”*
- 4 - Điều 122 Luật hình sự: Tội vu khống. *“ Người nào bịa đặt, loan truyền những điều biết rõ là bịa đặt nhằm xúc phạm danh dự hoặc gây thiệt hại đến quyền, lợi ích hợp pháp của người khác hoặc bịa đặt là người khác phạm tội và tố cáo họ trước cơ quan có thẩm quyền, thì bị phạt cảnh cáo, cải tạo không giam giữ đến hai năm hoặc phạt tù từ ba tháng đến hai năm.”*
- 5 - Điều 5 khoản 1 Luật An ninh Quốc gia: Nguyên tắc hoạt động bảo vệ an ninh quốc gia : *“ Tuân thủ Hiến pháp, pháp luật, bảo đảm lợi ích của Nhà nước, quyền và lợi ích hợp pháp của tổ chức, cá nhân.”*

6 - Điều 13 khoản 6 Luật An ninh Quốc gia: Các hành vi bị nghiêm cấm. “*Lợi dụng việc thực hiện nhiệm vụ bảo vệ an ninh quốc gia để xâm phạm lợi ích của Nhà nước, quyền và lợi ích hợp pháp của tổ chức cá nhân.*”

Chúng tôi đã cố gắng tìm hiểu vì sao các ông Tổng biên tập các báo nói trên, thường được cho là những người hiểu biết về chính trị và luật pháp, lại cho đăng những bài báo vi phạm Hiến pháp và pháp luật như vậy. Theo kết quả bước đầu của việc tìm hiểu, chúng tôi thấy Tổng biên tập của 08 tờ báo nói trên đều biết rõ những nội dung đăng báo là ý kiến của cơ quan điều tra thuộc Tổng cục An ninh Bộ Công an (như báo Đất Việt đã ghi rõ nguồn thông tin trong bài báo ngày 06/12/2008).

Vậy phải chăng vì có sự xúi giục của công an nên các Tổng biên tập các báo (nêu trên) đã phải cho đăng những thông tin sai phạm như vậy?

Phải chăng một số cán bộ công an đã tự cho mình có quyền lực đứng trên pháp luật ?

Phải chăng một số cán bộ công an cho rằng họ đang thực hiện một chiến dịch đả kích các “lực lượng chống đối” để đảm bảo an ninh quốc gia ?

Theo chúng tôi các cán bộ công an đó không những đã cố tình vi phạm pháp luật mà còn có thái độ thù địch sai lầm đối với những người có ý kiến khác biệt với lãnh đạo. Trong khi nhiều vị lãnh đạo cao cấp của Đảng Cộng sản Việt Nam đã phải thừa nhận rằng việc có ý kiến khác biệt là chuyện bình thường và cần phải tôn trọng những người có chính kiến khác biệt.

Trong tình hình đất nước của chúng ta đang rơi vào tình thế nguy cấp như hiện nay (kinh tế bị suy giảm trầm trọng, bất ổn xã hội đang gia tăng, nạn tham nhũng đang hoành hành và lãnh thổ quốc gia đang bị xâm chiếm, uy hiếp,...) thì những hành động vu khống, bịa đặt của các báo nói trên có thể nằm trong một âm mưu thâm độc nhằm:

- 1 - Chia rẽ khối đại đoàn kết toàn dân trước dã tâm thôn tính lãnh thổ Việt Nam của chính quyền Trung Quốc,
- 2 - Đánh lạc hướng dư luận xã hội trước những khối ung nhọt tham nhũng đang bị vỡ lở (liên quan đến hàng triệu đô-la Mỹ),
- 3 - Làm thẽ chế chính trị mất thêm uy tín trước cộng đồng quốc tế,
- 4 - Đe dọa, trấn áp những ý kiến xây dựng đất nước, chống lại sự suy thoái, tiêu cực đang lan tràn trong xã hội và
- 5 - Làm cho suy sụp lượng kiều hối quý giá của đồng bào hải ngoại đang góp phần quan trọng cho phục hồi kinh tế đất nước.

Không phải ngẫu nhiên, ngay sau ngày 05/12/2008 khi Nhật Bản tuyên bố dừng viện trợ ODA do vụ việc nhận hối lộ hàng triệu Đô-la của phía Việt Nam chưa được làm rõ, các bài báo nói trên đã được tung ra gần như đồng loạt và vu khống, bôi nhọ hầu như đủ mọi thành phần trong xã hội từ lão thành cách mạng, cán bộ cao cấp về hưu, trí thức có uy tín,... cho đến những nông

dân, tiêu thương, sinh viên. Trong khi các thông tin về vụ việc tham nhũng hàng triệu Đô-la trong vụ PCI (phía Nhật Bản đã đưa ra tòa) hầu như không được đề cập trên báo chí Việt Nam.

Với tâm nguyện đóng góp ý kiến để bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ Tổ Quốc, bảo vệ uy tín nước Việt Nam trước cộng đồng quốc tế và góp phần vào việc xây dựng đất nước dân chủ, giàu mạnh. Chúng tôi trình lên Quý ngài những kiến nghị sau đây:

- 1 - Ông Bộ trưởng Bộ công an cho kiểm tra ngay sự việc và thi hành kỷ luật nghiêm minh đối với cán bộ đã có hành động sai phạm trên đây.
- 2 - Ông Bộ trưởng Bộ Thông tin, Truyền thông có buổi làm việc với các Tổng biên tập các tờ báo trên đây để rút kinh nghiệm và thông báo công khai nhằm hướng hoạt động báo chí vào quỹ đạo chỉ tuân thủ pháp luật.
- 3 - Các ông Tổng biên tập các báo trên đây phải đăng công khai lời xin lỗi độc giả và những cá nhân bị ảnh hưởng về danh dự do các bài báo trên gây ra. Và hứa sau này sẽ không làm những điều đại dốt, thất nhân, thất đức như vậy nữa.
- 4 - Ông Viện trưởng Viện kiểm sát Nhân dân Tối cao, theo đúng chức năng và quyền hạn của mình, cho tiến hành điều tra ngay để xử lý các cá nhân chủ mưu trong các hành động vu khống kể trên theo đúng pháp luật và ngăn chặn những âm mưu thâm độc khác có thể xảy ra.

Chúng tôi hy vọng sẽ không có việc dung túng bỏ qua những hành vi vi phạm pháp luật của bất kỳ cá nhân hay tổ chức nào trong vụ việc trên đây và chúng tôi sẵn sàng cộng tác với các cơ quan có trách nhiệm trong sự việc này.

Kính đơn

Những người ký đơn:

- 1 - Trần Bá – 53 Cầu Gỗ, Hà Nội.
- 2 - Trần Lâm – Hải Phòng.
- 3 - Phạm Hiện – Hà Nội.
- 4 - Phạm Quế Dương – 37 Lý Nam Đế, Hà Nội.
- 5- Vi Đức Hồi – Lạng Sơn.
- 6 - Nguyễn Thượng Long – Hà Nội.
- 7 - Vũ Cao Quận – Hải Phòng.
- 8 - Nguyễn Thanh Giang – Số 06, TT Địa lý Máy bay-Trung Văn – Từ Liêm, HN.
- 9 - Đoàn Thiên Tâm – Ba Đình, Hà Nội.
- 10 - Hồng Hà – 62 Ngô Quyền, Hà Nội.
- 11 - Trần Anh Kim – Thái Bình.
- 12 - .Hà Sĩ Phu – Đà Lạt.
- 13 - Văn Hưởng – Hà Nội.
- 14 - . Xuân Mai – Đà Nẵng.
- 15 - . Bùi Minh Quốc – Đà Lạt.
- 16 - . Thích Tâm Long – Hà Nội.
- 17 - . Hoàng Thị Vân – Hà Nội.

- 18.- Tiêu Dao Bảo Cự - Đà Lạt.
- 19 - . Tô Huy – Hải Phòng.
- 20.- Đức Anh – TP Hồ Chí Minh.
- 21 - .Lý Thái Hùng – Hải Dương.
- 22 - .Nguyễn Thế - Hà Nội.
- 23 - .Lê Hữu Diệp– Hà Nội.
- 24 - .Lý Anh Kim– Hà Nội.
- 25 - Nguyễn Trọng Lân– Hoàn Kiếm, Hà Nội.
- 26 - .Lê Anh Sơn– Hai Bà Trưng, Hà Nội.
- 27 - .Văn Chương – Hưng Yên.
- 28 - .Văn Thục- TP Hồ Chí Minh.
- 29.- Tiến Nghênh– Hà Nội.
- 30 - .Trần Qui– Hà Đông, Hà Nội.
- 31 - . Mai Lâm – Hoàng Mai, Hà Nội.
- 32 - . Dương Văn Khôi – Hai Bà Trưng, Hà Nội.
- 33 - . Bích Thủy – Thanh Xuân, Hà Nội.
- 34.- Đỗ Trần– Hoàng Mai, Hà Nội.
35. -Thế Kỳ - Q3, tp Hồ Chí Minh.
- 36.- Bùi Xuân Minh– Hà Nội.
- 37.- Nguyễn Thị Minh– Hà Nội.
- 38.- Phan Hòa Bình – Hoàng Mai, Hà Nội.
- 39.- Lã Xuân Thịnh- Thanh Hóa.
- 40.- Đinh Ngọc Lễ- Hòa Bình.
- 41.- Bùi Thị Lăng – Việt Trì, Phú Thọ.
- 42.- Nguyễn Thị Cương– Hà Nội.
- 43.- Hồ Thị Vui–Hai Bà Trưng, Hà Nội.

Hà Nội, ngày 22 tháng 12 năm 2008

Gửi kèm :

- Các cơ quan báo chí trong và ngoài nước
- Mọi cá nhân quan tâm

Báo Công An Nhân Dân

Phải Xin Lỗi Tiến Sĩ Nguyễn Thanh Giang

Trước khi Bộ công an Cộng sản Việt Nam dàn cảnh phiên tòa xét xử một cách phi lý đối với 8 giáo dân Thái Hà để hù dọa dư luận rồi tuyên bố án treo vào ngày 8 tháng 12 năm 2008, tờ Công an nhân dân, cơ quan ngôn luận của bộ này vào ngày 6 tháng 12, đã đăng một bài viết mà nội dung và đề tựa hoàn toàn mang tính chất hàm hồ như vụ án của 8 giáo dân. Bài viết có tên là: *Nguyễn Thanh Giang - một tay sai của tổ chức 'Việt Tân': đội lốt 'dân chủ', 'ăn chặn đô la'*, ký tên tác giả là Trường Thái. Với tựa đề này, công an Cộng sản Việt Nam muốn bôi bác thanh danh của nhà dân chủ Nguyễn Thanh Giang ở hai điểm: 1/Tay sai của đảng Việt Tân; và 2/Ăn chặn tiền đóng góp cho công cuộc đấu tranh. Đây là thủ đoạn mà công an Cộng sản Việt Nam hay sử dụng để tấn công vào uy tín của những nhà dân chủ đang được dư luận trong và ngoài nước đánh giá cao về những nỗ lực tranh đấu cho công cuộc dân chủ hóa Việt Nam. Mặt khác, khi bôi bác thanh danh của Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang nói trên, công an Cộng sản Việt Nam còn muốn tạo một hình ảnh tiêu cực nơi những nhà dân chủ tại quốc nội là đi đấu tranh chỉ vì muốn sống nhờ tiền yểm trợ từ bên ngoài. Nhưng đối với Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, thủ đoạn bôi bác này của công an Hà Nội chỉ có thể ví như hành động của kẻ 'rung cây nhất khi' mà thôi?

Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang không những là một nhà trí thức hàng đầu của Việt Nam về địa chất học mà ông còn là một chuyên gia có tầm vóc quốc tế trước khi vứt bỏ mọi ưu đãi của chế độ để dấn thân vào con đường dân chủ hóa Việt Nam từ cuối thập niên 80. Từ cuộc sống đầy đủ và sung túc của một chuyên gia có hạng trong lòng chế độ độc tài, Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang đã biết rất rõ rằng gia đình ông sẽ bị phong tỏa kinh tế, cô lập mọi giao tiếp với môi trường chung quanh, nhưng ông đã cam đảm chấp nhận mọi nghịch cảnh, kể cả đi vào tù chỉ vì muốn dấn thân cho tương lai của dân tộc. Chính vì nhìn thấy rõ con đường tự do dân chủ mới đưa đất nước Việt Nam thoát ra khỏi tình trạng lạc hậu và chậm tiến – qua tác phẩm Khát Vọng Ngàn Đồi - Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang đã dấn thân vào con đường đấu tranh trong hơn 2 thập niên vừa qua và đã trở thành một biểu tượng dũng cảm của nhiều nhà dân chủ tại Hà Nội. Thật vậy, sau khi cụ Hoàng Minh Chính - một cố thù của Phong Trào Dân Chủ tại Việt Nam - nằm xuống vào đầu năm 2008, Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang đã là người trở thành chất keo nối kết các nhà dân chủ tại miền Bắc hiện nay. Công an Cộng sản Việt Nam muốn triệt hạ Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang vì không muốn ông trở thành nơi quy tụ các nhà dân chủ. Nhưng cách triệt hạ của công an Cộng sản Việt Nam đã có tác dụng ngược vì ba lý do sau đây:

Thứ nhất, khi công an xách mé gọi Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang là đội lốt dân chủ, họ đã biểu lộ một sự xúc phạm nặng nề. Quá trình hai mươi năm đấu tranh và sự kiên trì theo đuổi lý tưởng tự do dân chủ trong những hoàn cảnh nghiệt ngã bao quanh, cho thấy là uy tín chính trị của Tiến sĩ

Nguyễn Thanh Giang đang làm cho công an lúng túng đối phó. Lúng túng vì chính niềm tin và sự dấn thân vào con đường dân chủ của Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang đã thu hút được nhiều người tin theo và hành động. Những bài viết của nhà dân chủ Vi Hồi Đức, Nguyễn Phương Anh và nhiều người khác nữa đã cho thấy là cách triệt hạ của công an mất tác dụng, trước một con người đã có quá trình tranh đấu kiên trì từ lúc phong trào dân chủ tại Việt Nam còn sơ khai. Đây là sự xúc phạm thứ nhất mà công an Cộng sản Việt Nam phải chính thức lên tiếng xin lỗi Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang.

Sự xúc phạm thứ hai lại càng không thể tha thứ khi công an hàm hồ vu cáo Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang ăn chặn đô la. Quen thói côn đồ để bảo vệ cho hệ thống tham ô những lạm, công an Cộng sản Việt Nam đã luôn luôn ám ảnh với những đòn phép theo kiểu ‘ngậm máu phun người’ để triệt hạ lẫn nhau giữa các phe nhóm. Nhưng thủ đoạn dựng chuyện – qua những mô tả của tờ công an nhân dân về việc Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang nhận tiền từ bên ngoài trao lại cho những nhà dân chủ ở trong nước - gọi đó là ăn chặn mà không có một chứng minh cụ thể cho thấy là nhóm công an điều tra đã khinh thường trí phán xét của dư luận. Hơn thế nữa, trong bài viết, công an lại nhắc đến tên một số nhà dân chủ khác cũng nhận tiền từ bên ngoài để thực hiện các công tác đấu tranh và những hoạt động gây khó chịu cho bạo quyền khiến công an phải thú nhận rằng đã nhiều lần gặp gỡ, răn đe các nhà dân chủ nhưng đã không thành công. Chỉ vì không nghe lời công an chấm dứt các hoạt động chống đối mà Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang và các nhà dân chủ khác đều bị công an kết tội: “Mục đích cuối cùng của hoạt động đó là muốn xin tiền tài trợ từ những người Việt Nam lưu vong ở nước ngoài để hoạt động chống đối nhà nước Việt Nam”.

Khi bị phong tỏa kinh tế gia đình, cô lập mọi sinh hoạt với người chung quanh, ngăn chặn không cho tìm công ăn việc làm, những nhà dân chủ tại quốc nội phải nhận sự yểm trợ từ những người Việt ở hải ngoại. Đây không chỉ biểu hiện tình liên đới giữa các nhà tranh đấu mà còn là nghĩa vụ chung của những người đấu tranh phải giúp đỡ, bảo vệ nhau để chiến thắng guồng máy độc tài. Những đóng góp yểm trợ tài chánh từ bên ngoài còn là một hỗ trợ tinh thần vô giá cho những nhà dân chủ tại Việt Nam để giữ vững ý chí chống độc tài và không bị cám dỗ, mua chuộc từ chế độ. Vì thế khi gọi Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang là ăn chặn, Cộng sản Việt Nam đã xúc phạm danh dự ông và phải lên tiếng xin lỗi.

Sự xúc phạm nặng nề thứ ba khi công an xách mé gọi Tiến Sĩ Nguyễn Thanh Giang tay sai của đảng Việt Tân. Tay sai được dùng để chỉ hai hành động xấu: 1/Tay sai cho ngoại bang để xách nhiễu dân tộc, xâm lăng đất nước – như CSVN đã và đang làm đối với đàn anh Bắc Kinh; 2/Tay sai cho một cá nhân hay một tập đoàn để làm một việc mờ ám, bất chính nào đó. Nhưng trong toàn bài viết, công an CSVN đã không nêu ra được một chứng tích “tay sai” nào của Tiến Sĩ Nguyễn Thanh Giang, mà chỉ viết toàn là những nỗ lực tích cực của ông cùng các nhà dân chủ trong nước và đảng viên Việt Tân đóng góp vào công cuộc dân chủ hóa Việt Nam. Do đó chữ tay sai mà công an dùng trong bài viết là một sự cáo buộc hàm hồ nhưng có tính toán: **mục tiêu là để biện minh cho những thất bại của guồng máy công an đã không thể nào ngăn chặn được những hoạt động chống đối hiệu quả của các nhà dân chủ và sự yểm trợ tích cực và liên tục của các lực lượng đấu tranh ở trong và ngoài nước, trong đó có đảng Việt Tân.**

Sự kiện Cộng sản Việt Nam dùng chữ tay sai để nói đến mối quan hệ giữa các nhà dân chủ với các lực lượng đấu tranh nhằm vào ba chủ đích; 1/Ám chỉ trong nước không có lực lượng đấu tranh chỉ có một thiểu số chống đối; 2/Những lực lượng đấu tranh tại hải ngoại không dám về

nước nên chi trả tiền hoạt động cho những người trong nước; 3/Tìm cách lý gián những nỗ lực hợp tác, hỗ trợ đấu tranh giữa đảng Việt Tân với các nhà dân chủ. Qua các chủ đích này, công an Cộng sản Việt Nam vừa muốn bôi nhọ, vừa đánh giá thấp các nhà dân chủ Việt Nam và vừa coi thường chính nghĩa của phong trào dân chủ. Công an đã và đang hàm hồ vu cáo những hoạt động rất kiên cường của các nhà dân chủ như nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, nhà giáo Vũ Hùng, ông Nguyễn Văn Túc, Kỹ sư Đỗ Nam Hải... là tay sai; hồ đồ kết luận họ là người của đảng Việt Tân hay bị Việt Tân chỉ đạo. Khi chính nghĩa đã kết hợp lòng người để thể hiện lý tưởng chung thì lần ranh trong ngoài, giữa các cá nhân và tổ chức, đảng phái sẽ không còn nữa. Sự kết hợp nhịp nhàng của lực lượng dân tộc đã làm cho Cộng sản Việt nam thực sự lo sợ và tìm mọi cách để ly gián.

Đấu tranh là quyền của mọi công dân Việt Nam đứng trước những nghịch lý và đau thương của xã hội. Động lực này không do ai sai khiến, ban phát hay chỉ đạo mà tự mỗi cá nhân tự giác ngộ và đứng lên với lòng can đảm. Người dân Việt Nam không chấp nhận tình trạng cai trị độc ác của chế độ Việt cộng nên đã đứng lên đấu tranh. Vì thế cuộc đấu tranh giành lại tự do dân chủ cho Việt Nam hiện nay có chính nghĩa vì đáp ứng nguyện vọng của toàn dân. Để đổi đầu lại chế độ bạo lực và quỷ quyệt như đảng Cộng sản Việt Nam, bắt buộc mọi người, mọi đảng phái, mọi lực lượng dân chủ phải liên kết và hỗ trợ lẫn nhau. Việc đảng Việt Tân hay đảng Dân Chủ Nhân Dân, đảng Vì Dân, Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên... yểm trợ phương tiện cho các nhà dân chủ có điều kiện để chống lại sự đàn áp và khống chế của công an là một nỗ lực đương nhiên, cần thiết và phải làm. Xuyên tạc và gán ghép tiếng xấu cho chính nghĩa và động lực sáng ngời của những người Việt Nam yêu nước và yêu chuộng tự do là hành vi tự tố giác bản chất yếu hèn của chính chế độ độc tài mà thôi.

Để kết luận, bài viết thuê của Trường Thái do đơn đặt hàng của bộ máy công an Cộng sản Việt Nam không những không đạt yêu cầu trong việc tấn công vào uy tín của Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang mà còn vạch cho người ta thấy những thất bại của guồng máy bạo lực trong việc ngăn chặn các hoạt động đấu tranh hào hùng đầy đảm lược của các nhà dân chủ tại Việt Nam, và sự yểm trợ tích cực của các đảng phái, lực lượng dân chủ ở trong và ngoài nước.

Lý Thái Hùng

Dec 10 2008.

ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM VÀ CÁC NHÀ DÂN CHỦ - AI THÍCH DOLA HƠN ?

Hoàng Thị Vân

Biểu ngữ kêu gọi Đa nguyên, Dân chủ treo tại Hà Nội

Trong các ngày 28/7, 16/8, 7/9, trên địa bàn HN, Hải Phòng, Hải Dương đã xảy ra 3 vụ treo khẩu hiệu, rải truyền đơn có nội dung hết sức phản động, vu cáo Đảng và Nhà nước ta. Bằng biện pháp nghiệp vụ và tố giác của quần chúng nhân dân, Cơ quan an ninh đã phát hiện, bắt giữ đối tượng cầm đầu, chủ mưu và trực tiếp tham gia các vụ treo khẩu hiệu, rải truyền đơn gồm: Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Tính (ở Hải Phòng); Nguyễn Văn Túc (ở Thái Bình); Nguyễn Kim Nhàn, Ngô Quỳnh (Bắc Giang); Vũ Hùng (Hà Nội).

Đó là những lời mào đầu của bài viết trên báo Vietnamnet, một trong những cơ quan ngôn luận của nhà nước, đăng ngày 6 tháng 12. Vẫn những luận điệu vu khống và bôi nhọ cũ rích, đối với những anh chị em dân chủ vừa bị bắt trong đợt đàn áp vào trung tuần tháng 9 vừa qua ở Hà Nội và Hải Phòng. Bài báo cho rằng, những nhà dân chủ đã treo biểu ngữ, rải truyền đơn chống đảng và nhà nước chỉ vì tiền, và vì sự chỉ đạo của những cá nhân và đoàn thể ở hải ngoại, như đảng Việt tân, đảng Dân chủ Nhân dân...v.v ..Đồng thời bài báo cũng không quên vu cáo và mạ lị luôn cả ông Nguyễn Thanh Giang.

Bên cạnh đó, báo Công an cũng tung bài tương tự, tiếp sức Vietnamnet, đánh phá ông Nguyễn Thanh Giang và các nhà dân chủ, vu cáo và kết tội họ như đã từng vu cáo và kết tội những anh chị em dân chủ đang bị lãnh án, nhằm chuẩn bị cho phiên-toà-đạo-diễn có thể sắp xảy ra. Đây là đòn hèn của đảng, chỉ đạo báo chí tung tin thất thiệt, tạo dựng nên những hình ảnh xấu nhất, tồi tệ nhất để bôi bẩn những hoạt động rất can đảm của những anh chị em dân chủ, khi đã dám bày tỏ quan điểm của mình bằng cách treo biểu ngữ, rải truyền đơn kêu gọi đảng CSVN chấp nhận đa đảng, phản đối Trung cộng chiếm Hoàng Sa, Trường Sa, chống tệ nạn tham nhũng của đảng CSVN...v.v....

Những nội dung của truyền đơn và biểu ngữ như thế không thể cáo buộc là “*chống đảng và nhà nước*”. Người dân lên tiếng về những vấn nạn của đất nước là vì muốn đóng góp với nhà nước những ưu tư của dân, muốn nhà nước hiểu được ý dân để hòng sửa đổi chính sách, hoặc rà soát lại cơ cấu chính quyền đang có vấn đề. Thế là để làm tốt cho Đảng, cho nhà nước. Thế là để lo toan cho tương lai của dân tộc. Nhất định không thể nào buộc tội họ chống phá nhà nước. Chỉ qua vì đảng bị chạm nọc, bị chạm tới cái ung nhọt “*tham nhũng*”, bị tố giác nhu nhược với kẻ xâm lược Trung cộng, cho nên đảng giận, “*giận quá mất khôn*”, bèn bắt nhốt, triệt hết những tiếng nói trung thực của nhân dân.

Vì dám đứng lên đối diện với đảng, góp ý thẳng với đảng, các nhà dân chủ bị bức hại, bị đánh đập, bị cô lập kinh tế, bị đuổi việc, dẫn tới việc cả gia đình cũng bị liên can, bị trừ dập. Vì thế, góp sức, yểm trợ với họ không chỉ là nhiệm vụ của những “*thế lực phản động bên ngoài*”,

mà còn phải là trách nhiệm của nhân dân trong nước vì tương lai đất nước, vì tiền đồ của dân tộc. Chỉ được hỗ trợ những số tiền rất ít ỏi, vài trăm đô-la để thầy giáo Vũ Hùng có phương tiện sống vì bị đui việc, mà đảng đã chụp cho cái mũ là những “nhà dân chủ thích đô-la”. Đồng bào hải ngoại thương mến nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa ở Hải Phòng xa xôi, muốn gửi tiền để anh có phương tiện đi lại, nhưng anh không nhận. Vậy mà báo chí dám “ngậm máu phun người”, viết láo nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa nhận 1000 đô-la theo thông tin mớm của công an.

Ngày xưa ông Hồ Chí Minh đi xin CS Quốc tế tiền để cho cán bộ, đảng viên Cộng sản Việt Nam và ông Hồ hoạt động thì Đảng CSVN gọi là gì?. Tài liệu ở văn khố Nga hiện còn lưu trữ, xác nhận: Những biên bản của buổi họp về “Vấn đề Đông Dương” tại Quảng Đông trình bày một ngân sách ký tên “Lee (Nguyễn ái Kvak)”: “ông Hồ đòi hỏi một số tiền 20,000 Hoa tệ để huấn luyện 100 cán bộ tuyên truyền và tổ chức, và 20,000 Mỹ kim nữa để yểm trợ cho 10 cán bộ toàn thời hoạt động một năm trong nước. Ông Doriot và một người tên “Voline” cũng chứng ký trên những biên bản này” (1) Có phải ông HCM cũng hoạt động vì thích đô-la không?

Đem chủ nghĩa ngoại lai vào đất nước, khiến nhân dân miền Bắc phải bị thua thiệt, nghèo đói 30 năm so với miền Nam. Sau 1975, cả nước Việt Nam bị tuột hậu, thua xa cả các nước láng giềng. Ngày nay, 33 năm sau chiến tranh, Đảng CSVN vẫn tiếp tục đi xin viện trợ, ngửa tay vay mượn. Bạc tỉ đô-la đầu tư và viện trợ hàng năm vào đất nước thì nhân dân được thừa hưởng bao nhiêu?!. Thống kê của UNICEF cho biết Việt Nam hiện có 7 triệu trẻ em nghèo. Báo cáo của Quỹ tiền tệ Quốc tế (IMF), bình quân lợi tức mỗi đầu người Việt Nam là 715USD. Hãy nhìn qua Đại Hàn, sau khi thoát ra khỏi chế độ độc tài của Phác Chính Hy, Đại Hàn đã trở thành một đất nước dân chủ, nhân dân Đại Hàn đã ngừng mặt trên trường kinh tế thế giới, với lợi tức trung bình 23.000 USD, hơn Việt Nam gấp 30%.

Đảng bảo các nhà dân chủ thích đô-la là đảng tự phi nhỏ lấy đảng. Đảng ăn hối lộ, ăn cắp, bòn rút công quỹ quốc gia hàng triệu triệu đô-la. Bùi Tiến Dũng xây nhà hàng trăm nghìn, đánh bạc hàng triệu đô-la. Huỳnh Ngọc Sỹ nhận hơn tám trăm ngàn USD từ nhà đầu tư Nhật, trong tổng số 2.6 triệu USD tiền lại quả, tức “hối lộ” (đây chỉ là con số trên báo chí Nhật, ta biết rằng đảng không bao giờ dám công bố tư liệu thật). Vậy thì số tiền tham nhũng còn lại nằm trong tay ai? Những kẻ đó chắc chắn phải là lãnh đạo của HNS, chức năng lớn hơn HNS.

Nếu có nhận vài trăm đô của nhân dân để vận động cho dân chủ, cho nhân quyền thì quả thực các nhà dân chủ Việt Nam thật là nghèo mà đa đoan quá!. Làm đảng viên đảng CSVN giàu hơn, an toàn hơn, vì có gì thì đảng bao che. Bỏ túi vài trăm nghìn đô là chuyện nhỏ, lương nhà nước không đủ để sống vương giả thì đảng có cách khác giải quyết: tạo cơ hội cho tham nhũng, bòn rút tiền nhân dân, dễ ợt! Đi du lịch quốc tế với nhãn hiệu “đi tham quan, trao đổi đối tác...” tiền đảng cho, ráng sử dụng, tiêu xài cho hết ngân khoản. Cứ ra tay đàn áp các nhà dân chủ, viết bài theo chỉ thị bôi đen dân chủ, tất cả đều có đảng chi tiền.

Nhân dân lên tiếng thì đảng cáo buộc phản động, bỏ tù không cần chứng cứ. Quốc tế lên tiếng thì đảng bừa, đòi hỏi đưa bằng chứng. Phó chủ tịch thường trực Sài Gòn Nguyễn Thành Tài lên tiếng về vụ PCI rằng: “Tôi đã trình bày quan điểm của lãnh đạo thành phố và đã được Thủ tướng chấp nhận về cách giải quyết. Chỉ cần khi nào phía bạn đưa ra chứng cứ thì sẽ cho tiến hành xử lý...”. Trong khi các bị cáo bên phía Nhật Bản ra tòa khai báo và xác nhận đã đưa tiền lại quả (hối lộ) nhiều lần cho ông Huỳnh Ngọc Sỹ, tổng số tiền hứa hối lộ lên đến 2.6 triệu mỹ kim. Tại sao chưa thấy nhà nước có hành động nào đối với ông HNS và đồng bọn?

Cho đến lúc nhân dân Nhật thẳng thừng công bố trên diễn đàn Hội nghị tại trung tâm của đảng rằng: “Chúng tôi không đủ khả năng hứa hẹn những món nợ mới cho đến khi nào hai nước hợp tác nhau chặt chẽ và hiệu quả trong việc chống tham nhũng” và: “Rất khó để gầy dựng lại sự hỗ trợ từ nhân dân Nhật để giúp đỡ Việt Nam, chúng tôi khó hứa hẹn những món nợ mới”.(2) Thì các nhà lãnh đạo mới bật ngửa, còn nhân dân thì mắc cỡ, nhục nhã vì đảng tham nhũng có

tiếng trên trường quốc tế rồi.

Đảng tha hồ ngụy tạo tin tức vì đảng độc quyền thông tin, hơn 600 cơ quan truyền thông báo chí, chỉ làm nhiệm vụ “cái loa” cho đảng, muá gây vườn hoang. Có ai dám xé rào như kiểu ký giả Nguyễn Việt Chiến thì vào tù ngay. Bị Nhật ngưng giúp đỡ vì tham nhũng bạc triệu tiền viện trợ ODA, không thấy báo chí trong nước dám phê bình, điều tra rõ ràng, truy tìm thực hư cho nhân dân biết. Trong khi đó, các nhà dân chủ nhận yểm trợ vài trăm bạc vì bị đảng CSVN bao vây kinh tế, bị đui việc, đảng chỉ thị tay sai, an ninh “ký giả” viết báo bôi nhọ “đấu tranh cho dân chủ vì tiền”. Dám đứng ra giúp nhận tiền để trao lại cho vợ con, anh chị em dân chủ đang bị tù tội và đàn áp như ông Nguyễn Thanh Giang thì bị vu cáo, chụp mũ “ăn chặn đô-la”. Các nhà dân chủ treo biểu ngữ đòi toàn vẹn lãnh thổ, rải truyền đơn chống tham nhũng, kêu gọi nhân quyền cho nhân dân mà lại bị bôi nhọ là “các nhà dân chủ thích đô-la” thì thật là lý luận ngu ngơ, trẻ con quá. Vận động dân chủ, rải truyền đơn, treo biểu ngữ, đấu tranh cho nhân quyền, đòi chủ quyền đất nước để nhận vài trăm đô-la, rồi bị đảng CSVN trấn áp, bị vào tù, cả gia đình bị hệ lụy, có ai dám làm vì đô-la không?!

Vậy thử hỏi, các Nhà dân chủ và đảng CSVN ai thích đô-la hơn?

Chớm Đông, 2008.

Hoàng Thị Vân

Womenforhumarights@yahoo.com

www.whrvn.org

(1) *Ho Chi Minh – A Life*, William J. Duiker

- Trong lá thư đề ngày 19 tháng 2 ông (Hồ Chí Minh) ước lượng những công việc cần hoàn tất trong 1925 sẽ tốn khoảng 5.000 đô-la. Ông cần tiền để thiết lập cơ sở tại Quảng Châu cũng như những cơ sở thông tin tại Quảng Tây; tại vùng cực nam của Quảng Đông; tại Bangkok (Ho Chi Minh – *The Missing Years* - Sophie Quinn-Judge, Dịch giả Diên Vỹ- Hoài An, x-cafevn.org)

- Vào tháng 8 năm 1925 Nông Dân Quốc Tế gửi Hồ năm nghìn rúp (rubles - khoảng 2.500 Đôlla lúc ấy qua tài khoản của Borodin tại Ngân Hàng Viễn Đông. Họ chỉ thị Hồ dùng số tiền này để (1) in bích chương cách mạng và tài liệu về những vấn đề nông dân; (2) gửi đại diện đến các tỉnh khác để thành lập các hội liên hiệp nông dân; (3) gửi một đồng chí đáng tin cậy người Trung Quốc đến Moscow để làm việc trong Nông Dân Quốc Tế; và (4) cung cấp đều đặn tin tức và tài liệu về phong trào nông dân Trung Quốc đến Moscow. (Ho Chi Minh – *The Missing Years* - Sophie Quinn-Judge, Dịch giả Diên Vỹ-Hoài An, x-cafevn.org)

- Hồ đệ trình ngân sách của năm cho QTCS với tổng số là 40.000 đồng tiền Trung Quốc. Một nửa số tiền này sẽ dùng để trang trải chi phí đi lại và đào tạo tại Quảng Châu cho 100 học viên tương lai. Ngoài ra ông còn yêu cầu 1.500 đồng cho 10 tuyên truyền viên làm việc toàn thời gian trong một năm. Chi phí xuất bản, thông tin, thành lập một cửa tiệm nhỏ để làm vỏ bọc cho việc liên lạc chiếm hết 8.500 đồng. Chi phí vận chuyển 100 học viên khác đến học tại Hoàng Phố tốn khoảng 5.000 đồng nữa. Theo giải thích của Hồ trong ghi chú đính kèm thì Hoàng Phố đã hứa đào tạo 100 người này nếu chi phí đi lại của họ được lo liệu [148]. 5.000 đồng còn lại được dự trữ cho những trường hợp bệnh tật hoặc cấp bách. (Ho Chi Minh – *The Missing Years* - Sophie Quinn-Judge, Dịch giả Diên Vỹ-Hoài An, x-cafevn.org)

(2) "We are unable to pledge new yen loans" until both countries work out "effective and meaningful measures against corruption" "it would be difficult to regain the support from the Japanese public for further assistance to Vietnam , and we are unable to pledge new yen loans" (AFP)

Vạch mặt kẻ thích đô la!

Vũ Quốc Uy

“... Những trò chơi ném bần của thời Cải Cách Ruộng Đất hay Nhân Văn Giai Phẩm thì ăn ai? Chẳng lẽ các “đồng chí” vẫn xem khinh trí tuệ nhân dân ta đến thế?...”

Ngày 6 tháng 12-2008, báo chí của đảng giật tít “[Chân dung các nhà dân chủ thích... USD](#)”. (Xem: [VietNamNet](#), ngày 06/12/2008), để gọi là “bóc trần bộ mặt” của TS Nguyễn Thanh Giang và một số người liên quan đến hoạt động đòi dân chủ hóa xã hội.

Đọc bài báo ấy chúng tôi phá lên cười: Ô thế ra thích đô la là một thói xấu, đáng chê cười chứ lại? Giả sử bây giờ Hoa Kỳ ra thông báo với Việt Nam: “Ai thích đô la thì ghi tên ngay, chúng tôi chỉ có 3 triệu phiếu!”, thì xin thưa, chẳng đến lượt mấy bác dân chủ đâu, mà tác giả bài báo nói trên nếu có chậm chân thì cũng chỉ chịu thua các đồng chí trong Bộ Chính trị là cùng! (Mà “chơi” đô la bây giờ Đảng ta chơi con số hàng triệu, hàng tỉ chứ lại “chơi” số một trăm thì què mùa quá!).

Đáng lẽ muốn vạch mặt phản động của các “đối tượng” một cách thuyết phục thì báo Đảng phải trích dẫn nội dung các bài viết, nội dung các biểu ngữ... ra cho mọi người “phi nhỏ”. Ví dụ:

Chúng cứ xoáy vào quốc nạn tham nhũng (bảo tham nhũng là hút máu của dân), thế là chúng *chống Đảng!*

Chúng nói các cấp Đảng và chính quyền là chỗ dựa cho tham nhũng là chúng muốn *chống đối nhà nước!* (Thực ra luận điểm “chống đối” này ông [Võ Nguyên Giáp](#) cũng nói trước rồi!) .

Chúng lên tiếng phản đối bọn bành trướng Đại Hán xâm chiếm biên cương tổ quốc Việt Nam là chúng can tội *phản quốc!*

Chúng cứ chứng minh chủ nghĩa Mác là ảo tưởng phi khoa học, thế là chúng *vô học, vô văn hóa*, phí cơm gạo của nhân dân.

Chúng phê phán những thói xấu của người Việt mình đã vô tình nuôi dưỡng những tiêu cực khiến mọi tệ nạn cứ ngang nhiên tồn tại và lan rộng, thế là chúng *chống lại dân tộc!* Vân vân.

Báo chí cứ mở trận đấu công khai, trích dẫn đầy đủ, cho đối phương công khai tranh luận (vì kẻ xấu càng tranh luận càng tự lộ cái xấu ra!) Thế có cao tay không nào?

Nhưng ở đây các nhà báo ăn lương hậu, lại rất có tay nghề, thế mà lại quên mất điều sơ đẳng ấy! Các “đồng chí” chỉ làm được mỗi một việc là lên giọng đầu tổ, quy kết chung chung, dựa trên những cái gọi là lời khai mà các “đồng chí” công an tự sáng tác theo mô thức sáng tạo kiểu các “đồng chí” Hữu Ước hay Nguyễn Như Phong của lò báo *Công An*.

Ắt hẳn là khi cho lên khuôn bài báo nói trên, “đồng chí” nhà báo quốc doanh hỉ hả với sự sáng tạo thần thánh về cái gọi là sự “thích... USD”. Quả thế, trên đời này, cứ vu vạ cho kẻ nào thích hơi đồng hoặc mê gái là nhất định cái bùa ấy linh nghiệm không thua gì bùa nhọ nôi lên mặt người ta! Trò mồm loa mép giải, vu vạ kiểu Chí Phèo ngày xưa ấy mà!

Chỉ tiếc rằng bây giờ là đầu thế kỉ XXI mất rồi. Những trò chơi ném bần của thời Cải Cách Ruộng Đất hay *Nhân Văn Giai Phẩm* (ôi chao, cứ nhắc đến những chuyện này sao lòng tôi bỗng nhói đau!) thì ăn ai? Chẳng lẽ các “đồng chí” vẫn xem khinh trí tuệ nhân dân ta đến thế?

Tôi chỉ muốn nói nhỏ với các bác dân chủ rằng: Các bác còn đại lắm! Các đại gia và các quan to họ đút cho nhau hàng chục nghìn đô, gửi ngân hàng Thụy sĩ hàng tỉ đô mà tuyệt đối không để lại dấu vết gì, nay các bác mới đưa cho nhau vài đồng nhãi nhép, sao phải để lại bằng chứng? Chẳng lẽ cứ thật thà như đếm đến thế sao? Lại nữa, gửi chút tiền cứu trợ hoặc nhuận bút cho bài báo thì đừng động chạm gì đến đồng đô la! Đồng tiền tư bản xấu xa này Đảng ta đã “xí” hết rồi, không đến phân các bác. Hãy gửi cho nhau bằng đồng tiền Cách mạng có ảnh đồng chí Mao, hay đồng chí Hồ Tập Chương... chẳng hạn, thì thử xem báo chí Đảng ta sẽ chửi kiểu gì?

Hà Nội, 07/12/2008

Vũ Quốc Uy

ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM "SÁNG SUỐT" HAY THÔNG MANH ???!!!

Là người Việt Nam, các cháu chỉ cần nói sõi đã thuộc câu ngạn ngữ "Không khảo mà xưng". Đọc bài "Nguyễn Thanh Giang - một tay sai của tổ chức "Việt Tân" **Đội lột "dân chủ" ăn chặn đô la**" đăng ở báo "Công an nhân dân" số 1228 thứ bảy ngày 06-12-2008 và bài "**Sự thật về "tờ báo lậu" Tổ Quốc**", đăng ở báo "Công an nhân dân thành phố Hồ Chí Minh" số 1727 ngày 06-12-2008. Chỉ cần 2 tí trên chúng ta thấy: Chắc Tổng biên tập của 2 tờ báo Công an khi sinh ra bị quái thai, đứt hết dây noron thần kinh xấu hổ nên các ông mới duyệt cho đăng các bài báo dật gân như vậy để lừa thiên hạ (?!). Chỉ đau cho các linh hồn của hàng triệu triệu liệt sỹ, hàng triệu triệu thương, bệnh binh và biết bao dân lành phải đổ máu xương để nặn nên cái chế độ "Đảng sự" tàn bạo này. Các quyền tự do, dân chủ, nhân quyền... của nhân dân bị chế độ "Đảng sự" tước đoạt triệt để. Dân tộc Việt Nam đã, đang phải sống dưới một chế độ "Đảng chủ" hà khắc, lấy đâu ra "dân chủ" để ông Nguyễn Thanh Giang nói riêng và nhân dân Việt Nam nói chung lợi dụng ?!... Mặc dù điều kiện rất khó khăn, song hơn 2 năm nay, tờ Tổ Quốc vẫn phát trên mạng thông tin toàn, những người ngoài hành tinh cũng biết, có sao bảo lậu ?. Chỉ có những kẻ mắt trí mới quan niệm việc làm đó là lậu (!). Các cụ dạy rằng: "... xấu xa đây lại", sự xấu xa của chế độ "Đảng sự" như vậy mà hai tờ báo nêu trên không biết đây lại còn đem bới ra mà không biết xấu hổ. Hai ông tổng biên tập báo Công an, không hiểu học vấn của các ông thế nào ?, đến nỗi các ông không hiểu những kiến thức sơ đẳng về quyền dân chủ - tự do là gì. Các ông muốn duyệt các bài có nói đến các từ: dân chủ, tự do, nhân quyền đích thực, đúng nghĩa của nó, các ông nên tra cứu Từ điển tiếng Việt và luật pháp Quốc Tế về nhân quyền (*Việt Nam đã ký cam kết thực hiện*) trước khi cho đăng. Từ điển tiếng Việt khái niệm dân chủ là: "**Nền chính trị mà quyền quản lý Nhà nước do nhân dân nắm giữ**". Dân chủ cộng hoà: "**Là chính thể của nước dân chủ mà chủ quyền Quốc gia thuộc về toàn thể nhân dân**", các ông đọc tiếp "Quy định" 115/QĐ-TW ngày 7-12-2007 đồng thời lấy thực trạng cuộc sống của xã hội Việt Nam soi vào xem kiểu "tự do, dân chủ" của chế độ "Đảng sự" như thế nào ?. Các ông đã quên cả lời dạy của ông Hồ rằng: "*Ngày nay, chúng ta đã xây dựng nên nước Việt - Nam Dân - Chủ Cộng - Hoà. Nhưng nếu nước độc lập mà dân không hưởng hạnh - phúc tự - do thì độc - lập cũng chẳng có nghĩa lý gì*". Hiện tại độc lập, dân chủ, tự do, hạnh phúc,... của nhân dân đã bị chế độ "Đảng sự" cướp trắng. Vì ĐCSVN sợ nền "Dân chủ cộng hoà" nên năm 1976 "Đảng sự" phải vội vàng phết bỏ Quốc hiệu cũ thay Quốc hiệu mới với cái tên rất mỹ miều, giả tạo là: "Cộng hoà XHCN Việt Nam". Ở chính thể mới, nhân dân Việt Nam đang chịu sự kim kẹp dưới chế độ CS độc tài,... đến nghẹt thở. Phải sống ở một chế độ mất hết quyền dân chủ, tự do, nhân quyền bị chà đạp, buộc lòng những người chính trực phải lên tiếng, phan phui cho toàn dân biết. Nếu ĐCSVN có nhân tâm, đạo đức trong sáng, có gan và hết lòng vì dân tộc, hãy cho tự do báo chí trong đó có tập san Tổ Quốc công khai phát hành, không những đảng không tốn một xu mà còn được tiếng đã coi trời cho dân chủ. Lúc đó nhân dân sẽ làm trọng tài, ai đúng, ai sai, ai tốt, ai xấu... nhân dân biết cả, việc gì đảng phải cảm đoán. Đây lại một bằng chứng nữa, chứng minh rằng: Chế độ "Đảng sự" còn khốn nạn gấp ngàn lần chế độ thực dân, phong kiến (!). Đến Hiến pháp, pháp luật Việt Nam do chính chế độ "Đảng sự" nặn ra, bọn chúng còn coi như mớ giấy

lộn, nói chỉ đến luật pháp Quốc Tế. Chỉ cần chế độ "Đảng sự" gương mẫu thực thi đầy đủ các điều ghi trong chương V của Hiến pháp năm 1992 và các điều ghi trong Bộ luật hình sự nước cộng hoà XHCN Việt Nam từ chương 11 đến chương 24. Được như vậy thì, "ông chủ" không bao giờ dám quở trách "đầy tớ, công bộc" của đảng. Nếu chế độ "Đảng sự" còn nhân cách, còn tính người,... hãy trả lại đầy đủ các quyền dân chủ, tự do, hạnh phúc, nhân quyền,... đích thực theo đúng các điều ghi trong Hiến pháp, pháp luật Việt Nam, luật pháp Quốc Tế và các khái niệm đúng nghĩa của nó được ghi trong Từ điển tiếng Việt cho "ông chủ". Để tỏ thiện chí, trước mắt ĐCSVN phải huỷ bỏ ngay, vô điều kiện điều 4 Hiến pháp năm 1992 và "Quy định" 115/QĐ-TW.

Căn cứ vào các điều ghi trong chương V của Hiến pháp năm 1992 và các điều ghi trong Bộ luật hình sự nước Cộng hoà XHCN Việt Nam từ chương 11 đến chương 24 (*chưa nói tới luật pháp Quốc Tế*), đủ cơ sở để chúng ta khẳng định: ĐCSVN, một tổ chức Maphia, đội lột dân chủ, lừa đảo dân đen, ăn chặn đủ thứ của nhân dân lao động, đặc biệt là lãnh vực đất đai, loại tài nguyên vô giá thuộc sở hữu toàn dân. Bằng những mảnh khoé rất tinh vi, bọn chúng tìm mọi thủ đoạn ăn chặn cả Đô La trong các dự án có nguồn vốn nước ngoài,... ĐCSVN đã, đang biến dân tộc Việt Nam thành con nợ khổng lồ, không biết bao đời mới trả hết nợ !?. Sự thật là thế mà không tờ báo nào dám đề cập. Cái thói chuyên bịa đặt, dựng chuyện, vu oan, giáo hoạ,... "cả vú lấp miệng em", "ngậm máu phun người" nay thành phổ biến, đã, đang tồn tại ở chế độ "Đảng sự" độc tài,... !. Cách đây gần 1/2 thế kỷ, Nguyễn Văn Trỗi đặt mình phá cầu Công Lý bị lộ phải lĩnh án tử hình. Trước toà, Nguyễn Văn Trỗi thoải mái lảng mạt, chửi bới không ai bịt miệng anh ta. Trong khi chế độ CS thường rêu rao "dân chủ" Vô Sản gấp triệu lần dân chủ Tư Sản (!). Vậy mà, Linh mục Nguyễn Văn Lý, người bất đồng chính kiến bị nhà cầm quyền Việt Nam gán cho tội chống phá Nhà nước phải ra toà. Đảng chỉ đạo bịt miệng Linh mục cả thế giới biết. Chúng còn tự tiện cắt điện thoại bàn, cắt mạng Internet, dùng máy cắt sóng điện thoại di động bịt thông tin, lập chốt, cử an ninh canh, coi từng bước đi của các chiến sỹ dân chủ, v.v.... Thử hỏi: Có chế độ nào đê tiện, hèn mạt bằng chế độ CSVN hay không ?!. ai đội lột ? ai lợi dụng ? ai lừa đảo ? v.v... chỉ có những kẻ thông manh mới không nhìn ra. Dân chủ - tự do... kiểu CS là như thế đó (!?).

Không hiểu các phóng viên của hai tờ báo trên, họ muốn ca ngợi, bợ đỡ chế độ "Đảng sự" hay họ có ngụ ý dùng báo chí để lật mặt chế độ "Đảng sự", độc tài, siêu lừa... đang trong thời kỳ suy đồi đến tột độ, rất man rợ... Vấn đề này cần phải xem xét lại tư cách của các phóng viên kể cả các ông tổng biên tập của hai tờ báo nêu trên. Những thành phần được hai tờ báo nêu ra như: Nguyễn Xuân Nghĩa; Nguyễn Mạnh Sơn; Nguyễn Văn Túc; Nguyễn Văn Tính; Nguyễn Kim Nhân; Ngô Quỳnh; Vũ Văn Hùng và một số người khác được nêu tên trong tờ báo họ đều là những người có lối sống trong sáng, tha thiết yêu nước, thương nòi, họ chưa phải là những đối tượng nằm ở một trong 4 nguy cơ làm "vong Quốc, vong Đảng". Nếu họ có làm hại, thì chỉ làm hại những kẻ làm "vong Quốc, vong Đảng" mà thôi !. Như vậy, họ là những người có công, có sao bảo họ có tội ?!. Các ông nên viết bài biểu dương, ca ngợi họ, tại sao lại đồng lõa với loại "Đảng sự" viết bài, nói xấu, bôi nhọ họ ?. Trong khi những kẻ tham nhũng, chúng đều là thủ phạm chính làm "vong Quốc, vong Đảng". Điển hình như vụ án PMU 18 ĐCSVN giở trò "ảo thuật" biến người có công thành có tội, kẻ có tội thành có công. ĐCSVN tự tước hết niềm tin của mình với nhân dân.. Gần đây trường hợp Huỳnh Ngọc Sỹ - Phó giám đốc Sở giao thông vận tải thành phố Hồ Chí Minh ăn hối lộ 820 ngàn USD của nhà thầu Nhật Bản, cũng là một trong 4 nguy cơ làm "vong Quốc, vong Đảng". ĐCSVN bao che, chính phủ Nhật Bản tạm ngừng viện trợ vốn ODA, gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, buộc ĐCSVN phải vào cuộc, nhưng rất dầy dụa. Huỳnh Ngọc Sỹ bôi nhọ danh dự Quốc thể, sao các ông cũng như các loại báo khác của ĐCSVN không đưa tin ?. Chắc Huỳnh Ngọc Sỹ đã dùng số tiền trên để tô son, vẽ phấn cho chế

độ "Đảng sự" nên mọi chuyện định cho qua (?!). Còn đây rầy các tệ nạn xã hội khác đều nằm trong cả 4 nguy cơ làm "vong Quốc, vong Đảng". như: Công hàm 14-9-1958 do cố Thủ tướng Phạm Văn Đồng ký; Nguyên TBT - Lê Khả Phiêu; Nguyên Chủ tịch nước - Trần Đức Lương bán nước cầu vinh, sao các ông không đề cập. Xin hỏi "dân chủ, cộng hoà" ở chỗ nào ?!. Nay Nhà cầm quyền Bắc Kinh ngang nhiên biến Biển Đông của Việt Nam thành ao nhà của chúng, các ông cũng im. Bất bình với các hành vi của loài "Lê Chiêu Thống" thời đổi mới. Nhân dân, sinh viên xuống đường biểu tình phản đối, "Đảng sự" cử quân đàn áp, giải tán các cuộc biểu tình, các ông câm tịt ?. Lê Đức Anh, tên cai chốt, trùm mật vụ hàng chục ông tướng tổ cáo, kể cả ông Nguyễn Đức Tâm, nguyên trưởng Ban tổ chức Trung ương thừa nhận Lê Đức Anh chui vào đảng. Vậy mà, ĐCSVN tặng cờ, vẫn tổ chức phát "huy hiệu 70 năm tuổi đảng" cho tên cai chốt. ĐCSVN thừa nhận tên cai chốt là đảng viên ĐCSVN cũng có nghĩa là thừa nhận: ĐCSVN ngay nay là loại đảng mật vụ, đảng phản động, đảng của tên cai chốt Lê Đức Anh !. Đỗ Mười, nguyên tổng bí thư ĐCSVN, vì động cơ vụ lợi ngửa tay cầm hàng triệu USD của Hàn Quốc sử dụng vào mục đích cá nhân. Rồi vụ án chính trị siêu nghiêm trọng: Tổng cục II, T4, Sáu Sứ,... đến nay vẫn trong tình trạng im lặng v.v và v.v.

Trong 2 bài báo, các ông đề cập đến ông Trương Nhân Tuấn, anh Nguyễn Gia Kiểng, các ông cho rằng: các nhân vật trên đều là những phân tử phản động, lưu vong. Song, nhân dân Việt Nam từ già tới trẻ chưa thấy hai người này giết dân hoặc đem bom ném xuống đầu nhân dân Việt Nam như ông Nguyễn Cao Kỳ, người chống cộng khét tiếng ai ai cũng biết. Khi ông Nguyễn Cao Kỳ sang Tuần Châu, Quảng Ninh, Việt Nam, ông Phạm Thế Duyệt bắt tay, ôm hôn thắm thiết và được công nhận là Việt Kiều yêu nước (!). Hình ảnh đó được truyền hình trực tiếp qua màn ảnh nhỏ cãi làm sao nổi, hỡi ĐCSVN ?!. Ông Nguyễn Minh Triết - Chủ tịch nước sang Mỹ cũng gặp ông Nguyễn Cao Kỳ cùng ăn cơm, chúc tụng nhau tỏ vẻ rất thân thiện. Tại sao các báo không lên tiếng để bảo đảm sự công bằng xã hội (?!). Trong khi ông Tuấn, anh Kiểng đưa ra và ủng hộ chủ trương "Tập hợp dân chủ đa nguyên" làm nền tảng tiến tới dân chủ hoá đất nước, xây dựng một xã hội Dân Sự thực sự. Kiên quyết không chấp nhận một xã hội theo kiểu Quân sự hay "Đảng sự". Chính chế độ "Đảng sự" hiện nay chỉ mang danh chế độ CS, thực chất đang theo CNTB (*nửa doi, nửa chuột*), các ông nghĩ sao ?.

Hai bài báo các ông có đề cập đến tôi (Trần Anh Kim). Trước khi đi vào vấn đề cụ thể, tôi trình bày sơ lược về mối quan hệ giữa tôi với anh Nguyễn Gia Kiểng để các ông tường. Hưởng ứng lời hiệu triệu của loại "đảng siêu lừa". Tôi vào cuộc đấu tranh vạch mặt tập đoàn tham nhũng ở tỉnh Thái Bình từ năm 1991 nên bị bọn chúng bu lại vu cáo, trả thù, trù dập dã man. Suốt 15 năm trời, tôi liên tục viết đơn khiếu nại, kêu oan, kêu cứu, thỉnh cầu,... Song, tôi chỉ nhận được sự im lặng từ các cấp có thẩm quyền. Không còn gì tin vào chế độ "Đảng sự", từ năm 2006 tới nay, tôi liên tục viết bài tung lên mạng vạch mặt chế độ Cộng Sản Việt Nam suy đồi mà suốt cuộc đời tôi cứ say sưa cức cung, tận tụy phục vụ vô điều kiện. Cuối đời bọn chúng trả "công" cho tôi bằng 24 tháng tù giam rồi cướp trắng tay tất cả. Biết được số điện thoại của tôi, 21 giờ ngày 12-5-2006, anh Nguyễn Gia Kiểng người Việt Nam ở Pháp chủ động điện hỏi thăm tôi. Anh cho biết: quê anh ở Quỳnh Phụ, Thái Bình, anh tuyên bố: kết nghĩa anh em với tôi. Biết tôi bị chế độ Cộng sản cướp trắng tay. Thương em, anh kết nghĩa gửi tiền giúp đỡ em trong lúc khó khăn là chuyện quá bình thường. Đâu phải như Đỗ Mười biển thủ hàng triệu USD của Hàn Quốc bỏ túi, sao các ông không đưa vấn đề đó lên mặt báo cho toàn dân biết. Anh Kiểng cho tiền tôi để bồi dưỡng sức khoẻ, bớt đi một phần khó khăn trong cuộc sống đời thường, đâu phải anh cho tiền để tôi tán phát tờ tập san Tổ Quốc, mà các ông lại dờ dộng "ngậm máu phun người". Đó là chuyện giữa anh Kiểng với tôi. Còn chuyện riêng của tôi thì:

Suốt 22 năm trời liên tục, tôi lăn lộn ở chiến trường, biên giới. Mãi tới năm 1988, tôi mới được điều về Thái Bình làm công tác quân sự địa phương. Tiếp xúc với đảng, chính quyền địa

phương tôi thấy phần lớn cán bộ, đảng viên đều thuộc loại cơ hội, thoái hoá biến chất "vì dân thì ít, vì tròn thì nhiều". Thực hiện chỉ thị "làm trong sạch nội bộ đảng...", tôi vào cuộc đấu tranh nên bị bọn chúng bu lại vu cáo, trả thù, trù dập,... Những nội dung tôi đấu tranh, bọn chúng không làm gì nổi. Chúng lợi dụng việc tôi phụ trách làm kinh tế cải thiện đời sống cán bộ chiến sỹ cơ quan theo phong trào "làm giàu đánh thắng" do Quân khu uỷ-QK3 phát động kiểm có vu cho tôi tội "Lạm dụng tín nhiệm chiếm đoạt tài sản XHCN", khi không chứng minh được, chúng lại vu cho tôi tội "Cố ý làm trái... gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng". Trong khuôn khổ bài viết này tôi không thể trình bày chi tiết được mà chỉ nêu ra những con số và việc làm cụ thể để các ông cân nhắc, xem xét các cơ quan pháp luật Quân Khu 3 và Bộ Quốc phòng "cầm cân, nảy mực" tài ba, giỏi giang,... đến mức độ nào ?. Cụ thể là:

1 - Thay mặt đơn vị, tôi ký 14 khế ước vay tiền Ngân hàng, được thể hiện đầy đủ ở 47 hoá đơn, chứng từ chính xác đến từng xu. Tổng số tiền được vay là **273.642.403đ**, trước khi đưa vụ án ra xử 2 tháng 6 ngày, Ngân hàng đã thu về **283.642.218đ**. Trong khi, Viện kiểm sát quân sự-QK3 đang cướp của tôi **22.400.000đ** và quản 2 ngôi nhà thế chấp. Nay VKSND tối cao đã phải thừa nhận 2 ngôi nhà thế chấp trị giá **70.000.000đ**. Như vậy tôi đang bị VKSQS-QK3 lợi dụng cơ quan pháp luật, công nhiên chiếm đoạt **92.400.000đ**, (chưa tính số tiền lương, bọn chúng thu trái phép của tôi) có sao, vu cho tôi chiếm đoạt không được, lại vu cho tôi tội làm thất thoát tài sản XHCN, bắt bỏ tù 24 tháng giam ?!

2 - Không đồng ý với việc làm vô nhân đạo trên, tôi làm đơn kháng cáo toàn bộ bản án. Ngày 03-01-1995, Tòa án Quân sự Trung ương xử phúc thẩm. Quá trình tranh tụng HĐXX không kết được tôi chiếm đoạt cũng như làm thất thoát của Nhà nước dù chỉ là một xu. Nhưng về hình sự vẫn tuyên phạt 24 tháng tù giam. Xin hỏi: Tôi tù về tội gì ?

3 - Bản án phúc thẩm ngày 03-01-1995 không kết luận được phần dân sự. Nhưng phòng thi hành án QK3 dám đem phần dân sự của Bản án sơ thẩm ghép vào phần dân sự của án phúc thẩm ra quyết định thi hành án cứ thế trừ lương, bắt chấp sự phản đối của tôi !

4 - Tôi một Bí thư đảng uỷ, một đảng viên thường xuyên được bình bầu hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, còn nguyên đảng tịch đang sinh hoạt bình thường. Bọn chúng 2 lần bắt tôi đứng trước vành móng ngựa hành tội. Phải chịu hình phạt 13 tháng 7 ngày tù giam chúng mới ra quyết định khai trừ đảng. Rõ ràng các cơ quan pháp luật QK3 và Bộ Quốc Phòng đã nhân danh những kẻ ăn cướp để bỏ tù một đảng viên ĐCSVN chân chính ! Ông Nông Đức Mạnh - TBT kiêm Bí thư Quân uỷ Trung ương nghĩ gì về việc làm vô nhân đạo, vi phạm nguyên tắc, điều lệ đảng này. Chắc cả cuộc đời bố con ông chuyên tìm mảnh khoé chui lủi, trốn quân dịch nên ông không cần biết những người lính ngoài mặt trận vất vả, gian truân như thế nào. Nay bao nhiêu vinh hoa, bổng lộc,... bố con ông hưởng cả (!)

5 - Tôi phấn đấu từ binh nhì thành Trung tá có số, trưởng thành trong chiến đấu. Vậy mà Nguyễn Trọng Xuyên, Thượng tướng - Thứ trưởng Bộ Quốc phòng - Chủ nhiệm Tổng cục Hậu cần, không phụ trách công tác cán bộ, dám ra quyết định tước quân hàm sỹ quan của tôi cho hưởng phụ cấp binh nhì. Điều lệnh kỷ luật quân đội, chỗ nào quy định như vậy. (Nguyễn Trọng Xuyên là cháu Nguyễn Quyết đây của QK3). Thấy thế không ổn, ngày 02-8-1997, thiếu tướng Lê Ngọc Oa lại ký quyết định tấn phong từ binh nhì lên thiếu tá nhưng cho hưởng quân nhân chuyên nghiệp. Tháng 8-2000, chúng căn cứ vào quân hàm "thiếu tá chuyên nghiệp" cho tôi nghỉ hưu, tôi không nghe vì vụ án chưa giải quyết xong, chúng ra thông báo cắt quân số thế là trắng tay. Suốt cuộc đời hoạt động cách mạng, không bằng thăng đảo ngũ, tụt thương, B quay y.... Chế độ "Đảng sự" chúng đối xử với một thương binh có hành động dũng cảm, một người cả đời tận tụy vì sự nghiệp của dân tộc như thế đó !

6 - Kêu mãi, ngày 17-01-2008, tôi nhận được giấy báo số 425/UBTP12 của Uỷ ban tư pháp Quốc hội 12 gửi các ông Chánh án TAND tối cao, Viện trưởng VKSND tối cao yêu cầu xử lý

dứt điểm đơn khiếu nại của tôi. Mãi tới ngày 18-02-2008, tôi mới nhận được giấy mời số 35 của VKSND tối cao, nội dung giấy mời ghi: "Đúng 14 giờ 7 phút, tôi có mặt ở Trụ sở VKSND tối cao, phòng tiếp công dân để trao đổi công việc". Đúng thời gian nói trên, tôi có mặt tại trụ sở, hy vọng lần này sẽ được "trao đổi công việc" làm rõ trắng - đen. Ai dè, khi gặp Đỗ Xuân Tụ - Phó vụ trưởng vụ 3, không hề "trao đổi công việc" gì mà y chỉ trao cho tôi công thư số 459/VKSTC-V3 đề ngày 03-3-2008. Nội dung công thư Đỗ Xuân Tụ lại dờ dộng "cả vú lấp miệng em", "ngậm máu phun người". Ngày 12-3-2008, tôi có thư phản bác công thư của Đỗ Xuân Tụ gửi tới các cơ quan có thẩm quyền và phải dùng cái đầu của tôi thế chấp vào các nội dung tôi trình bày trên. Nếu tôi không chứng minh được Đảng hãy chặt đầu tôi, để chấm dứt việc tôi khiếu kiện. Ngược lại, nếu tôi chứng minh được Đảng hãy chặt đầu tất cả những kẻ chuyên "ngậm máu phun người" làm cho xã hội trong sạch, góp phần bớt đi sự oan trái cho nhân dân lao động do những kẻ đầu trâu, mặt ngựa gây ra. Song, tôi chỉ nhận được sự im lặng từ các cấp có thẩm quyền. Các sự việc tây trời như vậy, sao các loại báo của ĐCSVN không vào cuộc, làm rõ trắng - đen để cho "chế độ đảng sự trong sạch" .

Quá trình viết bài lên mạng, nhân dân trong và ngoài nước biết tôi bị chế độ "Đảng sự", độc tài, siêu lừa, bạo tàn,... cướp trắng tay tất cả. Thương tôi khốn khó, nhân dân cả trong và ngoài nước lên tiếng động viên cả tinh thần lẫn vật chất giúp tôi vững vàng vượt qua những chặng đường đấu tranh đầy gian nan, khổ hạnh đòi đa nguyên, đa đảng, đòi dân chủ hoá đất nước.... để tránh mọi sự phiền hà đến với tôi. Ngày 11-4-2006, tôi viết ĐƠN THỈNH CẦU gửi ông TBT Nông Đức Mạnh và các ông Ủy viên BCT - Ban chấp hành Trung ương khoá IX tỏ rõ quan. Song đến tận ngày hôm nay, tôi chỉ nhận được sự im lặng, cũng có nghĩa là các ông đồng ý, nhất trí cao những vấn đề tôi đề cập trong đơn thỉnh cầu. Có cán bộ cao cấp nói với tôi rằng: "ông nhận tiền của ai thì nhận, nhưng đừng nhận tiền của thằng ăn cắp". Tôi thẳng thắn trả lời: Nếu những thằng ăn cắp biết tôi khốn khó, cho tiền tôi thì, những thằng ăn cắp họ còn nhân đạo hơn loại đảng "ăn cháo, đá bát" cố ý hại tôi rất nhiều. Là những người khách quan, biết tôn trọng sự thật, yêu chuộng công lý, lẽ phải,... các ông cử phóng viên gặp tôi, tôi cung cấp chứng cứ, các ông viết bài, đảm bảo "mọi công dân đều bình đẳng trước pháp luật". Được như vậy, không ai dám động đến chân lông các ông !. Thưa 2 ông tổng biên tập và các chàng phóng viên của hai tờ báo "CÔNG AN NHÂN DÂN" Việt Nam !?.

Tự do - Dân chủ - Đoàn kết muôn năm !

Dân tộc Việt Nam bất diệt !

Tổ Quốc Việt Nam muôn năm !

Viết nhân ngày Nhân quyền quốc tế 10 tháng 12 năm 2008

Trần Anh Kim

Ủy viên Trung ương Đảng Dân Chủ Việt Nam.

Thành viên ban điều hành khối 8406 tại miền Bắc.

Địa chỉ liên lạc:

Số nhà 502, tổ 10, phố Trần Hưng Đạo, TP Thái Bình, tỉnh Thái Bình, Việt Nam.

Tel: 036.364 2818 và mạng bị lũ "yêu tinh" cắt để bung bít sự thật.

Mobile: 0936 669 296.

Sai lầm của chế độ khi áp bức những nhà dân chủ

Thanh Quang, phóng viên RFA- Bangkok 2008-12-04

Chúng tôi được tin nhà dân chủ hàng đầu trong nước, TS Nguyễn Thanh Giang, tiếp tục làm việc căng thẳng với công an.

Vấn đề phát xuất từ việc ông Phạm Hồng Đức cùng ban biên tập với TS Nguyễn Thanh Giang trong tập san Tổ Quốc bị CA phát hiện tới lui nhà TS Nguyễn Thanh Giang và mang hàng trăm tờ báo này về Nghệ An, nên CA lập tức xét nhà ông hồi thứ Tư tuần rồi và thẩm tra ông cho tới giờ. Qua cuộc trao đổi với Thanh Quang, TS Nguyễn Thanh Giang cho biết:

TS Nguyễn Thanh Giang: Tôi phải thú thật là cách đây 2-3 hôm, CA đã khuyên tôi rằng trong lúc họ đang phỏng vấn, lấy cung như thế này thì tôi không nên trả lời phỏng vấn nước ngoài hay tiếp xúc với ai cả. Nhưng tôi cũng vượt rào và linh động để nói vài câu vắn gọn như thế này:

Mấy hôm nay tôi làm việc căng thẳng. Thí dụ như hôm kia, tôi phải hơn 10 giờ đêm mới về tới nhà, hôm qua hơn 11 giờ đêm mới về đến nhà. Nhưng không phải vì họ ép tôi làm việc như thế, mà tôi ép họ phải làm việc nhanh chóng để kết thúc việc này.

Sẵn sàng đối chất trước tòa

Rồi nếu họ muốn đưa tôi ra tòa, thì tôi đã nói là tôi sẵn sàng ra tòa. Và khi tôi ra tòa, thì là họ cạm tù ráo máng với tôi, tôi cũng không có việc gì mà không cạm tù ráo máng với họ. Tôi già rồi, đã ngoài 70 tuổi. Tôi mà ra tòa, thì tôi sẽ tụt quần ra, chơi nhau với họ. Và tất cả những gì sai trái, bậy bạ của họ đối với đất nước, đối với dân tộc, với tôi, sẽ được công bố cho toàn thế giới biết.

Chỉ trừ họ bắn tôi ngay ở tòa. Mà nếu họ bắn tôi tại tòa thì tội lỗi đổ lên đầu họ, và lúc bấy giờ, những phát đạn của dư luận trong nước và trên thế giới sẽ nổ liên tục vào đầu của đảng CS Việt Nam.

Tôi nói với các anh là tôi muốn quên đi, nhưng khi nghĩ đến những chuyện này tôi không thể nào bình tĩnh được. Tôi vốn hiền hoà, hiền hoà với cả CA. Tôi rất thân ái với họ, với anh em. Nhưng tội lỗi này là do mấy cái anh chỉ đạo họ.

Thanh Quang: *Thưa TS, phía cầm quyền có nói là họ hành động vì TS vi phạm pháp luật không ?*

TS Nguyễn Thanh Giang: Tôi không vi phạm pháp luật, mà chính họ vi phạm pháp luật với tôi. Họ sống với tôi vô đạo, vô lễ. Tôi là người ngoài 70 tuổi rồi. Tôi đã tham gia kháng chiến và dạy học cho đến học trò của tôi, có nhiều người còn đi tham gia cách mạng trước Nông Đức Mạnh, trước Nguyễn Phú Trọng. Và suốt cả cuộc đời của tôi gian nan với cuộc cách mạng. Tôi đóng góp cho cuộc cách mạng không thể nhỏ hơn họ được.

Nhưng nay động một tí là họ xông vào nhà tôi, khám xét, vạch lá tìm sâu. Nhưng vạch mãi không thấy gì, mà thỉnh thoảng họ lần mò vào người tôi, vào nhà tôi như vậy.

Không còn đạo lý nào cả, cho nên tôi không thể nghe các lời khuyên, mặc dù mấy cậu CA đó làm việc họ nói chân tình, để họ đỡ khổ mà tôi cũng đỡ khổ.

Nhưng cung cách như thế này thì tôi không thể dung tha được. Họ muốn làm gì tôi thì họ làm.

Sai lầm là từ lãnh đạo, không oán trách công an

Thanh Quang: *Thưa TS, những ngày sắp tới TS có phải tới CA nữa không, hay như thế nào ?*

TS Nguyễn Thanh Giang: Hôm nay chưa biết. Họ bảo để họ sắp xếp rồi sẽ gọi tôi hay không. Cũng phải nói thế này CA làm việc với tôi, nói chung, ôn tồn, lễ phép. Tôi cũng không chê trách gì mấy cậu CA đó. Tôi nói tôi thương các cậu, nhưng những chủ trương sai lầm làm khổ tôi và các cậu. Thái độ trân trọng ấy tôi cảm nhận ở họ.

Nhưng tôi sẽ quyết liệt với mấy anh lãnh đạo ngu dốt và dã man, sai các cậu CA làm mãi những công việc mà chính mấy cậu CA khám, lục soát nhà tôi, các cậu ấy cũng thấy khổ tâm và xấu hổ.

Thanh Quang: *Như TS đã cho biết là CA tịch thu cả tập giấy tờ tế nhị liên quan vấn đề tiền từ nước ngoài gửi về trợ giúp những nhà dân chủ, có mang bút tích xác nhận số tiền lãnh được của nhiều nhà dân chủ hay thân nhân. Thưa TS, hiện những nhà dân chủ này và gia đình có bị CA gây khó khăn gì không?*

TS Nguyễn Thanh Giang: Dạ tôi cũng không biết. Nhưng mà ngoài những giấy tờ họ lấy được của tôi, rồi những lời khai của những anh em khác, nói rằng người này thì tôi cho máy tính... Thí dụ như hôm qua, CA đưa ra hàng loạt lời khai của anh em khác, như ông Nguyễn Mạnh Sơn ở Hải Phòng nói là tôi có cho ông ấy một bộ computer, rồi mấy triệu gì đấy; rồi ông Nguyễn Văn Tính thì bảo là có viết bài gửi cho báo Tổ Quốc, và báo Tổ Quốc đăng 10 bài chống nhà nước thì được tôi biểu ông 4 triệu; rồi ông Nguyễn Xuân Nghĩa cũng khai là báo Tổ Quốc đã đăng bao nhiêu bài đấy, và được tôi biểu bao nhiêu triệu, bao nhiêu triệu đấy... CA đọc những lời khai như vậy.

Không chống đảng thì đảng đã đổ từ lâu rồi.

Tôi bảo tất cả những lời khai của anh em như vậy là đúng cả. Chỉ có điều là anh em hoặc bị ép cung hoặc sao đó mà họ nói mấy điều không đúng. Tôi xin cải chính.

Thứ nhất là tôi không có trả nhuận bút, và cũng không có tiền để trả nhuận bút. Những khoản tiền đó là tôi thương anh em, họ nghèo khổ. Chứ người giàu có mà viết thì không được đồng nào đâu.

Còn anh em nghèo khổ thì tôi có khoản tiền nào đấy của bà con ở trong nước cũng như ngoài nước ủng hộ cho báo, tôi chia cho anh em. Và nếu chia không đủ, tôi rút tiền túi biếu anh em.

Thứ hai, anh em nói rằng những bài viết như vậy là chống nhà nước thì tôi nói là anh em bị họ ép cung sao đó nên họ nói không đúng. Tôi cải chính : Những bài ấy không phải là những bài chống nhà nước. Cũng như tôi, tôi đã nói là tôi không chống đảng, không chống chủ nghĩa Mác, không chống nhà nước.

Nhưng tôi chống kịch liệt những sai trái của chủ nghĩa Mác, tôi chống kịch liệt những cái sai của đảng CSVN. Vì những sai lầm đấy mà đất nước đau khổ, xương rơi, máu đổ. Và VN bây giờ vẫn còn tụt hậu xa so với thế giới. Chủ trương, đường lối của đảng CSVN làm bao nhiêu tai họa cho đất nước, cho dân tộc tôi nên tôi chống nó. Cũng như ông Trần Đại Sơn đã nói nếu chúng tôi không chống đảng thì đảng đã đổ từ lâu rồi.

THƯ GỬI ANH CHI EM DÂN CHỦ & ÔNG NGUYỄN THANH GIANG

Nhà văn Hoàng Tiến

Tôi đang tập trung hoàn thành cuốn tiểu thuyết viết dở, vì thời gian đi Văn Điền đối với tôi không còn nhiều, sang năm là 77 tuổi rồi, nhưng thấy trong anh chị em có những lộn xộn với nhau gần đây, không thể làm ngơ được, đành phải bỏ thời gian viết lá thư này.

Ai cũng biết bộ máy an ninh của nhà nước cộng sản thật lắm mưu nhiều kế đánh phá phong trào dân chủ nước ta. Công an cài cắm người vào hàng ngũ dân chủ, sử dụng những kẻ đầu hàng, những kẻ sống hai mặt, những kẻ hám danh hám lợi, và viết bài chọc phá, ly gián, vu khống, bôi nhọ, thôi thì đủ kiểu ...

Cho nên anh chị em cần hết sức đề cao cảnh giác. Một việc phải làm là đấu tranh cảnh tỉnh với nhau, không để vàng thau lẫn lộn.

Trước đây tôi đã từng viết bài bóc mẽ ông Nguyễn Thanh Giang để cảnh tỉnh mọi người. Sự việc đó cách nay đã lâu.

Gần đây, trong đám tang và sau đám tang cụ Hoàng Minh Chính, ông Giang đã lại làm nhiều điều không phải, có hại cho phong trào. Nghe đồn tôi định viết bài phê phán, ông Hồng Hà có nhờ người đến nói với tôi, can rằng không nên, cụ Chính vừa mới mất. Nể lời ông Hồng Hà, và cũng ngại mất thời gian làm loãng mạch tiểu thuyết, tôi đã không viết. Nhờ nói lại với ông Hồng Hà tôi chưa viết, chứ không phải là không viết, mong ông Giang thức tỉnh đừng phạm sai lầm nữa.

Vừa rồi ông Giang bị công an khám nhà và bắt lên thẩm vấn ít ngày, ồn ào lên những chuyện ông Giang trả lời phỏng vấn nước ngoài, rồi thư ông Giang cấp báo, rồi thư ông Giang giải bày. Trong đó có đoạn đung đến tôi. Trích dẫn:

"Có chuyện đau lòng là do một "nhà dân chủ" trước đây từng thì thào với nhà văn Dương Thu Hương, gần đây ông ta càng tích cực tuyên truyền rằng tôi là người của công an cài cắm nên không những anh em nghi ngại không tham khảo, bàn bạc gì với tôi mà khi đã làm xong, tôi hỏi, anh em vẫn chối, vẫn nói dối tôi". (Thư giải bày ngày 14 – 12 – 2008)

"Nhà dân chủ" trong nháy nháy tức là nói đến tôi, không ai khác. Ông Giang không dám đàng hoàng nêu tên, nhưng ai đọc cũng biết. Thế là ông Giang đã khiêu khích trước, đã rút gươm trước, đã nổ súng trước.

Vậy thì, xin lỗi anh Hồng Hà, tôi không thể nghe lời anh được nữa. Tôi phải bóc mẽ ông Giang lần 2. Chính vì cân nhắc lợi và hại cho phong trào dân chủ mà phải phê phán, bạch hóa ông Giang ra trước dư luận. Đâu phải vì ghen tức cá nhân, như ông Giang thường rêu rao kết tội người khác để bịt miệng người ta. Mà khổ, tôi làm văn chương chứ tôi đâu có hám danh chính trị muốn làm ngọn cờ, hay nhà dân chủ hàng đầu số 1. Và lại, dù tôi có thù ghét ông Giang đến đâu đi nữa, nhưng ông Giang không sai trái, thì làm sao phê phán được ông ta.

Vậy, mong ông Giang hãy trả lời những câu hỏi sau đây xung quanh đám tang cụ Chính.

1. Cụ Chính mất, theo di chúc dặn lại vợ con: không nhờ bất cứ tổ chức nào của Đảng và Nhà nước lo tang, gia đình tự lo liệu lấy. Biết thế rồi, nhưng ông Giang cứ đến góp ý, thúc ép gia đình đi gặp công an, nên nghe lời công an, để chính quyền phường cùng Viện Triết lo tang ma. Chủ yếu công an muốn kiểm soát bài diếu văn, và muốn chủ động nắm khâu tổ chức. Khi đã

chuyên thi hải cụ Chính từ nhà lạnh bệnh viện Việt Xô (bệnh viện cán bộ cao cấp) đến nhà lạnh bệnh viện Thanh Nhàn (bệnh viện dân thường), vẫn còn bị ông Giang và một đại tá công an đến thuyết phục gia đình cho chuyên thi hải về lại Việt Xô, và gợi ý cho làm tang lễ ở số 5 Trần Thánh Tôn (nhà tang lễ đẹp nhất Hà Nội, của quân đội). Thúc ép đến mức cháu Hà, con gái trưởng cụ Chính, phải ứa nước mắt kêu lên: "Bố tôi đâu có tội tình gì, mà cứ phải kéo lê cái xác trở đi trở lại trên đường phố như thế". Họ mới để yên.

Xin hỏi, tại sao ông Giang lại làm như thế? Hãy trả lời cho mọi người rõ.

Xin nói thêm, khi dư luận chê trách ông Giang nhiều, ông ta né tránh, bằng cách đổ lỗi bị ông Hồng Hà xui.

2. Cụ Chính hấp hối mê man, ông Giang mạo viết lời cụ Chính di chúc lại người thay thế lãnh đạo Đảng Dân Chủ. Người đó là ai? Là ông lính già Vũ Cao Quận ở Hải Phòng, một người không phải đảng viên Đảng Dân Chủ, nhiều tuổi, ốm đau hom hèm, bạn thân ông Giang. Các con cụ Chính phản đối, cảnh giác không cho ông Giang đến gần cụ Chính hấp hối. Lỡ ra ông này lấy được chữ ký của cụ, rồi đưa lên mạng thì thật rách việc. Bà Chính nghe tin, tưởng ông Giang đưa lên mạng, liền gọi điện mắng ông Giang một trận. Ông Giang thanh minh chưa đưa lên, cũng chưa lấy được chữ ký.

Xin hỏi ông Giang, thực tâm ông muốn gì qua cái trò giả mạo di chúc cụ Chính? Thành một trò cười thiên hạ chăng? Bêu vớ đời cụ Chính lắm lắm tâm thần chăng? Ông tính thu được lãi gì trong trò chơi giả mạo di chúc này? Đúng như cụ Chính sinh thời đã nhận định, ông là một kiểu người nguy hiểm. (Cụ Chính nói bằng tiếng Pháp với tôi: *un type dangereux*)

3. Thời gian gia đình cụ Chính chuẩn bị tang ma, ông Giang trả lời phỏng vấn nước ngoài, là các cháu chúng nó chịu nghe tôi chia tro cốt cụ Chính làm 3 phần: một phần để ở nghĩa trang Thanh Tước, một phần rắc xuống sông Hồng và một phần rắc núi Ba Vì. Làm như ông Giang có sáng kiến, lại có uy tín với gia đình cụ Chính lắm.

Sự thực là, cụ Chính di chúc hỏa táng rồi rắc tro lên núi và xuống biển. Hai chỗ thôi. Bà Chính muốn để ở nghĩa trang Thanh Tước, cho con cháu có chỗ hàng năm đến hương khói. Gia đình bàn bạc rồi đi đến kết luận, tro cốt chia làm 3 phần như trên. Khi ông Giang đến nhà thì gia đình thông báo cho kết luận. Thế mà ông Giang trả lời nước ngoài làm như là sáng kiến của mình. Tại sao ông Giang phải dối lừa bên ngoài như thế? Mong ông trả lời cho mọi người rõ.

4. Anh chị em dân chủ đều biết, ông Giang đối với cụ Chính lúc còn sống chẳng ra cái gì. Nói xấu cụ ở nhiều nơi, dùng cả những lời thô bỉ, tục tằn, hạ tiện, vô văn hóa. Kể nhiều lần, kể với nhiều người, muốn qua họ sang tới tai cụ Chính, để cụ đang ốm nặng sẽ uất lên mà chết sớm. Cái tâm độc ác của ông Giang chúng tôi đã nhận ra, mà cụ Chính cũng nhận ra.

Hiện còn tang chừng bằng giấy trắng mực đen ông Giang đã si nhục cụ Chính trong lá thư gửi ra nước ngoài đầu đề: "*Thư các anh*" viết ngày 10 – 11 – 2005, ký tên Nguyễn Thanh Giang. *Thư các anh...* là gửi cho các anh hải ngoại, như anh Nguyễn Gia Kiểng bên Pháp, đại ca của ông Giang, chứ không phải anh em trong nước đâu. Trích dẫn:

"Ở Hoàng Minh Chính chỉ có lòng ham mê quyền lực mù quáng và máu phản kháng cuồng dại. Ông không có tư chất dân chủ và tính cách chính khách mà nhiều khi rất vô chính trị. Ông sẽ là người độc tài độc đoán hơn cả những lãnh đạo cộng sản hiện nay nếu có quyền. Ông ta rất bộp chộp, rất háms quyền thế và nhiều khi nói dối nói điêu. Tôi biết HMC đã "chơi xỏ" tôi rất tệ hại nhưng tôi vẫn âm thầm chịu đựng suốt mấy năm trời ..v.v..."

Ấy thế mà trong đám tang cụ Chính, ông Giang lại xăng xái chạy đông chạy tây, trình diễn cho mọi người nhìn vào tưởng như ông là người thân tín của cụ Chính, có tình nghĩa với cụ Chính lắm. Ông Giang có mặt ở nhà tang lễ Thanh Nhân, ông Giang xuống Văn Điển dự lễ hỏa táng, ông Giang có mặt cả hôm đưa tro cốt cụ Chính sang nghĩa trang Thanh Tước – Vĩnh Phúc trời giá rét mưa phùn.

Xin hỏi, ông Giang làm như vậy nhằm mục đích gì ? Ông hỏi hận vì đã đối xử không phải với cụ Chính chẳng? Ông có lòng sám hối chẳng? Được thế thì tốt quá! Nhưng....(câu hỏi thứ 5)

5. Dự lễ cúng 35 ngày cụ Chính tại 26 ngõ Lý Thường Kiệt, Hà Nội, có ông Giang và nhiều người khác. Ăn cỗ xong, mỗi người còn mang phần lộc về nhà. Nếu ông Giang có lòng sám hối thật với cụ Chính thì mừng cho ông ta và cho cả phong trào dân chủ. Nhưng nghe anh chị em kể, ông Giang về nhà lại gọi cụ Chính là lão ấy, thằng ấy.... mặc dù cụ Chính đã mất, lại vừa ăn 35 ngày ở nhà người ta. Thế là thế nào? Ông Giang hãy trả lời. Điều này tuy nhỏ, nhưng nó thuộc phạm vi nhân cách con người. Nhất là con người thường xưng danh tiên sĩ kiêm viện sĩ viện hàn lâm khoa học New York. Đến lễ cúng 100 ngày cụ Chính, ông Giang không dám đi dự nữa, mặc dù bà Chính có mời.

6. Cụ Chính mất đúng mùng 1 tết Mậu Tý, phải quàn ở nhà lạnh đến mùng 10 tết mới đưa đám. Mùng 6 tết, ông Giang tổ chức hội họp anh em dân chủ tại nhà, chúc tết nhau nâng cốc đầu năm.

Cụ Chính được coi là ngọn cờ phong trào dân chủ. Nếu tỏ lòng kính trọng cụ, phải lùi các cuộc hội họp nhậu nhẹt sau mùng 10 chứ. Đưa ma cụ Chính xong rồi, có hội họp nhậu nhẹt thì ai nói gì. Như thế nó hợp đạo lý người Việt Nam hơn. Tình người với người ấm áp hơn.

Việc họp mùng 6 tết ở nhà ông Giang, khiến ai biết chuyện cũng phải đi đến một kết luận: ông Giang muốn tập hợp lực lượng. Muốn đề cao mình. Muốn làm thủ lĩnh phong trào.

Nếu không như thế thì là cái gì ?

Bào chữa là đã chót hẹn nhau trước tết rồi, không thể thay đổi, là nguy hiểm. Sao không nghĩ sâu một chút, cụ Chính còn nằm đấy mà anh em dân chủ đã nâng cốc họp đầu năm nhậu nhẹt, cũng có nghĩa là ăn mừng cái chết của cụ Chính đấy. Nghe đâu chỉ có mười người đến dự.

Ông Giang trả lời như thế nào đây ?

7. Tập san *Tự do Dân chủ* cũng đã loan báo họp chúc tết đầu năm do anh Nguyễn Khắc Toàn tổ chức. Nhưng vì cụ Chính nằm xuống, phải hoãn lại, sau khi tang ma xong mới họp. Thế là có tình với người đứng đầu phong trào. Thế là hợp đạo lý làm người.

Cuộc họp được đông người tham dự. Hơn 60 người.

Công an cản trở không cho họp. Một số người ra về. Số còn lại kéo nhau đến một nhà hàng khác nâng cốc đầu năm. Khoảng 30 người.

Ông Giang khi được báo tin, ghen tức, giận dữ nói: "Nếu tao là chính phủ sẽ đập chết bọn trẻ ranh này đi, chứ không chỉ trấn áp như công an vừa rồi đâu."

Việc này nhà báo Dương Thị Xuân đã tường thuật đưa lên mạng hội đầu năm.

Ông Giang trả lời thế nào đây?

8. Dự luận hiện nay đánh giá, hai nhà dân chủ đấu tranh hăng hái nhất, và cũng bị công an bao vây đàn áp mạnh mẽ nhất, là ông Đỗ Nam Hải ở Sài Gòn và ông Nguyễn Khắc Toàn ở Hà Nội. Có phải ông Giang lo ngại họ nổi hơn ông, mà cho đệ tử viết bài bôi nhọ hai ông trên, và đề cao ông Giang lên tận mây xanh?

Việc bôi nhọ hai nhà dân chủ trên phù hợp với chủ trương của công an đang muốn hạ uy tín hai nhà dân chủ đó. Họ đã làm nhiều cách nhưng không hiệu quả. Người ta có thể nghi ngờ ông Giang và phe cánh tiếp xúc phối hợp với công an.

Ông Giang trả lời ra sao?

Bây giờ bàn đến chuyện ông Giang bị khám nhà và bắt lên thẩm vấn vừa rồi.

Ông Giang gửi email lên mạng thông báo: "*Ngày 26-11-2008. Sáng nay đông đảo công an đến bao vây và lục soát nghiêm ngặt nhà của nhân vật bất đồng chính kiến hàng đầu ở Việt Nam, tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang. Photo courtesy nguyenthahngiang.com. Nguyễn Thanh Giang*"

Ông Giang trả lời phỏng vấn nước ngoài đài RFA rất hùng dũng, hiên ngang, tỏ ra khí phách của nhân vật bất đồng chính kiến hàng đầu ở Việt Nam, tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang. (cụm từ ông Giang dùng). Trích dẫn:

"Còn tôi thì tôi không sợ ra tòa. Tôi mà đã ra tòa thì tôi sẽ nói thẳng thừng. Trước đây tôi chỉ mới nói 6-7, còn trước tòa thì tôi sẽ nói tất cả 9-10. Đối với tôi, với tuổi của tôi, thì 3 năm tù hay chung thân hay tử hình là một. Không có gì quan ngại cả. Nếu họ điên khùng đến mức xử tử hình hay chung thân tôi thì tức là ngay sau đó, đảng Cộng sản Việt Nam sẽ phải trả giá bằng sự sụp đổ". (Trả lời phóng viên Thanh Quang đài RFA – Bangkok ngày 26-11-2008).

Cuộc trả lời phỏng vấn thứ hai, cũng với RFA. Trích dẫn:

"Tôi già rồi, đã ngoài 70 tuổi. Tôi mà ra tòa, thì tôi sẽ tạt quần ra, chơi nhau với họ. Và tất cả những gì sai trái, bậy bạ của họ đối với đất nước, đối với dân tộc, với tôi, sẽ được công bố cho toàn thế giới biết". (Thanh Quang phóng viên RFA ngày 4-12-2008).

Nghe rất oai hùng, khí phách, hiên ngang, tuy có pha giọng điệu đầu gấu phố chợ một tý.

Ấy thế mà, mới chỉ vài ngày bị thẩm vấn, ông Giang đã phải viết thư cấp báo, SOS với quốc tế, giọng điệu chuyển đổi hẳn:

"Lần khám nhà, tịch thu tài sản hôm 26 tháng 11 vừa qua và tiếp sau đó là cuộc tra vấn kéo dài đã làm tôi như con giun bị dầy xéo đã man, không thể không quần lên đến mức có nguy cơ sẽ bị bức tử. Trước thực trạng hiểm nghèo này tôi cầu xin các quý vị..." (Thư cấp báo ngày 8-12-2008)

Mới trước đó 4 hôm còn oai phong lẫm liệt thế, còn thách đố công an, thách đố chính quyền, mà sau có 4 hôm thẩm vấn đã tự ví mình như con giun, lo sợ bị bức tử, ngỏ lời cầu xin quý vị.

Đúng như các cụ ta dạy: "*Khôn ba năm, dại một giờ*".

Ông Giang cầu xin gì? Cầu xin được gặp mặt các quý vị tại nhà riêng hoặc trong nhà tù để trình bày sự thực.

Ta phải hiểu quý vị ở đây là ai? Chắc chắn không phải các quý vị quốc tế như trong thư gửi. Vì ai cho ông Giang xuất cảnh lúc này, mà xin tới nhà riêng người ta để giải bày. Quý vị ở đây không ai khác là các ông công an chỉ đạo điều tra, là các cán bộ chính quyền có cương vị phán quyết. Ông Giang quá hoảng loạn nên cầu xin lẫn lộn cả.

Lá thư giải bày tiếp theo ngày 14-12-2008 của ông Giang gửi lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Chính phủ, Quốc hội ..., chỉ thanh minh thanh nga dài dòng, kể lể công trạng đóng góp với cách mạng, không có lấy một câu nào dám phản đối cả.

Hành động của ông Giang tự bôi nhọ ông ta. Ông Giang đã tự đốt cháy tên tuổi và hình ảnh ông ta trong email gửi lên mạng: nhân vật bất đồng chính kiến hàng đầu ở Việt Nam, tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang.

Thôi thì, ông Giang đã hạ mình cầu xin đến như vậy, thiết nghĩ công an cũng chẳng nên mạnh tay với ông ta làm gì nữa. Tha cho làm phúc.

Sự việc này làm tôi liên tưởng tới một câu nói của ông nghệ sĩ hát rong Béranger của nhân dân Pháp trong cuộc Cách mạng 1789: "Nhìn những người dũng cảm chết còn dễ chịu hơn thấy những kẻ hèn nhất ăn mày cái sống".

Vụ việc ông Nguyễn Thanh Giang là một bài học rất cần thiết cho anh chị em dân chủ mở xẻ rút kinh nghiệm.

Bây giờ nói đến danh hiệu tiến sĩ và viện sĩ Nguyễn Thanh Giang.

Trước mắt tôi là tạp chí *Diễn Đàn* số 88 tháng 9 năm 1999 của hải ngoại giải thích về Hội Hàn lâm Khoa học New York như sau:

"Tên tiếng Anh của Hội này là New York Academy of Science (NYAS). Địa chỉ: 2 Enst 63 Street, New York, NY 10021, Hoa Kỳ, điện thoại 221.838.0230. Ai cũng có thể ghi tên vào hội. Điều kiện duy nhất là phải đóng niên liêm (95 USD cho người ở Mỹ, 115 USD cho người ngoài Mỹ). Dùng thẻ tín dụng có thể ghi tên tức thời qua internet tại địa chỉ www.nyas.org vài tuần sau sẽ nhận được certificate of membership (chứng chỉ hội viên). Trên trang quảng cáo, NYAS cho biết có gần 40.000 hội viên thuộc hơn 100 nước. NYAS hoàn toàn không phải là một viện hàn lâm theo nghĩa cơ quan khoa học của một quốc gia, tiểu bang, hay thành phố, mà chỉ là một hiệp hội tư nhân, nhằm phát huy khoa học, kỹ thuật, giáo dục, với những hoạt động bình thường như tổ chức thuyết trình, triển lãm, xuất bản.

Tóm lại, hội NYAS và việc gia nhập (hay không gia nhập) hội là sự việc bình thường, không có gì đáng nói. Điều duy nhất cần nói là do cái tên của nó, do thiếu thông tin và do bệnh sinh bằng cấp, danh vị, vốn ăn sâu trong não trạng người Việt Nam (hiện nay đang hoành hành nặng nề) nó đã gây ra ngộ nhận, tưởng lầm, và trong vài trường hợp có sự cố ý lập lờ..."

Ông Nguyễn Thanh Giang đóng tiền và được cấp một chứng chỉ hội viên. Chứng chỉ ghi rõ là *member* (hội viên) chứ không phải *Academic* (viện sĩ hàn lâm). Ông Giang lập lờ đánh lận khái niệm, tổ chức ăn khao 3 ngày (có mời tôi, nhưng tôi không đến), khắc biển đồng treo trước nhà, in danh thiếp rầm rĩ. Thành câu chuyện đàm tiếu một thời. Anh em góp ý, ông Giang cho là ghen tỵ ông ta. Nói thật mất lòng là thế. Nhưng bây giờ thì biển đồng tháo rồi. Không dám xưng danh viện sĩ viện hàn lâm khoa học New York nữa. Chỉ còn vài người vẫn tung hô viện sĩ, không biết là thành thật hay xô lá.

Còn danh hiệu tiến sĩ địa chất Nguyễn Thanh Giang thì sao?

Những năm trước đây muốn có danh hiệu này phải ra nước ngoài tu nghiệp. Các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu, nhất là Liên Xô. Liên Xô có Viện Hàn Lâm, người ta mới có thể xét cấp học vị tiến sĩ, lại là ngành địa chất, chỉ có tu nghiệp ở Liên Xô mà thôi. Ông Nguyễn Thanh Giang không đi tu nghiệp ở Liên Xô bao giờ, tiếng Nga không biết. Vậy làm sao có bằng tiến sĩ địa chất được?

Viện sĩ quan trung tá công an Hà Nội tên là Tuấn, người thân quen với ông Giang, nghe tôi giải thích vậy, nói:

- Bác Giang bảo bằng của bác ấy ở Việt Nam cấp. Không phải Liên Xô.

Tôi hỏi:

- Cháu có biết về đề tài gì không? Công trình gì không?

- Bác ấy bảo đề tài về cổ từ, làm công trình ở bên Như Quỳnh, Gia Lâm.

Tôi nói:

- Bác biết chuyện này. Đề tài của nhóm nghiên cứu về cổ từ học bên Gia Lâm, nếu có chỉ là tấm bằng khen thôi, sao có thể trao học vị được.

Tôi giải thích. Vì chúng ta hồi ấy máy móc đo từ trường không có. Nhóm anh em làm khoa học mầy mò ứng dụng cách thức cổ lỗ đo từ trường, mà thiên hạ đã bỏ đi từ lâu rồi. Người ta có nhiều máy móc hiện đại chính xác đến 100%. Nói ví dụ cho dễ hiểu. Như chiếc xe cút kít có từ đời Tần, đời Hán bên Trung Quốc, sau này nhân loại đã làm ô tô, xe lửa, máy bay để chuyên chở. Không ai dùng xe cút kít nữa. Ta trong hoàn cảnh thiếu thốn dùng lại xe cút kít chuyên chở. Có ai điên mà đi cấp bằng tiến sĩ cho chuyện cút kít ấy.

Việt Nam mới cấp bằng tiến sĩ khoảng chục năm nay thôi. Ông Giang lúc ấy về hưu rồi.

Viên trung tá công an vẫn thắc mắc, bác Giang bảo bác ấy được phong đợt đầu tiên mà. Tôi gợi ý, cháu quen ông Giang, cháu bảo ông Giang cho cháu xem bằng tiến sĩ. Ai cấp? Ngày tháng năm cấp? Về đề tài gì? Là cháu biết ngay thôi. Nhưng cháu phải tận mắt nhìn thấy, đừng nghe ông ta nói. Nếu loanh quanh, tức là ông ta không có.

- Cháu đồng ý. Cháu sẽ photo bằng tiến sĩ của ông Giang, đến nhà đưa cho bác.

- Không cần đến nhà bác. Cháu photo đưa cho anh Nguyễn Khắc Toàn là được. Anh Toàn sẽ loan báo anh em dân chủ.

Tôi còn nói, chuyện bằng cấp bên ta nó phức tạp lắm. Bằng thật, bằng giả, bằng thi hộ, bằng xin cho, bằng đôla.. v.v... Tùm lum cả. Báo chí chẳng đưa nhiều tin tiêu cực bằng cấp đây ư!!! Nếu ông Giang có bằng tiến sĩ về cổ từ học thì phải xét lại tấm bằng tiến sĩ ấy. Chẳng có lẽ việc phong học vị bên ta lại sơ sài, quan liêu đến thế!

Tôi mách thêm với viên sĩ quan, cháu còn một nơi nữa để kiểm tra, tìm đọc cuốn *Tiến sĩ Việt Nam hiện đại*, hai tập dày, tác giả Phạm Vĩnh biên soạn, nhà xuất bản Văn hóa Thông tin tháng 9-2004. Tìm mục địa chất, xem có tên ông Giang hay không? Có gì cho bác biết.

Hơn một tháng nay không có tin đưa lại.

Tôi đã có nhận xét trong một bài viết, tính háo danh của ông Giang mang cách bệnh hoạn.

Ông Giang có thể phản bác lại những điều tôi nêu ra trong bức thư này. Tranh luận dân chủ là cần thiết để đi đến sự thật. Nhưng phải ghi tên tuổi đảng hoàng, tôi chỉ trao đổi những bài ký tên ông Nguyễn Thanh Giang, còn các bài nặc danh, bút danh, chân gỗ, tôi không trả lời.

Với các anh chị em tuổi trẻ, qua vụ việc ông Nguyễn Thanh Giang, tôi muốn nói với anh chị em một điều, hãy cân nhắc kỹ lưỡng khi tham gia dân chủ, vì nó nguy hiểm, có thể bị bắt bớ tù đày. Khi đã vượt qua sự sợ hãi rồi, thì các anh chị em được tự do. Tù đày đâu có sợ. Còn hạnh phúc nào bằng lúc này được tham gia đóng góp vào công cuộc dân chủ hóa nước nhà, để người Việt Nam được hưởng đầy đủ quyền làm dân, quyền làm người, như mọi dân tộc tiên tiến trên thế giới.

Đất thiêng Thăng Long ngày 22-12-2008

Nhà văn Hoàng Tiễn.

Địa chỉ: Nhà A11 Phòng 420

Thanh Xuân Bắc – Hà Nội.

Hài kịch của ông Nguyễn Thanh Giang

Thiện Tâm

Mấy ngày nay, trên các đài BBC, RFA đều đưa tin ông Nguyễn Thanh Giang bị công an khám nhà. Việc này sẽ chẳng có gì đáng nói nếu đó là anh Nguyễn Khắc Toàn, Đỗ Nam Hải... bởi chuyện bị khám nhà là điều tất yếu xảy ra đối với những người hoạt động cho dân chủ. Nhưng với ông Nguyễn Thanh Giang thì lại khác, vì đã có quá nhiều điều dị nghị. Nhất là khi đọc bài trả lời phỏng vấn đài RFA của ông Nguyễn Thanh Giang thì mọi chuyện đã trở nên sáng tỏ hơn. Ông Nguyễn Thanh Giang phát biểu rất hùng hồn là "*các anh không thể nào tấy nã được tôi đâu... Tôi mà đã ra toà thì tôi sẽ nói thẳng thừng. Trước đây tôi chỉ mới nói 6-7, còn trước toà thì tôi sẽ nói tất cả 9-10. Đối với tôi, với tuổi của tôi, thì 3 năm tù hay chung thân hay tử hình là một. Không có gì quan ngại cả. Nếu họ điên cuồng đến mức xử tử hình hay chung thân tôi thì tức là ngay sau đó, đảng Cộng sản VN sẽ phải trả giá bằng sự sụp đổ*" như muốn minh chứng với mọi người là ông Giang chống cộng rất triệt để, sẵn sàng vào tù, hy sinh tính mạng vì phong trào dân chủ. Nhưng ông Giang cũng nói là "*họ vào với lực lượng hùng hậu, có máy quay phim, nhiều thứ lắm. Nhưng họ cũng không nạt nộ gì... Nhưng sau đó thì họ cũng mềm mỏng thôi*". Nhìn kỹ vào những lời phát biểu trên thì mới thấy nội dung ông Nguyễn Thanh Giang cần truyền tải là một hình ảnh ông Giang mạnh mẽ, bất khuất, dám đương đầu với chính quyền, công an coi như là người đứng đầu nên huy động một lực lượng mạnh như vậy, nhưng cũng không là tổn hại đến hình ảnh của công bởi họ không nạt nộ, đàn áp mà luôn mềm mại. Một mũi tên đạt được Một mũi tên đạt được hai đích, vừa quảng bá hình ảnh bản thân, vừa đẹp hình ảnh người công an.

Ông Nguyễn Thanh Giang lại còn phân bua về việc công an thu mất mấy giấy biên nhận tiền của mấy anh em dân chủ rằng là công an sẽ dùng thứ đó gieo nghi ngờ để mọi người nghĩ ông Giang là nộ cho an ninh. Nếu thực sự ông Giang trong sáng thì việc gì phải phân bua như vậy, công an có làm gì đi chăng nữa thì anh em dân chủ vẫn hiểu. Chỉ có những người có tật thì mới luôn tìm cách phân bua, giải thích với mọi người như kiêu, ỏi làng nước ơi tôi không phải là thằng ăn cắp đâu, những kẻ ghen ghét đó kị đồ cho tôi đấy. Không những thế ông Nguyễn Thanh Giang lại còn yêu cầu, đòi hỏi anh Nguyễn Vũ Bình là phải mang ơn ông ta. Người làm việc thiện thì không bao giờ đòi hỏi trả công, được mang ơn, từ trong tim họ cảm thấy hạnh phúc khi làm được việc thiện. Những bà xơ chăm sóc cho bệnh nhân HIV, bệnh nhân hủi thì làm gì có ai trả công, mang ơn, nhưng họ vẫn ngày ngày làm việc thiện, đem lại điều tốt lành cho đời, khi đó họ thấy gần với chúa hơn. Rõ ràng việc ông Giang nhận tiền giúp mọi người, trong đó có gia đình anh Vũ Bình (nếu có thật) cũng chỉ nhằm mục đích riêng tư của ông Giang mà thôi, chứ chẳng phải vì tình cảm, vì con người, vì những người có chung lý tưởng. Phải chăng việc đứng ra nhận hộ chẳng qua là có điều kiện để có tài liệu nộ cho công an (!?)

Những câu hỏi băn khoăn này đã được phân nào giải đáp khi một số anh em thân hữu có gặp tôi nói rằng, không biết ông Nguyễn Thanh Giang bị triệu tập làm việc lên công an như thế nào, nhưng hàng ngày có xe ô tô sang trọng mà là biển trắng đón ông Giang đi, sau đó đến chiều lại đưa về. Vậy có phải là bị công an đàn áp không hay là đi an dưỡng, nghỉ ngơi. Một câu hỏi mà ai cũng có thể trả lời được.

Có lẽ một vở kịch của an ninh và của ông Nguyễn Thanh Giang đã được diễn ra, nhưng diễn viên khá tồi. Nếu như ông Nguyễn Thanh Giang cứ lặng lẽ diễn kịch thì có lẽ sẽ tương đối trọn vẹn. Nhưng ông Nguyễn Thanh Giang đã đi sai nước, tưởng rằng phải phát biểu mạnh mẽ thì sẽ làm hình ảnh mới ông ta đẹp lên và có điều kiện giúp cho ai đó tốt hơn. Mọi việc đã không đi đúng toan tính của ông Giang và cũng là điều may phong trào dân chủ.

Thiện Tâm

THƯ GỬI NHÀ VĂN HOÀNG TIẾN

Thưa ông

Bạn bè tôi không chỉ nói cho tôi biết mà còn đưa cho tôi xem “ Thư gửi anh chị em dân chủ và ông Nguyễn Thanh Giang ” của ông. Một vài câu hỏi của họ làm tôi vừa xấu hổ, vừa bối rối. Do vậy, cha con tôi đã có một buổi chuyện trò không vui. Nhưng sau đó, tôi hiểu được ra sự thật và thấy không thể không viết thư này gửi ông.

Trong những câu hỏi ông nêu, nhiều câu tôi không biết rõ, nhiều câu tự cái logic nội tại của nó đã trả lời cho người đọc. Ví dụ, Ba tôi vì tể nhị chỉ viết: “ do một “ nhà dân chủ ” trước đây từng thì thảo với nhà văn Dương Thu Hương” thì không ai khảo mà ông lại tự xưng ngay ra là chính ông đã đến xúc xiêm cô Dương Thu Hương viết bài lăng mạ Ba tôi là công an đội lột dân chủ .

Trong thư này, tôi chỉ xin thay mặt Ba tôi trả lời ông một vài câu mà tôi tường tận (Đây là một việc làm cần thiết để bảo vệ sự thật và danh dự gia đình nhưng vì Ba tôi nói rằng quá ghê tởm không muốn đối đáp nên tôi đành phải gắng làm thay).

A - Về bữa tiệc rượu mừng 6 Tết Mậu Tý, tôi có dự nên biết rõ. Ba mẹ tôi không mời nhưng các anh các chị hẹn nhau từ trước ngày cụ Chính mất khá lâu. Bác Hoàng Minh Chính mất không biết có nên quy ước là không được ăn Tết không thì còn là chuyện phải bàn. Tuy nhiên, ngoài hạng người có trái tim thú vật, không ai tin được là có một người bình thường nào lại có thể liên tưởng rằng đây là bữa tiệc mừng bác Hoàng Minh Chính chết. Bạn tôi bảo: “ Ba mà chết thì chắc ông nhà văn này ăn mừng to lắm đây ”.

Ông còn bảo, ngay khi bác HMC còn sống ba tôi đã muốn chọc cho bác ấy uất lên mà chết. Phải chăng ông đang làm việc này với Ba tôi ?

B – Về học vị tiến sỹ của Ba tôi – Ông nói rất đúng là, cho đến sau ngày bảo vệ thành công luận án phó tiến sỹ, Ba tôi không hề được ra nước ngoài. Anh em trong đơn vị Ba tôi phụ trách sang khảo sát địa vật lý giúp Lào, nhưng ngay cả đến Lào, Ba tôi cũng không được sang để làm nhiệm vụ kiểm tra, chỉ đạo của một thủ trưởng có trách nhiệm.

Các ông chú, bà cô tôi đôi lần đã kể cho anh em tôi nghe. Năm 1950, căn nhà lá của ông nội tôi bị máy bay Pháp ném bom cháy trụi. Ông nội tôi được Ủy ban Kháng chiến Thanh Hóa cấp giấy phép cho “ dinh tề ” về Hà Nội. Ba tôi nghe lời khuyên của một ông chú trong tỉnh ủy Thanh Hóa, bỏ gia đình trốn ở lại đi kháng chiến. Năm 1954, ông nội tôi vào Nam, làm việc cho cơ quan viện trợ phát triển Hoa Kỳ USAID. Năm 1975, ông nội tôi cùng ba người con cùng cha khác mẹ với Ba tôi di tản sang Mỹ. Non nửa thế kỷ không hề biết tý chút gì tin tức của nhau nhưng cái án lý lịch gia đình làm cho Ba tôi mặc dầu phấn đấu trong rèn luyện tư cách đạo đức, trong học tập cũng như trong công tác chuyên môn rất cao nhưng không hề được cử đi đào tạo ở nước ngoài. Năm 1979, như là sự an ủi muộn màng, Ba tôi được Tổng cục Địa chất đề nghị Nhà nước cho bảo vệ đặc cách luận án phó tiến sỹ trong nước. Đây là bản luận án phó tiến sỹ địa vật lý đầu tiên được bảo vệ thành công ở trong nước. Năm 1991, khi làm nghiên cứu sinh ở trường đại học Texas A&M (TAMU) ở Mỹ, tôi ngạc nhiên lần tự hào tìm thấy bản tóm tắt luận án và một số bài báo khoa học của Ba tôi trong thư viện trường này. (Đến tận bây giờ, công trình khoa học Việt Nam được lưu trữ trong thư viện đại học Mỹ vẫn còn hiếm, thời điểm đó càng hiếm hơn).

Cho đến năm 1980, lần đầu tiên Ba tôi mới được xuất ngoại trong một quy trình vượt qua những ngáng trở kinh khủng đến mức không ai không thể xem đây là một kỳ tích. Tổ chức khoa học kỹ thuật CCOP của Liên Hợp Quốc gửi giấy mời đích danh Ba tôi. Bình thường, người có lý lịch gia đình như Ba tôi, cơ quan Bộ và Tổng cục không bao giờ dám duyệt cho đi. Giáo sư Tạ Quang Bửu phải gửi thư cho thủ tướng Phạm văn Đồng. Thủ tướng có ý kiến trực tiếp với Tổng cục Địa chất. Vẫn tiếp tục bị ngáng trở. Ông Tố Hữu - thường trực Ban Bí thư Trung ương Đảng, vừa là bạn cách mạng cố tri của bố vợ Ba tôi, vừa là anh em cọc chèo với chú ruột Ba tôi - cũng phải can thiệp thêm, mới đi nổi. Đây là chuyến đi lịch sử làm thay đổi đời Ba tôi. Ba tôi trở thành một trong năm nhà khoa học tự nhiên Việt Nam lớn lên trong Kháng chiến được Phương Tây biết đến sớm nhất. Điều này không chỉ tạo điều kiện tốt cho Ba tôi trong việc nghiên cứu khoa học tự nhiên những năm sau đó mà còn cho sự nghiệp đấu tranh dân chủ hóa đất nước.

C - Về tám biển đồng ở trước cửa nhà tôi - Vào khoảng ít ngày sau khi bác Trần Dũng Tiến ra tù, do điện thoại mắc song song, tình cờ tôi nghe được cuộc điện thoại của cháu osin Đỗ thị Chung gọi cho Ba tôi. Cháu Đỗ thị Chung giúp việc nhà tôi được 3 năm thì chuyển lên làm nửa ngày cho em gái tôi, nửa ngày cho bác Hoàng Minh Chính. Cháu Chung nói giọng tức tưởi, nghẹn ngào: “ Ông ơi, nhà ta treo hai tám biển một bên Viện sỹ, một bên Tiến sỹ lúc nào mà sao cháu thấy ai đến đây ông Hoàng Minh Chính cũng khoe như vậy hả ông ? ”. Chuyện ấy, tưởng chỉ là chuyện hiểu nhầm chóc lát hay là chuyện hài hước nhất thời đáng xấu hổ, ai ngờ hôm nay nhà văn Hoàng Tiến lại cũng chính thức xưng tội ở đây.

Như trên đã nói, chỉ người có tâm địa dã thú mới có thể tưởng tượng nổi rằng có người nữ mở tiệc ăn mừng cái chết của đồng đội. Ở đây, chỉ những người ngu xuẩn đến mức như là mất trí mới tin vào câu chuyện hai tám biển đồng mà các ông bịa ra.

D - Chuyện xưng danh cũng thế. Dưới các bài viết, bao giờ ông cũng ghi rõ “ Nhà văn Hoàng Tiến ”. Điều đó không có gì xấu. Nhưng, ngoài những bài báo và công trình khoa học, Ba tôi chưa bao giờ ghi thêm học vị tiến sỹ dưới các bài chính luận. Càng chưa bao giờ Ba tôi tự xưng là giáo sư, là nhà dân chủ hàng đầu như ông gán ghép. Có chăng chỉ là những người khác gọi Ba tôi như vậy.

Không biết tự động cơ nào, với mục đích gì, ông cứ dai dẳng dốc hết tâm lực ra sức bôi bấn thân sinh tôi, xúc phạm danh dự gia đình chúng tôi tệ hại đến thế. Nghĩ rằng, nếu có ai đó làm như thế đối với ông thì các con ông, với cái thứ huyết thống của ông, không thể không dùng cả đến roi vọt để buộc người đó phải xin lỗi.

Tôi, tôi chỉ xin có đôi giòng trần tình để minh oan cho Ba tôi và mong ông nghĩ lại.

Hà Nội ngày 28 tháng 12 năm 2008
 Nguyễn Giang Vũ
 Số nhà 6 – Tập thể Địa Vật lý Máy bay
 Trung Văn – Từ Liêm – Hà Nội

XIN ĐỪNG ĐÁNH ẦU

(Nhàn đàm)

Sau những vụ Công an bắt bớ những chiến sĩ dân chủ, có thể nói tháng 12 năm 2008 là tháng của những thử thách gay gắt nhất đối với phong trào dân chủ ở trong nước. Ngày 06/12/2008, trước ngày nhân quyền thế giới ít ngày, Báo Nhân dân, báo Hà Nội Mới, báo Đất Việt, các báo của Công an gồm báo Giấy và cả báo Điện tử... Sau đó ít ngày là báo An ninh thế giới, báo Pháp luật đã đồng loạt ra đòn bôi bác ông Nguyễn Thanh Giang, bôi bác giáo sư nhà văn nổi tiếng Nguyễn Đăng Mạnh ở trong nước, là mạ lị ông Nguyễn Gia Kiểng - đại diện của Tập hợp Dân chủ Đa Nguyên ở Pháp quốc, là phi báng tờ Bán Nguyệt San Tổ quốc cùng hàng loạt các trí thức, các bậc nhân sĩ, các nhà văn, nhà thơ, nhà báo, nhà giáo ở nhiều lứa tuổi trên nhiều vùng đất nước. Nói tóm lại thông điệp của cuộc đàn áp bằng bạo lực báo chí lần này là: Những người dân chủ trong nước, những trí thức dũng cảm như giáo sư Nguyễn Đăng Mạnh với tập hồi ký gây chấn động dư luận của ông, như tiến sĩ Địa Vật lý Nguyễn Thanh Giang, như Học giả Nguyễn Gia Kiểng... là bọn chẳng ra gì! Là bọn cơ hội chính trị! Bọn ăn chặn đô la! ... Những người có lương tri, những nhân sĩ lớn, những nhà hoạt động tôn giáo, những lão thành cách mạng, những cựu chiến binh đã kịp thời lên tiếng phê phán gay gắt đợt đàn áp đại quy mô này. Cá nhân tôi với cách sống của một ông giáo trường huyện, tôi nhất nhất tuân thủ theo châm ngôn: **“Biết thì thừa thốt – Không biết thì dựa cột ngồi nghe”**. Hôm nay, khi **“sóng to và gió lớn”** đã tràn qua, tôi xin thể tình đôi điều mà tôi thực sự biết, thực sự là một chứng nhân và tôi cũng trung thành với tiêu chí: **“Biết mà không nói là bất nhân – Nói mà không nói hết là bất nghĩa – Nói ngược với điều mình biết là bất đạo”**. Là người đã gắn bó cả đời với trường ốc, với những cuộc thi cử, với bằng cấp, chứng chỉ... chẳng khó khăn gì tôi đã nhận thấy ông Nguyễn Thanh Giang đã bị báo chí sờ gáy về cái danh xưng tiến sĩ của ông. Hãy đọc lại một vài trường đoạn của CAND: **“Để lừa gạt những người thiếu hiểu biết khác, ông ta (NTG) luôn khoác trên mình tấm áo “Tiến sỹ Địa chất” (!?)**. Một đoạn khác: **“Ngay cả cái danh hiệu Tiến sỹ địa, vật lý, hầu hết những người từng bị NTG lôi kéo đều bảo, họ chỉ biết ông ta khoe khoang vậy chứ không ai rõ thực hư ra sao” (!?)**. Riêng chuyện đoạn trích trên nói ông Giang là Tiến sỹ Địa chất, đoạn trích dưới lại nói ông Giang là Tiến sỹ địa, vật lý! Sự bất nhất này đủ để nói người viết chẳng hiểu thế nào là Địa chất (Geology), thế nào là Địa lý (Geography), thế nào là Địa - Vật lý (Geophysics). Để bôi bả một trí thức khoa bảng, tốt nhất là đặt văn bằng của người đó vào tình trạng có vấn đề! Và trên thực tế với những đòn đánh rất ầu ả của một số báo chí kể trên, người ta đã ít nhiều thành công khi thổi vào công luận một đám mây mù hư hư thực thực đầy nghi hoặc: Nguyễn Thanh Giang chỉ là một kẻ dùng văn bằng dỏm, văn bằng **“Đểu”** như vô khối các quan chức hiện nay vẫn đang dùng.

Người ta không quá thô thiển, thô bạo như có người đã soi xét cả một mớ bằng đại học của bà Trương Mỹ Hoa. Nhưng với những ai thiếu thông tin, những ai cả đời chẳng sờ đến sách báo, các **“Sát thủ”** báo chí đã thành công ít nhiều trong cú đánh ầu và rất hiểm độc này. Vậy sự thể thế nào! Tôi xin thưa...

Từ năm 1977, tôi từ Lạc Sơn - Vụ Bản – Hà Sơn Bình chuyển về giảng dạy Địa lý cho trường cấp 3 Thanh Oai thuộc tỉnh Hà Sơn Bình. Một lần tôi đến thăm thầy học cũ của tôi là nhà

Địa lý nổi tiếng Lê Bá Thảo đề nhờ thầy tư vấn cho một ngoại khoá khoa học mà tôi phải trình bày với đề tài **“Thuyết trôi dạt lục địa”**.

THUYẾT TRÔI DAT LUC ĐỊA: Vào thập kỷ 1960, khi chưa được tiếp cận với những thành tựu của Địa Vật lý về cổ từ (địa từ trường trái đất trong quá khứ) sinh viên Địa lý chúng tôi tiếp nhận thuyết này hết sức trực giác, mơ hồ và thô sơ. Khi quan sát bằng mắt thường trên bản đồ người ta thấy bờ biển phía Đông của Châu Mỹ có dạng tương tự như bờ biển phía Tây của Châu Phi và Châu Âu. Từ quan sát này, những người chủ xướng **“Thuyết trôi dạt lục địa”** lý luận: khởi thủy các lục địa trên trái đất là liên thành một khối có tên Pangea. Sau những biến động địa chất trong quá khứ xa xưa, khối lục địa đó rạn nứt và gãy vỡ dần và trôi dạt trên Đại dương thành từng khối, từng mảng. Sau nhiều tỷ năm diện mạo của các lục địa có hình dạng như ta thấy hiện nay.

Tôi vẫn nhớ sau khi chỉ bảo tôi phải tìm tài liệu gì, bản đồ gì... thầy tôi bảo: Một học thuyết khoa học không thể hình thành mà chỉ dựa vào những trực giác đầy chủ quan. Người làm khoa học phải tìm bằng được những bằng chứng thuyết phục mang tính định lượng chứ không thể chỉ là những mô tả định tính. Những chứng lý cho **“Thuyết trôi dạt lục địa”** sẽ tìm thấy rất nhiều trong những nghiên cứu về cổ từ. Tức là phải tìm những bằng chứng về vectơ địa từ trường đã từng có trong quá khứ. Qua những chứng cứ khách quan đó mà Địa lý học hiện đại mới có thể xác lập được cơ sở để ra đời học thuyết của mình. Thầy tôi còn giới thiệu tôi đi dự lễ bảo vệ luận án Phó tiến sỹ (Candidate) trong nước của ông Nguyễn Thanh Giang – nhà Địa Vật lý hàng đầu của Việt Nam lúc đó. Sau này người ta bỏ học vị Phó tiến sỹ cho tương hợp với cách phân định học vị của thế giới và vì thế tất cả các Candidate đồng loạt được gọi là Docter - Tiến sỹ.

Tôi nhớ khi tôi đến Hội trường lớn của Tổng cục Địa chất thì Hội trường đã tề tựu không dưới 200 người. Sau này vào thời lạm phát văn bằng, thời mà trên đường Đại Cổ Việt, hai bên ngách phố sát bên hông Bộ GD&ĐT là những siêu thị bán đủ loại phao thi, bán khoá luận, bán luận văn làm sẵn cần bao nhiêu cũng có, tôi cũng được mời dự nhiều lễ bảo vệ luận văn tiến sỹ, thạc sỹ của các thầy tôi cũng có, của cả học trò tôi cũng có. Tôi lấy làm lạ có những lễ bảo vệ cả chủ khảo, cả phản biện, cả dự khán không quá nổi 10 người. Xung quanh tôi lần ông Giang bảo vệ luận án tôi nhận ra không chỉ có cánh Địa lý (Geographer), cánh Địa chất (Geologist) và đương nhiên đông nhất là cánh Địa Vật lý (Geophysicist) đại diện của các Viện, các phân khoa ở các trường đại học khác ở trong nước cùng đến dự. Tôi nhớ các câu hỏi phản biện được tới tấp đặt ra. Ông Nguyễn Thanh Giang đã bảo vệ rất thành công luận án của mình. Rất nhiều hoa tươi đã được trao tặng cho ông, người đầu tiên lên tặng hoa cho ông Giang chính là nhà địa chất nổi tiếng Trần Đức Lương (Sau này ông Lương là Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam). Thời gian sau tôi được biết ông Giang cũng là nhà địa vật lý đầu tiên của Việt Nam cộng sản được Liên hợp quốc mời đi báo cáo khoa học ở Malaysia, được mời đi đọc giáo trình ở Washington DC. Nhiều thư viện của các trường đại học danh tiếng ở Mỹ hiện nay vẫn còn lưu giữ luận án tiến sỹ của ông Giang. Tất cả những sự kiện trên là hoàn toàn có thật, diễn ra công khai giữa thanh thiên bạch nhật và rất dễ kiểm chứng.

Giờ đây nghe những lời người ta nghi ngờ, người ta bôi bác ông Nguyễn Thanh Giang về chiếc áo khoác **“Tiến sỹ Địa chất”** (!?) chứ không phải là Địa - Vật lý, tôi thật buồn cho thể thái nhân tình. Đê hạ uy tín của người khác hữu hiệu nhất là nhè vào những gì không thể kiểm chứng được, không thể xác minh được như kiểu báo chí tố cáo ông Giang là tay sai của Việt Tân, là đặc tình của Công an đánh vào phong trào dân chủ, là kẻ ăn chặn đô la, là kẻ chẳng ra gì... Còn đề đánh bại uy tín của ông Giang lại nhè vào cả những sự kiện mà không dưới 200 người sẵn

sàng đứng ra làm chứng như lần ông Giang bảo vệ luận án Phó tiến sỹ thì thật là một đòn đánh quá ầu, quá liều. Trong võ học đôi khi vì quá ham đánh, đánh quá đà, kẻ ra đòn lại tự ngã sóng xoài trên xối đầu mà không thể nào gượng đứng dậy được. Nếu có loạng choạng mà đứng được thì cũng chẳng ra sao trong con mắt của người đời. Thế mới biết cũng cầm bút, cầm phấn, cầm sách như nhau mà đâu có phải ai ai cũng nhớ được câu **“Hãy suy nghĩ ba lần trước khi nói! Ba lần trước khi viết!”** (Descartes). Người ta có thể vẫn cứ tron chu mà nhân danh những tín điều cao thượng này, tín điều cao đạo khác, vậy mà có phải ai ai cũng ngộ được những triết lý của Đức từ bi về **Nhân - Quả**, về **Phúc - Hoạ**. Đây thực sự là những cảnh báo đầy ý nghĩa cho những ai còn muốn giữ được một lương tâm bình ổn, một cõi tâm linh an hoà cho muôn đời con cháu. Không biết những nhà văn, nhà báo, những người cầm bút mà như cầm dao găm, cầm kiếm thì họ đã nghĩ gì về điều này.

Lẽ ra bài viết này có thể khép lại ở đây thì thật bất ngờ, vào phút cuối cùng của cuộc quyết đấu trên sân túc cầu Mỹ Đình, Thượng đế đã như mỉm cười với người Việt Nam khi để danh thủ Lê Công Vinh - Đội tuyển bóng đá Việt Nam làm tung mảnh lưới của Đội Thái Lan. Vậy là sau 49 năm người Việt Nam khắc khoải chờ mong được đăng quang ngôi Quán quân Đông Nam Á, khát khao này bỗng vỡ oà và bất ngờ trở thành hiện thực. Tôi biết, tôi sẽ phải làm gì? Tôi lặng lẽ khép cửa đưa xe ra đường tìm đến cả biển người đang ngậy ngát, đang mê man trong men say chiến thắng. Ở đời điều gì cũng thế thôi **“Có công mài sắt, có ngày nên kim”**. Điều gì phải đến rồi sẽ đến thôi dù cho có quá muộn. Bóng đá Việt Nam cũng như con đường dẫn thân tranh đấu cho dân chủ hoá đất nước đã có quá nhiều thất bại, quá nhiều mất mát, quá nhiều mồ hôi, nước mắt và không thiếu cả sự phản bội. Nhưng! Tất cả đều đặt trên một mẫu số chung là khát vọng vươn lên mà không một mãnh lực nào có thể ngăn cản nổi để hôm nay cả dân tộc như có cánh để bay lên và tất cả như đang lịm đi trong một thứ hội chứng **“Lên đồng tập thể!”**.

Đêm nay! Tôi sẽ giành cả đêm nay để khóc, để cười, để lang thang với mọi người trên khắp mọi nẻo đường phố Hà Nội, mượn cái không khí đầy tính Liêu Trai của cuộc lên đồng tập thể kia để át đi, để khoá lấp đi những buồn chán, những thất vọng, những muộn phiền về nhân tình thế thái, về những điều tầm thường không xứng đáng mà tôi đã phải đối diện trong ghi chép này. Tôi nhanh chóng tan hoà vào đám đông phía trước. Tôi như hoá thân giữa biển người đang thăng hoa, đang phấn khích đến tột đỉnh trong những trào dâng đến nghẹt thở:

**“Gió ơi gió hãy làm giông làm tố
Cuốn tung bay cờ đỏ máu thắm tươi
Vàng, vàng bay rực rỡ sao sao bay
Ta ngã vật giữa dòng người cuộn thác”**.

Lạ quá! “Trong cơn mê này” (Trịnh Công Sơn) có lúc tôi như bưng tỉnh khi chạnh lòng: “Một ngày gần đây thôi, không chỉ trên lĩnh vực bóng đá mà ở cả những lĩnh vực nhạy cảm như tranh đấu cho Tự do – Dân chủ - Nhân quyền... người Việt Nam chúng ta cũng sẽ vụt đứng lên như những Phù Đổng của thế kỷ 21, cùng nhau bước ra khỏi những gì vừa vô lý, vừa trớ trêu không một ai mong muốn, điều mà nhà thơ Nguyễn Đình Chính (*Nếu tôi không nhầm Nguyễn Đình Chính là con trai của cố nhà văn nổi tiếng Nguyễn Đình Thi*) đã từng vì quá đau xót, vì quá thất vọng mà buộc phải đặt bút:

**“Tám mươi triệu cái mặt không nhìn thấy mặt
Tám mươi triệu cái mồm tự nguyện bịt mồm”**.

Và cũng chính nhờ cuộc dẫn thân đó mà hình ảnh người trí thức trong con mắt của Nguyễn Đình Chính sẽ bớt đi cái sự xập xệ, u ám thật thê thảm:

“Trí thức cụp tai! Xin phiếu bé ngoan!

Ngồi bút trượt dài sợ hãi!”

Không! Sẽ không thể như thế nữa! Chỉ những loại trí ngu, trí sảo, trí xảo... mới hèn như thế. Tôi vững tin người trí thức Việt Nam chân chính, con Lạc cháu Hồng chân chính sẽ không bao giờ như thế và hỏi: ***“Những ngọn lửa đời thường! Hãy bùng cháy lên”*** (Bùi Minh Quốc).

*Thành phố Hà Đông – Đêm ăn mừng chiến thắng
của Đội tuyển Bóng đá Việt Nam
trước đội tuyển Bóng đá Thái Lan (28/12/2008)*

Nguyễn Thượng Long

*Nguyên giáo viên dạy Địa lý thuộc GD&ĐT Hoà Bình
và Hà Tây*

Nguyên Thanh tra chuyên môn GD&ĐT Hà Tây.

*Chỗ ở: Thôn Văn La – P.Phú La- Tp. Hà Đông –
Hà Nội.*

ĐTNR: 0433.521 066 – DĐ: 0953 298 198

ÔNG NGUYỄN THANH GIANG KHÔNG THỂ TẮNG LỜ

Nhà văn Hoàng Tiến

Phong trào dân chủ trong nước vừa rồi rộ lên một số bài phê phán những việc làm có hại cho dân chủ của ông Nguyễn Thanh Giang. Đó là bài của các ông Hoàng Tiến, Đỗ Nam Hải, Nguyễn Khắc Toàn, Trần Khuê, và nhất là bài “*Những sự thật về ông Nguyễn Thanh Giang cần phải được đưa được ra ánh sáng công luận*” của chiến sĩ dân chủ Lê Thanh Tùng người Sóc Sơn, Hà Nội. Bài của ông Lê Thanh Tùng coi như tổng kết những sai trái của ông Giang ẩn giấu trong nhiều năm qua, nay mới được phanh phui trên 33 trang in khổ A4. Việc làm này thật không dễ dàng gì, vì thế, ông Tùng mới phải ghi lên cái đầu đề: *cần phải được đưa được ra ánh sáng công luận*.

Chúng tôi hiểu nỗi vất vả của Lê Thanh Tùng, chẳng những cảm phục sự dũng cảm, khí phách của Tùng trong đấu tranh dân chủ trước sự đàn áp khốc liệt của công an, mà còn cảm phục sự thẳng thắn, trung thực, dám vạch mặt những kẻ cơ hội, háo danh, kiếm chác trong hàng ngũ anh em dân chủ, không né tránh, không nể nang.

Bài viết dài 33 trang nêu rất nhiều sự việc sai trái của ông Giang. Những chứng cứ, tên người, con số, ngày tháng ghi rất rõ ràng và thuyết phục. Ông Giang không thể không thêm để ý, già cam giả điếc, đánh bài táng lờ.

Xin lưu ý bạn đọc, anh Lê Thanh Tùng học chưa hết cấp 3 trung học (lớp 11), đi bộ đội tình nguyện sang Campuchia, 17 năm nước ngoài, nay anh tự nguyện về nước, tuyên bố tham gia đấu tranh dân chủ. Thư anh viết phê phán ông “tiên sĩ kiêm viện sĩ” Nguyễn Thanh Giang, phải gọi là *tâm trực ngôn hùng* (lòng dạ thẳng thắn, ngôn ngữ hùng hồn). Ông Giang không thể không trả lời hơn ba chục vụ việc ông Lê Thanh Tùng nêu ra.

Với bài viết của tôi, tiêu đề “*Thư gửi anh chị em dân chủ và ông Nguyễn Thanh Giang*” nêu gần 10 câu hỏi trong đám tang và sau đám tang cụ Hoàng Minh Chính, yêu cầu ông Giang trả lời. Ông Giang tránh né, xui con trai là anh Nguyễn Giang Vũ đứng ra trả lời. Những điều quan trọng có hại cho phong trào dân chủ, không trả lời được một điều nào, lại đi thanh minh thanh nga về tấm bằng tiến sĩ và chiếc biển đồng viện sĩ hàn lâm khoa học. Hai chứng cứ này chỉ là minh chứng cho tính háo danh bệnh hoạn của ông Giang, và nó là cơ sở để lý giải sự ghen tức của ông Giang chẳng những với cụ Hoàng Minh Chính, với ông Trần Khuê, với ông Hoàng Tiến, mà còn với cả những anh em trẻ tuổi nổi trội lên như anh Đỗ Nam Hải, anh Nguyễn Khắc Toàn bây giờ.

Bài viết ký tên Quang Tùng, tôi nhờ anh Đỗ Nam Hải, ca ngợi ông Giang tím mây xanh, được biết, xuất xứ từ nhà ông Giang, gửi cho Trần Khải Thanh Thủy, và Trần Khải Thanh Thủy gửi đăng ở Website Đàn Chim Việt. Ông Giang còn cho đệ tử Nguyễn Phương Anh viết bài công kích ông Đỗ Nam Hải với lời lẽ rất lưu manh, hạ đẳng.

Ông Giang hạ tôi hậu thư cho ông Nguyễn Khắc Toàn, phải đến gặp ông Giang ngay, nếu không, sẽ chỉ đạo Trần Khải Thanh Thủy viết đăng 10 bài tôi nhờ Nguyễn Khắc Toàn trên

Website VietNamExodus của Tường Thắng ở Mỹ. “*Cái mồm của Trần Khải Thanh Thủy nó mà vu cho ai thì chỉ có chết tươi chứ không sống nổi đâu...*” (Tài liệu Lê Thanh Tùng). Và ông Giang cũng không quên sử dụng Nguyễn Phương Anh công kích Nguyễn Khắc Toàn cũng với những lời lẽ bản thủ, lưu manh. (Những chuyện này xảy ra trên mạng, độc giả đều đã biết).

Cái kiểu ném đá giấu tay ấy phải được bạch hóa trước công luận. Phải phê phán, vạch mặt. Không thể dĩ hòa vi quý được.

Nếu ông Giang chỉ háo danh thôi thì mặc kệ ông ấy, không việc gì phải nói. Nhưng vì nó có hại cho phong trào, nên phải phê phán. Mong bạn đọc hiểu rõ ranh giới những việc làm của anh em dân chủ.

Ông Giang né tránh, không dám trả lời, đưa con trai ra trả lời, là đẩy con mình vào một thế kẹt. Theo truyền thống ứng xử của người Việt Nam ta, các cụ sẽ bảo: “*Thằng này hỗn, việc của cha chú, hạng con cháu sao lại xen vào ?*” Nặng lời hơn thì các cụ mắng: “*Nhà mày không có người dạy. Bố mày còn sống sờ sờ ra đây, đã chết đâu. Bố mày không ngọng, không cầm khẩu, chưa ốm liệt giường liệt chiếu, việc gì đến hạng chúng mày phải đứng ra nói thay....*”

Thế đấy, đẩy con ra cãi với người khác, tương hạ nhục người ta, hóa ra tự mình ngửa cổ nhỏ bọt lên trời. Theo dõi ông Giang qua các bài viết, thấy ông ta thường kéo cả vợ con tham gia, vợ tôi bảo thế này, con tôi nói thế này, còn lôi cả *ô-sin* (người giúp việc) vào cuộc để bênh vực cho chủ: “Gớm, hôm ấy cháu hãi quá, mọi khi ông cháu hiền lành là thế, suốt ngày cặm cụi đọc sách, hôm nay ông cháu vác dao, mặt rất dữ tợn, quát rất to: Thằng nào vào tao chém !”

Cái lối ứng xử của ông Giang, giới nghiên cứu dân tộc học Việt Nam gọi tên là *kiểu tư duy kinh tế tiểu nông làng xã, động một tý là kéo cả họ hàng hang hóc ra xĩa xới, đánh hội đồng*.

Lại nói về cái bằng tiến sĩ của ông Giang. Nếu ông Giang có bằng tiến sĩ hãy để cho viên sĩ quan trung tá công an Hà Nội tên là Tuấn, photocopy, rồi chuyển cho anh Nguyễn Khắc Toàn. Đơn giản thế thôi, việc gì phải dài dòng quanh co. Còn việc bằng giả, bằng thật, bằng xin cho, hay bằng mua đô-la... sẽ xét sau. Dù cho ông Giang có quen biết ông Phạm Văn Đồng, ông Tạ Quang Bửu, hay ông Tố Hữu đến mức nào đi nữa (như trong thư con ông kể) cũng không thể làm được gì hơn, nếu là bằng giả.

Trong thư con ông Giang có hé lộ một chi tiết. Bằng phó tiến sĩ của ông Giang được đặc cách, do Tổng cục Địa Chất đề nghị.

Thời kỳ chống Mỹ cứu nước trước đây, ở nước ta có thể thức cấp bằng đặc cách trong các trường hợp sau:

1. Những học sinh cấp 3 học dở năm cuối cùng (tức lớp 10 hồi ấy, bây giờ là lớp 12), có tên gọi nhập ngũ đi bộ đội chống Mỹ, thì được đặc cách tốt nghiệp trước thời hạn, không phải thi.

2. Những sinh viên đại học cũng thế. Ở lớp tôi học (Khóa 3, Đại học Tổng Hợp, Ban Ngữ Văn) có anh Lê Khâm được trên cử đi B chống Mỹ, cũng được đặc cách tốt nghiệp, không phải thi (tức nhà văn Phan Tứ sau này).

Ông Nguyễn Thanh Giang không đi bộ đội chống Mỹ lấy một ngày, làm sao có bằng đặc cách ?

Còn những học vị tiến sĩ, phó tiến sĩ, hình như chưa có thể thức đặc cách ở nước ta.

Có một trường hợp đặc cách bằng tiến sĩ do Liên Xô trao, đó là công trình của dược sĩ Đỗ Tất Lợi, tác phẩm *Những cây thuốc và vị thuốc Việt Nam*. Công trình này được đặc cách trao bằng tiến sĩ không phải bảo vệ.

Anh Giang Vũ, con ông Giang, không trình ra được tám bằng phó tiến sĩ của ông Giang, thì dù có dẫn giải thể nào cũng không đủ sức thuyết phục.

Ông Giang còn nhờ người bạn ở Hà Tây là ông giáo Nguyễn Thượng Long thanh minh hộ tám bằng tiến sĩ. Ông giáo Long trong bài “*Xin đừng đánh ấu*” (Đôi-Thoại.com, ngày 6-1-2009) đã kể rất rõ ràng rằng chính ông đã đi dự buổi bảo vệ luận án phó tiến sĩ của ông Nguyễn Thanh Giang ở hội trường lớn Tổng cục Địa Chất tề tựu không dưới 200 người. (*Không rõ ngày, tháng, năm*). Ông Long còn so sánh rằng sau này những lễ bảo vệ luận án tiến sĩ không quá nổi 10 người. (*Một cách ca tụng ông Giang tuyệt vời !*) Những câu hỏi phản biện được tới tấp đặt ra và ông Giang đã bảo vệ rất thành công luận án của mình. (*Quá hay !*) Tiếc rằng ông Long không cho biết ông Giang bảo vệ luận án về đề tài gì, hội đồng khoa học gồm những ai, chủ khảo là ai, giáo sư hướng dẫn là ai, giáo sư phản biện là ai. Và kết quả bỏ phiếu của hội đồng, bao nhiêu phiếu thuận, bao nhiêu phiếu chống. Cuối cùng là tám bằng phó tiến sĩ ông Giang có hay không ?

Không thể lập luận, tôi có tham dự buổi bảo vệ luận án của ông Giang thì nhất định ông Giang phải được bằng tiến sĩ. Kết quả nhiều khi ngược lại những đoán định ban đầu. Cuộc sống phức tạp là thế.

Bảo vệ luận án tiến sĩ đâu có phải cuộc mít-tinh mà cần huy động vài trăm người đến dự. Ông Long chê các buổi lễ bảo vệ luận án tiến sĩ sau này không quá nổi 10 người. Ông giáo Long như người trên mây.

Hội đồng khoa học chấm luận án tiến sĩ do Bộ Đại học và Trung học chuyên nghiệp đề cử theo cấu trúc số lẻ từ 9, 11, 13, 15 ... người. Thế thôi. Kể cả dự khán nữa cũng không quá vài chục người. Đâu mà cần đến 200 người, hay có thể là một buổi mít-tinh nghe báo cáo khoa học cũng nên ?

Tóm lại, ông Long muốn thuyết phục bạn đọc về tám bằng tiến sĩ của ông Giang, chỉ cần bảo ông Giang cho xem tám bằng và ông dùng máy *Scanner* đưa lên mạng cho mọi người biết. Khỏi cần nói nhiều.

Không trình ra tám bằng, thì dù nói hoa mỹ khôn khéo đến đâu cũng không chinh phục được lòng người.

Nhưng cái quan trọng anh em phê phán ông Giang không phải là tám bằng tiến sĩ. Nó chỉ là một việc rất nhỏ trong hàng chuỗi vụ việc anh em kể ra phê phán ông Giang. Ông Giang không thể chỉ loanh quanh thanh minh đưa vấn đề bằng tiến sĩ ra làm chệch hướng cuộc phê phán.

Yêu cầu ông Giang hãy trả lời, đường hoàng và chính danh, không nên nhờ ai nói hộ:

1. Hơn 30 vụ việc chiến sĩ dân chủ Lê Thanh Tùng phê phán trong bài: **“Những sự thật về ông Nguyễn Thanh Giang cần phải được đưa ra ánh sáng công luận”**.

2. Gần 10 câu hỏi ông Hoàng Tiến đặt ra trong bài **“Thư gửi anh chị em dân chủ và ông Nguyễn Thanh Giang”**.

3. **Thư ngỏ của ông Đỗ Nam Hải gửi ông Nguyễn Thanh Giang** phê phán những phát biểu sai trái của ông Giang, và ông Hải yêu cầu ông Giang phải xin lỗi anh chị em dân chủ cũng như tuyên bố rút lui lời phát biểu.

4. Ông Giang trả lời việc ông **vu khống ông Trần Khuê biển thủ** giải thưởng 5.000 USD của bà Nguyễn Thị Thanh Xuân là đồng tác giả cuốn sách **“Đổi thoại năm 2000”** với ông Khuê.

5. Ông Giang trả lời việc ông chỉ đạo phe cánh và thuê tiền “dân oan” vườn hoa Mai Xuân Thuường - Hà Nội **mở chiến dịch bôi nhọ ông Nguyễn Khắc Toàn**.

Cuộc đấu tranh nội bộ hiện nay là một cuộc sàng lọc, không thể để vàng thau lẫn lộn, không thể để mập mờ giả dối ngự trị. Lấy ví dụ một việc rất nhỏ gần đây, ông Giang bị công an triệu đi làm việc ngày 7-1-2009, thì ông Giang và đệ tử loan tin trên mạng : **vì ông chủ tịch Hạ viện Úc Harry Jenkins sang thăm Việt Nam, định đến thăm ông Giang ở nhà riêng, nên bị công an ngăn chặn**.

Xin hỏi ông Giang lấy đâu ra thông tin này để đề cao mình ? Nếu ông Giang có giấy của phái đoàn Hạ viện Úc gửi cho ông, thì mong ông công bố để mọi người biết. Không thể dùng cách thức dối trá mập mờ trong cuộc đấu tranh chính nghĩa dân chủ. Không thể băng đầu bôi thuốc đỏ chụp ảnh đưa lên mạng, rồi vận động ký tên lên án công an cộng sản đàn áp dã man.

Đấu tranh kiểu giả dối là hạ thấp cuộc đấu tranh, bôi nhọ cuộc đấu tranh dân chủ cao quý và thiêng liêng.

Chúng ta phê phán sự dối trá của chính quyền thì chúng ta không thể dùng cách thức dối trá để đấu tranh. Đây là điều tối kỵ. Rất mong anh chị em dân chủ trẻ tuổi rút kinh nghiệm, làm bài học.

Cuộc đấu tranh này là cần thiết để phong trào dân chủ lớn mạnh, trong sạch hơn. Nhiều trang Websites hải ngoại không dám đưa tin, sợ phong trào yếu đi. Chính vì thế mà kiêu bào hải ngoại cứ bị lừa bịp dài dài.

Tôi rất tâm đắc với hình ảnh ông Đỗ Nam Hải đưa ra: **Chúng ta không quên mục đích chính yếu đấu tranh cho dân chủ nhân quyền, nhưng trong cùng chiến hào, bị một con rắn độc cắn lấy chân, nếu ta không gỡ bỏ nó ra, nó sẽ cắn chết chúng ta, và không bao giờ chúng ta thực hiện được mục đích của mình**.

Đất thiêng Thăng Long ngày 15 – 1 – 2009.

Nhà văn Hoàng Tiến.

THƯ CUỐI GỬI ÔNG HOÀNG TIẾN

Thưa ông

Trong bài viết ngày 15 tháng 1 năm 2009 mang tiêu đề “ Ông Nguyễn Thanh Giang không thể tăng lời ” ông đã quá nặng lời với tôi. Ông viết: “ *Thằng này hỗn, việc của cha chú, hạng con cháu sao lại xen vào. Bố mày còn sống sờ sờ ra đấy. Bố mày không ngưng, không cầm khẩu, chưa ốm liệt giường liệt chiếu, việc gì đến hạng chúng mày phải đứng ra nói thay* ”. (Ông thường ký nặc danh Thiện Tâm mà sao ác khẩu thế này !)

Tôi xin thưa lại như sau:

A – Chính ông đã đầu têu sự hỗn xược. Cách đây mấy năm, sau khi “ bóc mẽ ” Ba tôi lần thứ nhất bị thất bại, ông quần trí chửi rửa cả Mẹ tôi và xúc phạm một cách man rợ, lếu láo với vong linh ông ngoại tôi – nhà cách mạng, nhà thơ Thôi Hữu đã hy sinh trong Chiến dịch Biên giới thời kỳ chống Pháp cách đây hơn nửa thế kỷ - Ông viết và đưa lên mạng bêu riếu ông ngoại tôi vô sinh và bảo Mẹ tôi là con hoang của giáo sư Vũ Ngọc Khánh.

Không chỉ ở quê làng mà nhiều người trong nước đều biết ông ngoại tôi có bốn người con gái. Bác cả Nguyễn Thanh Thảo trước đây công tác ở báo Nhân Dân, đã mất. Mẹ tôi. Di Nguyễn Lan Hương trước công tác ở Nhà Xuất bản Văn học, đã nghỉ hưu. Di Nguyễn Minh Phương trước công tác ở Bộ Ngoại giao, đã nghỉ hưu.

Mẹ tôi sinh năm 1943, trong khi giáo sư Vũ Ngọc Khánh là người Hà Tĩnh, mãi đến 1954, giáo sư mới được bổ về dạy học ở Thanh Hóa.

B – Nhà tôi đã bị lục soát, khám xét 5 lần, Ba tôi đã bị bắt bớ giam cầm nhiều lần. Ông còn muốn gì hơn mà cách đây mấy năm ông đã viết bài tố cáo nhà tôi có máy photocopy chuyên dùng để photo các tài liệu tán phát; nay bọn ông lại dựng chuyện bảo rằng chính Ba tôi đã loan tin chủ tịch nước Trần Đức Lương có con hoang.

Bác Trần Đức Lương với Ba tôi cùng tuổi, có thời gian dài cùng công tác trong một cơ quan. Tuy chức vụ bác Lương cao hơn nhưng tôi thấy hai người rất thân thiết và quý trọng nhau. Trần Tuấn Anh, con trai bác Lương hơn tôi một tuổi (nay là phó chủ tịch thành phố Cần Thơ) cũng đã từng cùng tôi đi bắt bọ sít, ve sấu về nướng, bắt cóc về nấu cháo (Bác Lương hỏi ấy làm thịt cóc rất giỏi).

Hồi nhận được tờ rơi nói bác Trần Đức Lương có con hoang, gặp Ba tôi, bác Lê Hồng Hà đã hỏi xem thực hư thế nào ? Ba tôi đã trình bày rõ với bác Hà về tính chất vô lý của tin này. Ít ngày sau đó, khi Ba tôi không có nhà, mẹ tôi phải tiếp hai người phụ nữ, một người kể rằng đã có con với ông Trần Đức Lương. Mẹ tôi hỏi cháu năm nay bao nhiêu tuổi. Người ấy trả lời 23. Mẹ tôi nhảm tính rồi bảo thế thì năm ấy ông Lương đã về làm Tổng cục trưởng Tổng cục Địa chất hay Phó Thủ tướng chứ có còn đi thực địa ở địa phương chị nữa đâu. Từ bấy tin loan truyền nhảm nhí đó đã im bật.

Bọn ông toàn xuyên tạc sự thật và bịa chuyện trâng tráo lưu manh như vậy mà cứ đòi Ba tôi phải đối thoại thì biết làm thế nào cho được ! Ba tôi sợ ông đã đành, tôi cũng cực chẳng đã chỉ xin viết bức thư thứ hai này, và cũng là thư chót gửi ông. Nếu ông vẫn chưa hả hết lòng thù hận thì xin ông cứ tiếp tục nhiều nhiều nữa đi. Để bộc lộ cho nó hết cái chân tướng của ông ra.

Chỉ mong ông lưu ý điều này:

Điều 121 khoản 1 Luật Hình sự - Tội làm nhục người khác: “ Người nào xúc phạm nghiêm trọng nhân phẩm, danh dự của người khác thì bị phạt cảnh cáo, cải tạo không giam giữ đến hai năm hoặc bị phạt tù từ ba tháng đến hai năm ”.

Điều 122 Bộ luật Hình sự - Tội vu khống: “ Người nào bịa đặt, loan truyền những điều biết rõ là bịa đặt nhằm xúc phạm danh dự hoặc gây thiệt hại đến quyền, lợi ích hợp pháp của người khác hoặc bịa đặt là người khác phạm tội và tố cáo họ trước cơ quan có thẩm quyền, thì bị phạt cảnh cáo, cải tạo không giam giữ đến hai năm hoặc phạt tù từ ba tháng đến hai năm ” .

Chỉ qua mấy sự việc nêu trên, chắc chắn các ông đã đáp ứng đủ điều kiện tương thích hai điều luật trên để phải bị trừng trị đích đáng.

C – Hết năng nặc đòi được đối thoại các ông lại đòi Ba tôi phải trình tẩm bằng tiến sỹ cho anh công an Tuấn để anh Tuấn đưa cho Nguyễn Khắc Toàn Vì sao phải như vậy nhỉ ? Làm như thế để làm gì ? Thật ngỗ ngược trẻ con hết mức ! Tuy nhiên, nếu ông đem trình tờ quyết định kết nạp hội viên nhà văn của ông cho chúng tôi và một vài tác phẩm nào chứng tỏ ông xứng đáng là nhà văn thì tôi sẽ đưa ông xem tẩm bằng tiến sỹ của Ba tôi.

Hà Nội 20 tháng 1 năm 2009

Nguyễn Giang Vũ

Số nhà 6 - Tập thể Địa Vật lý Máy bay

Trung Văn – Từ Liêm – Hà Nội

VỀ DANH HIỆU VIỆN SỸ

Gần đây trên mạng thấy rộ lên ý kiến bàn bạc về danh hiệu Viện sỹ ở Việt Nam. Tập san Tổ Quốc xin trích đăng ba ý kiến sau đây để độc giả có dịp tham khảo.

1 - Ông Nguyễn Thanh Giang có phải là viện sỹ?

Hà Nội, ngày 15/2/2009

Thiện Tâm

Thời gian vừa qua, xảy ra cuộc tranh luận công khai trên một số diễn đàn giữa nhóm với ông Nguyễn Thanh Giang với một số nhà dân chủ khác. Nội dung tranh luận đề cập đến vấn đề khác nhau, nhưng có đề cập đến học vị, danh hiệu của ông Nguyễn Thanh Giang. Đã có một số ý kiến tỏ ý nghi ngờ học vị “tiến sỹ, viện sỹ” của ông Nguyễn Thanh Giang, mà chỉ là sản phẩm của tính háo danh của ông Giang. Tôi nghĩ rằng, bất kỳ một ý kiến nào đưa ra cần phải có bằng chứng cụ thể, không thể dựa trên sự võ đoán mà làm tổn hại đến uy tín của người khác. Nếu ông Nguyễn Thanh Giang thực sự là viện sỹ mà bị quy kết sai thì sẽ làm tổn hại đến một “lão thành dân chủ”. Vì vậy để rộng đường cho dư luận, nay tôi xin công bố tài liệu mà ông Giang đã dựa vào đó để khẳng định ông ta là viện sỹ Viện khoa học hàn lâm New york (tài liệu do chính ông Giang photocopy từ bản gốc gửi cho một số người để khoe là viện sỹ, ngay trong bữa tiệc mừng ông Giang trở thành “viện sỹ”). Nguyên văn tài liệu là:

“ New york

Academy of Sciences

Serving science, technology, and society worldwide since 1817

Presented to

Nguyen Thanh Giang

An active member of this academy

May 1998

to remain in good standing by fulfilling the responsibilities of membership”

Dưới đó là chữ ký của “chairman of the board” và “president and ceo”

Bất kỳ ai có trình độ tiếng Anh đủ để đọc hiểu cũng biết rằng những nội dung trên không phải quyết định công nhận ông Nguyễn Thanh Giang là viện sỹ của Viện khoa học New york dù là

viện sỹ danh dự. Đây chỉ là tài liệu công nhận ông Nguyễn Thanh Giang là hội viên tích cực, có hoạt động đóng góp cho sự phát triển của Viện khoa học New York. Rõ ràng đây là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, không thể đánh đồng giữa công nhận là viện sỹ với ghi nhận là hội viên tích cực. Mặt khác, với phần đông người Việt Nam đều hiểu “viện hàn lâm” là nơi tập trung những bộ óc siêu việt, người thông thái nhất, nhưng thực tế ở Mỹ thì cách hiểu này chỉ đúng một phần, “viện hàn lâm” chỉ là một đoàn thể. Trong các “viện hàn lâm khoa học” ở Mỹ chỉ có Viện hàn lâm khoa học quốc gia Hoa Kỳ là có uy tín nhất; các viện hàn lâm khác, mặc dù cũng dùng chữ “academy”, như “New York Academy of Sciences” (NYAS - Viện hàn lâm khoa học New York) là một đoàn thể thương mại, không có uy tín gì lớn trong cộng đồng khoa học. Bất cứ sinh viên nào cũng có thể trở thành hội viên nếu đóng hội phí hàng năm cho viện này. Do đó thành viên của NYAS không phải là một danh dự, một chứng nhận cho sự thành đạt trong khoa học. Nếu tôi không nhớ nhầm cách đây vài năm thì mức phí mà các hội viên phải đóng một năm cho NYAS là 105 USD.

Sợ việc gọi “viện sỹ Nguyễn Thanh Giang” chỉ là câu chuyện đùa của ông Giang hoặc do những người yêu quý ông Giang nói ra, tôi đã phải cẩn thận đọc các bài viết của ông Giang trước đây để xem có ghi “viện sỹ Nguyễn Thanh Giang” hay không. Ngay trong “Thư phản kháng” gửi “các vị lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Quốc hội, Chính phủ” ngày 26/2/2000, ông Giang đã ký tên là “tiến sỹ, viện sỹ Nguyễn Thanh Giang”. Trong tài liệu quan trọng như vậy thì không thể có chuyện đùa. Không những thế, tài liệu này vẫn còn được lưu trong thư viện điện tử Nguyễn Thanh Giang. Rõ ràng ông Nguyễn Thanh Giang rất thích danh hiệu “viện sỹ” này.

Một danh hiệu không phải là của mình, một hội viên của một tổ chức thương mại, chỉ cần đóng tiền hội phí là có thể được tham gia mà ông Nguyễn Thanh Giang vẫn thích thú như vậy (tổ chức liên hoan ăn mừng to sau khi nhận được tờ giấy chứng nhận đã nộp tiền lệ phí), đủ để chứng minh ông Giang là người như thế nào.

Xin mời mọi người viết đơn và nộp lệ phí cho NYAS (mọi người có thể gửi về info@nyas.org hoặc tìm hiểu qua www.nyas.org), tôi khẳng định rằng sẽ được làm “viện sỹ Viện hàn lâm New York” như ông Nguyễn Thanh Giang.

2 - Ý KIẾN CỦA BÀ TRẦN THỊ HỒNG SƯƠNG

Khi xưng Viện sỹ phải kèm theo Viện nào công nhận, theo hệ thống giáo dục hay xã hội nào. Trong cơ cấu xã hội Mỹ có nhiều hội đoàn lập ra học viện (Academy) để kết nạp các học giả là những người có một số hoạt động khoa học nhất định. Việt Nam không có đoàn thể và không có Học Viện tư nhân của đoàn thể nên khá xa lạ với từ Viện sỹ. Việt Nam có rất nhiều Học Viện quốc doanh nhưng chưa xây dựng chuẩn để Viện quốc doanh Việt Nam được công nhận và cũng chưa xây dựng chuẩn để xét viện sỹ. Đây là chuyện VN cần phải làm tiếp theo.

Viện sỹ khoa học chuyên ngành giống như học giả văn học là người có những bài viết nghiên cứu trên Đại học hay ngoài Đại học như một số nước quy định.

Ông Nguyễn Thanh Giang bảo ông là Viện sỹ được tổ chức nào đó ghi nhận vậy là đủ rồi! Không phải là giả nhưng không thể so sánh hai hệ thống chuẩn hoá của Việt Nam, Mỹ hay Hồng Kông vì các Viện có tầm cỡ cao thấp khác nhau. Phải biết tiêu chuẩn của các Viện này mới nên có ý kiến. Thí dụ Viện đó quy định phải có bằng Tiến sỹ và các bài nghiên cứu mà người

làm hồ sơ nguy tạo chứng cứ này thì mới nói là ...giả .

Thí dụ trường hợp sau đây Ông Lương Ngọc Huỳnh làm việc cho Công ty Đông Nam Dược Bảo Long có bằng Lương Y VN. Lương Ngọc Huỳnh theo học chương trình chuyển đổi của trường ĐH Y khoa Mátxcova, sau đó được cấp bằng Bác sỹ Dân tộc học.

Lương Ngọc Huỳnh kể : Một ngày đầu năm 2007, Lương Ngọc Huỳnh được tiếp một đoàn khách đặc biệt gồm nhiều giáo sư bác sỹ do Viện trưởng Viện Hàn lâm Khoa học Mông cổ dẫn đầu. Nguyên do là Lương Ngọc Huỳnh đã gửi đến Viện Hàn lâm Khoa học Mông cổ đề án sử dụng các phương pháp khí công để chữa bệnh. Sở dĩ anh phải gửi sang tận Mông cổ vì ở đây có Trung tâm chuyên nghiên cứu về Đông phương học.

Viện Hàn lâm Khoa học Mông cổ được 18 nước trên thế giới công nhận và có trụ sở chính ở Mỹ. Bà Viện trưởng rất ấn tượng với đề án này và trực tiếp sang Nga gặp tác giả. Bà muốn tận mắt xem những gì Lương Ngọc Huỳnh viết trong đề án có đúng không: “Bà yêu cầu tôi khám bệnh cho bà ấy. Tôi nói tất cả về tình trạng sức khoẻ của bà. Các giáo sư đi cùng cũng được tôi chẩn đoán. Họ nói tôi chẩn đoán đúng như các kết quả xét nghiệm mà họ đã làm. Họ đề nghị tôi điều trị. Chỉ trong một thời gian rất ngắn những bệnh cơ bản như thoái hoá đốt sống cổ, mỡ trong máu... đã giảm rõ rệt”. Ngay sau bài test này, Lương Ngọc Huỳnh một võ sư VN dạy võ được phong Viện sĩ chính thức của Viện Hàn lâm khoa học Mông cổ. Báo chí VN ca ngợi !

Ông Lương Ngọc Huỳnh trở thành Viện Sĩ cho một số nghiên cứu ngoài Đại học đơn giản thế đấy !

Ở Mỹ có nhiều Viện do Hội đoàn lập và cấp chứng nhận Viện Sĩ theo một số tiêu chuẩn nào đó để cùng nhau hoạt động nghiên cứu. Có người với cá tính cay cú xúc xiêm cho đó là cách người Mỹ xấu xa “kinh doanh lòng háo danh “ nhưng cũng có thể coi là khuyến khích một số nghiên cứu ngoài Đại học như trường hợp Ông Lương Ngọc Huỳnh thì cũng là điều tích cực đó chứ. Các tiên sĩ Giáo Sư tự phong tự xài của VN đâu có đẳng cấp gì trong thế giới ngoài VN thì có háo danh không cho dù nhà nước công nhận ! Nhà nước công nhận đâu có giá trị khoa học gì?

.....

Sau khi học xong Trường Dược khoa 1971 tôi đã học chuyên ngành Phòng thí nghiệm tại Viện thí nghiệm Trung Ương nằm trong khuôn viên Bệnh viện quân đội là bệnh Viện Cộng Hoà ở Sài Gòn . Đây là nơi có hệ thống xét nghiệm tối tân quy củ nhất thời đó làm việc chung với các chuyên gia Mỹ và có liên hệ các viện bên Mỹ để xác lập kết quả nghiên cứu, phân tích mẫu vật, xác định các cái chết nghi ngờ là bị đầu độc hay không, theo dõi các biến thiên vi trùng ...và để các sinh viên tốt nghiệp y khoa (Bác sĩ) thực hiện các Luận Án Tiến sĩ Y khoa quốc gia ...hoàn toàn miễn phí !

Nay tôi không tìm ra nơi ở VN để các sinh viên học Y Khoa làm luận án khoa học mà chỉ có “Lăng Bác Hồ” “Bảo tàng HCM” và “Đại Nam quốc tự” hoành tráng để cầu Trời khấn Phật là sao, đất nước sẽ về đâu, phải ... về “cỏi trên” chắc ? Tôi vẫn luôn rất phản ứng khi nói đến việc sử dụng ngân sách. Để có một Phòng thí nghiệm khoa học và nghiêm túc như thế thì chắc chắn phải cắt ngắn xẻo cụt ngân sách Đảng ! Chớ trách, chính trí thức không thấy ra đường đi trong XHCN thế đấy nên không ủng hộ CS !

Trước 1975 Trường Y khoa được công nhận tương đương đến năm thứ năm còn trường Dược đến năm thứ hai, cho nên dù học ở Sài Gòn có bằng Thạc sĩ, Tiến sĩ sang Mỹ cũng phải học lại từ năm thứ ba trường Dược Khoa hay năm thứ sáu Trường Y Khoa mới có thể được công nhận và hành nghề ở Mỹ ! Philippine đã tăng năm học Trường Y lên 10 năm để được Mỹ công nhận tương đương và mục tiêu là có thể xuất khẩu lao động có kỹ thuật cao sang Mỹ ? Hiện nay nhiều Bác sĩ Phillippine sang Mỹ làm y tá vì lương cao ! Xin để tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang yên ổn, có bạn bè cùng giới vốn rất ít trong chuyên ngành Địa Vật Lý của ông để cùng trao đổi thông tin !

Phải nói thẳng minh bạch với nhau như thế, nhưng mong rằng chúng ta thấy ra nhiều việc để hiểu về nhau hơn

Cần Thơ, ngày 22 tháng 2 năm 2009
Trần Thị Hồng Sương

3 - Ý KIẾN CỦA “ NGƯỜI BÌNH LUẬN ”

Chuyện này cũng rối rắm, lơ mơ, đúng sai khó tường như các chuyện : chủ nghĩa Mác có thừa nhận kinh tế thị trường không ? (Mác chủ trương tiêu diệt tư hữu và kinh tế hàng hóa), ĐCSVN có phải là đội tiên phong của giai cấp công nhân không ? Chưa đỗ lớp mười có thể được phong giáo sư không ? Phó tiến sĩ đều xem là tiến sĩ có đúng không ? Chuyện tôn vinh đại tướng Võ Nguyên Giáp là một trong 10 vị tướng tài thế giới là có thật nhưng sự thật ấy như thế nào ? vv....

Tôn vinh Đại tướng đến thứ hạng lịch sử nhân loại như vậy chỉ là từ một Viện của Vương quốc Anh, không phải của một tổ chức quốc tế nào lập danh sách theo kết quả bình chọn trên phạm vi toàn cầu.

Dẫu sao, người bình thường không chỉ xem đây là vinh dự của Đại tướng mà là của quốc gia, nhưng, tay chân các ông Lê Duẩn, Lê Đức Thọ ... thì ra sức bôi bác. .

Ngày nay các nước hầu như không có danh hiệu viện sĩ. Ở Việt Nam danh hiệu Viện sĩ của ông Nguyễn Thanh Giang cũng chỉ như của các Viện sĩ khác như: Đặng Hữu (phong viện sĩ cho ông Đặng Hữu là một viện con của Liên Xô – Viện Cầu Đường – chứ không phải Viện của Liên bang), Phạm Minh Hạc (phong viện sĩ cho ông Phạm Minh Hạc là một viện chuyên ngành của Liên Xô – Viện Sư phạm), Nguyễn văn Đạo (phong viện sĩ cho ông Nguyễn văn Đạo là một viện nhỏ của Tiệp Khắc) vv

Trong ba danh hiệu viện sĩ được ghi trong tiểu sử của ông Vũ Tuyên Hoàng có danh hiệu Viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Thế giới Thứ Ba. Tổ chức này chỉ là một ước lệ.

Báo Nhân Dân của Đảng từng vinh danh ông Nguyễn văn Hiệu là viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Nữ Ước. Chứng chỉ Viện Hàn lâm Khoa học Nữ Ước cấp cho ông Nguyễn văn Hiệu giống hệt ông Nguyễn Thanh Giang. (xem web của Viện Hàn lâm Khoa học Nữ Ước NYAS)

Không ai là Viện sĩ theo cái nghĩa cổ điển cả.

Nói Viện Hàn lâm Khoa học Nữ Ước chỉ là tổ chức hội hè, làm tiền không chỉ vô chính trị mà còn tỏ ra lếu láo, vô học. Cũng không thể nói VHLKH Nữ Ước thấp kém hơn các Viện của Liên Xô. Quy mô toàn cầu của VHLKH Nữ Ước lớn hơn các viện của Liên Xô nhiều. Tại đây có nhiều nhà khoa học danh tiếng, kể cả các giải Nobel, có nhà xuất bản, tạp chí, bản tin ... phát hành toàn cầu. Hơn nữa, phải tẩy bỏ cái định kiến lạc hậu, sai lầm: Viện của nhà nước mới đáng trọng, quốc doanh quý hơn tư doanh. Trường đại học Harvard là trường tư nhưng danh tiếng hơn nhiều trường đại học quốc lập ở Hoa Kỳ.

Nói chỉ cần nạp 100 USD là được công nhận viện sỹ VHLKH Nữ Ước là hoàn toàn bậy bạ, là sự phỉ báng hỗn xược của kẻ vô loài đối với một tổ chức khoa học lớn.

Những đóng góp cho khoa học, công nghệ của ông NTG không hề kém một số trong các ông kia. Chỉ khác là ông NTG không chức sắc, không là đảng viên Cộng sản Việt Nam nên không được báo Đảng vinh danh như các ông kia.

Thực tế, không phải tất cả những người có học hàm học vị: viện sỹ, giáo sư, tiến sỹ đều giỏi cả. Nhiều học giả, thậm chí chỉ là công nhân, không bằng cấp cao nhưng đáng nể trọng hơn nhiều.

Trong chính trường cũng vậy. Không phải tổng bí thư, ủy viên bộ chính trị, bộ trưởng đều là những người tài giỏi, đức độ. Trong nhân dân, nhiều người có tài cao, đức trọng hơn nhiều.

Đánh giá tài năng một con người chủ yếu nên tìm hiểu xem họ đã làm được những gì, đóng góp được những ý kiến gì, viết được những gì, học hàm, học chỉ là để tham khảo.

Người Bình luận

NỖI BUỒN “DÂN CHỦ”

Mấy năm gần đây như đã thành một thứ thông lệ rất lạ là cứ đến dịp cuối năm âm lịch, trong làng dân chủ người ta lại thấy rộ lên những bài viết mang tính công kích nhau rất không bình thường. Đáng buồn hơn là người ta lại kéo nhau lên mạng toàn cầu để tạo ra một thứ trường văn trận bút thật khốc liệt. Trước và sau tết cổ truyền Kỷ Sửu 2009 tình hình càng khốc liệt hơn. Một số nhà dân chủ trong nước bỗng bất ngờ từ bỏ những mục tiêu dân chủ xa rời cuộc chiến đấu bền bỉ chống lại các thế lực ngoại xâm đang bắt tay với các thế lực nội xâm, ngoảnh mặt đi trước những đau khổ của cộng đồng dân oan để lặn vào cuộc “**Nội chiến**” dân chủ tương tàn mang tên “**Sàng lọc**”. Người này hạch tội người kia là có 10 tội, người nọ đòi người khác phải trả lời 30 tội !? Người ta lục lọi cả những khiếm khuyết của nhau từ sâu thẳm trong quá vãng, trong gia đình của nhau, phơi bày cả những thất bại, sa xây của nhau trước bàn dân thiên hạ với những chứng lý này, số liệu nọ để mà kiểm chứng. Sự chặt chẽ, tường minh còn rõ ràng và sinh động hơn cả những biên bản thẩm vấn của an ninh chính trị sau mỗi lần làm việc với tôi cũng như với nhiều anh em dân chủ khác .

Có lẽ chưa bao giờ những người quan tâm tới đời sống dân chủ trong nước lại thấy bất ngờ như lúc này. Lý tưởng dân chủ, nói chính xác, mới chỉ là những đòi hỏi sơ khởi cho một nền dân chủ ở cấp thấp cho nhân dân Việt Nam chưa thực sự được toàn cộng đồng biết đến, chưa thực sự được chế độ chấp nhận như là một thứ đối trọng xứng đáng thì những người đề xướng những đòi hỏi đó đã bị giáng những đòn đánh chí mạng mà người ra đòn quyết liệt nhất không phải là các lực lượng chuyên chính mà lại là những đòn đánh của nội bộ dành cho nhau. Sự phức tạp và khó nhận chân hơn khi những người khởi sự sự cố này lại lớn tiếng nhân danh “**Sàng lọc !**” nội bộ để đi lên ! Để mở ra vận hội mới! Để phong trào dân chủ tìm được những giá trị đích thực, để tìm ra minh chủ của phong trào! ..

Có thể nói sau đợt sàng lọc dữ dội này, người được không phải là các nhà dân chủ, các chiến sĩ dân chủ, người được tuyệt đối lại là đối lập của dân chủ. Cuộc “**Sàng lọc**” của những nhà dân chủ lần này, phía đối lập dân chủ không hề bị mang tiếng một chút nào. Trong những gì đã diễn ra, có những điều đối lập của dân chủ mơ cũng chẳng dám thì bỗng cứ rong róc diễn ra theo đúng những lớp lang, theo đúng kịch bản của một đạo diễn bậc thầy còn dấu mặt .

Sau cú “**Sàng lọc**” dữ dằn vừa qua, hình ảnh những người dân chủ còn lại bao nhiêu là điều tốt đẹp trong con mắt của người dân Việt Nam những người đã mong đợi được dự “**Bữa tiệc**” “ dân chủ đã quá lâu rồi !? Dân tộc Việt Nam đã quá nhiều đau khổ vì những tương tàn đã đến với mình rồi. Nhân dân Việt Nam không thể chấp nhận một tương lai tránh “**Vỏ dưa**” này lại gặp một thứ “**Vỏ dưa**” khác còn tệ hại hơn.

Nếu những người dân chủ vẫn còn tiếp tục sống với nhau như thế, đối đãi với nhau như thế, tôi sợ họ sẽ không bao giờ có chỗ đứng trong lòng những con người chẳng còn gì để mà mất . Tôi sợ dân tộc chúng ta sẽ dần lún sâu hơn nữa vào hội chứng “**Stockholm**”. Đó là hiện tượng những người bị đầy đoạ lại phát sinh tình cảm quyến luyến với những người chiếm giữ mình, thống trị mình. Năm đó ở Stockholm có một nhà băng nọ bị bọn cướp tấn công, cướp sạch tiền bạc và bắt giữ nhân viên. Khi cảnh sát bao vây nhà băng, những nhân viên bị bọn cướp cầm giữ lại rơi vào trạng thái tâm lý rất kì quặc là yêu thương, lo lắng cho những kẻ đã cầm giữ mình !?

...bị cơ quan an ninh khám nhà, bị tập trung thẩm vấn nhiều ngày, bị không dưới 7 tờ báo chính thống gồm báo giấy, báo hình, báo tiếng...đồng loạt ra đòn với những ngôn từ bôi bác kết tội hết sức nặng nề, lại lĩnh đủ những đòn đánh đập đánh vùi của một số nhà dân chủ trong nước...nói rằng tháng 12-2008 là tháng của những thử thách gay gắt khốc liệt nhất đến với ông Nguyễn Thanh Giang là hoàn toàn không sai.

Trước **“Con lũ “** dữ dội đó, nhiều người vốn có cảm tình với ông Nguyễn Thanh Giang, với tờ Tổ Quốc đều thấy cần phải dè dặt. Trong những thời khắc cam go và đầy thử thách đó câu **“Cây ngay không sợ bị chặt đứng “** nghe chừng có phần bị lung lay. Rất may, một số lão thành cách mạng một số cựu chiến binh, một số nhà hoạt động tôn giáo một số nhân sĩ chân chính, một số nhà giáo đã kịp thời lên tiếng. Dù cho đạo đức xã hội, mối quan hệ giữa người với người có phần suy vi, xuống cấp theo chiều hướng xấu đi thì vẫn còn có những Lục Vân Tiên dám nhảy ra để bênh vực .

Trong những nội dung người ta bôi nhọ ông Giang, tôi thấy vô lý nhất là ý kiến coi ông Giang là kẻ bịp bợm khi tự nhận mình là Tiến sỹ Địa chất! Vết nhọ này được cả báo chí chính thống và cả một số nhà dân chủ bôi chát không thương tiếc lên danh dự và uy tín của ông Giang. Tôi đã rất sòng phẳng, công khai và tự tin khi nhớ lại cái ngày gần 30 năm trước mà tôi đã trình bày rất cặn kẽ trong bài **“Xin đừng đánh ấu”** dịp nào. Hôm nay một lần nữa tôi xin làm rõ : ít lâu sau ngày tôi dự lễ bảo vệ luận án phó tiến sỹ của ông Giang , để hoàn thành ngoại khoá của mình tôi đã đến thư viện quốc gia để trực tiếp đọc công trình nghiên cứu của ông Giang và được biết hồ sơ bảo vệ luận án của ông Giang mang số 102-81/NCS.Tên đề tài là: Nghiên cứu cổ từ đá Bazan Kainozoi ở Việt Nam. Tâm bằng phó tiến sỹ của ông Giang ghi rõ :

Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam
Độc lập Tự do Hạnh phúc
BẰNG PHÓ TIẾN SĨ KHOA HỌC
Số:111

Bộ trưởng Bộ ĐH&THCN,căn cứ vào đề nghị của hội đồng đánh giá luận án khoa học thành lập theo quyết định số 534QĐ-QLKH ngày 19-8-1981 Họp ngày 23-7-1981 tại trường Đại học mỏ -
Địa chất

Cấp cho :NGUYỄN THANH GIANG
Sinh ngày :6-7-1936
NGUYỄN ĐÌNH TỬ
Bộ trưởng Bộ Đại Học &THCN

Những ai lúc này vẫn còn hoài nghi về văn bằng của ông Giang xin liên lạc với ông Lê Minh Phúc nguyên cục phó Cục Địa Vật lý, thủ trưởng cũ của ông Giang . (Điện thoại :0435181849 và: 0913570563)

Trên bán nguyệt san Tổ Quốc số 57 tác giả Việt Hoàng viết:” Mùa xuân là lúc chúng ta ngồi lại với nhau ôn lại với nhau những gì đã làm được và chưa làm được, Mùa xuân cũng là thời điểm đánh dấu một năm đã trôi qua, chúng ta cùng già đi một tuổi. Con người không ai tránh khỏi quy luật Sinh- Lão-Bệnh- Tử và con người luôn là trung tâm của vũ trụ “.

Ngày mùng 6 tết Mậu Tý 2008 một số anh em dân chủ ở khu vực Hà nội trong đó có tôi đã tề tựu ở phòng khách của gia đình ông Nguyễn Thanh Giang theo tinh thần của đoạn văn kể

trên. Thật đáng buồn cuộc gặp gỡ tiếp xúc đó đã bị bôi bác rất độc ác. Trước hết cuộc gặp gỡ này không phải thực hiện theo sáng kiến của ông Giang, ngay từ cuối năm 2007 một số anh em dân chủ trẻ đã hẹn nhau về cuộc gặp mặt này. Thiết nghĩ gặp mặt dân chủ đầu năm là rất cần thiết ai làm được dù ít dù nhiều đều rất đáng được trân trọng mới phải. Đặc biệt cuộc gặp mặt đó ông Giang đã bỏ tiền túi ra để tổ chức đâu có như cuộc gặp gỡ dân chủ khác ít ngày sau đó phải dựa vào tiền tài trợ từ nước ngoài rồi bị cơ quan công an giải tán với những lời chửi bới sỉ nhục người đến dự mà tôi đã chứng kiến. Đáng buồn hơn nữa vì quá thù ghét ông Giang người ta nở mô tả cuộc gặp gỡ ngày 6 tết Mậu tí tại nhà ông Giang là cuộc gặp để ăn mừng tập thể trước cái chết của cụ Hoàng Minh Chính !? Tôi cứ băng khuâng mãi về chuyện này, chẳng lẽ không chỉ một mình ông Giang bị kết tội nặng nề, tất cả những ai có mặt hôm đó cũng là phường vô đạo đến mức như thế hay sao!?. Với tôi cuộc gặp gỡ đó là kỉ niệm đầu tiên của tôi trước ngôi làng dân chủ còn quá lạ lẫm đối với tôi. Tôi đã hồn nhiên khi bày tỏ ý định sẽ dẫn đầu đoàn dân chủ và dân oan Hà Tây vào viếng nhà dân chủ lão thành Hoàng Minh Chính. Sự hồn nhiên đến ngây thơ của tôi đã khiến tôi phải trả giá đau đớn bằng những ngày bị cầm chân quản chế, bị công an đặt chốt gác trước cửa suốt thời gian diễn ra tang lễ cụ Hoàng Minh Chính ở bệnh viện Thanh Nhàn , ở Văn Điển và ở cả Thanh Tước.

Cuộc gặp gỡ với các bà vợ dân chủ bị bắt dịp cuối năm 2008 cũng bị bôi bác một cách ác độc. Việc nói ông Giang đổ tội cho Nguyễn Phương Anh và Vi Đức Hồi là đầu têu là hoàn toàn không đúng. Cuộc gặp đó tôi có dự và đã viết lại rất đầy đủ trong ghi chép **“*Những người phụ nữ đó rất cần được chia sẻ*”**. Đó là cuộc gặp gỡ của những người sống có trách nhiệm với nhau lúc vui cũng như lúc buồn. Ông Giang, ông Bình, ông Đăng đến để kể những điều điều tai nghe mắt thấy trong những ngày bị tù tội để các bà vợ dân chủ có chồng bị bắt yên tâm. Tôi không hề thấy thái độ quá khích, kích động hận thù hay cố ý đánh bóng tô vẽ của ai trong cuộc gặp gỡ này như một số lời bôi bác xuyên tạc gần đây. Thật đáng tiếc vì quá giận dữ, người ta đã dùng những lời lẽ quá mức để đối đãi với nhau, quá mức đến nỗi nay mai có gặp lại nhau...tránh sao cho khỏi sự bẽ bàng.

Trước và sau khi cụ Chính qua đời, cũng như ông Giang, cụ Lê Hồng Hà, cụ Trần Lâm tôi luôn nghĩ việc tổ chức tang lễ cho cụ Chính ở nhà tang lễ quốc gia là tốt nhất vì ở đó vong linh cụ mát mẻ hơn. Việc tổ chức tang lễ cho cụ Chính ở đó còn đồng nghĩa là sự thừa nhận của nhà nước Việt Nam trước vong linh của nhà dân chủ hàng đầu cùng với biết bao gương mặt dân chủ từ mọi miền đất nước tìm về. Điều đó lẽ nào lại không phải là một vinh dự. Đó cũng chính là bài học nhân văn thật đắt giá : **“*Người cộng sản hay người dân chủ dù chưa có tiếng nói chung trên mặt đất còn nhiều đau khổ này thì rồi cũng sẽ gặp nhau một cách bình đẳng trong lòng đất mẹ mà thôi*”**. Nơi mẹ tổ quốc đón nhận vong linh những đứa con cộng sản cũng chính là nơi mẹ tổ quốc ôm vào lòng mẹ những đứa con dân chủ hình ảnh đó lẽ nào lại không là một hình ảnh đẹp! Tôi linh cảm thấy ngày những người cộng sản, những người dân chủ trong nước cùng với những người đồng bào ruột thịt của mình vì cuộc tao loạn thật trớ trêu của thời cuộc mà phải dần bước xừ người sẽ cùng ngôi với nhau để cùng nói với nhau những gì cần phải nói để vấn hồi sự hưng thịnh cho xứ sở, để tìm kiếm phương cách cứu rỗi cho giống nòi. Tôi nghĩ rằng việc nhà nước gợi ý cho gia đình cụ Chính và anh em dân chủ nên chấp thuận tổ chức tang lễ ở nhà tang lễ quốc gia là họ muốn xóa đi những vết nhọ xuất hiện trên gương mặt đảng cộng sản trong lễ tang của tướng quân Trần Độ...lẽ nào vì dung dưỡng mãi những hận thù chúng ta đã bỏ lỡ cả một thời cơ !?

Tôi tin rằng nếu tổ chức tang lễ ở nhà tang lễ quốc gia số người dự sẽ đông hơn rất nhiều, sẽ có rất nhiều vòng hoa của các cựu chiến binh, lão thành cách mạng, học sinh sinh viên, dân oan, chắc chắn sẽ không ít vòng hoa của các đại sứ quán, của những ai có cảm tình với dân chủ. Nói rằng tổ chức tang lễ ở nhà tang lễ quốc gia sẽ bị không chế điều văn, bị kiểm chế, bị bôi

nhọ...tất cả đều là không thuyết phục vì mảnh đất này, gầm trời này là của đảng, đảng định đàn áp thì ở đâu mà đảng chẳng làm được!

Sau những đáng tiếc trong lễ tang của tướng quân Trần Độ, chính quyền rất muốn được rửa mặt. Họ đã chủ động đưa ra lời đề nghị như thế, lẽ gì gia đình và anh em dân chủ lại không cho họ thể hiện thiện chí đó. Trong một vụ việc cụ thể thế này, việc tế nhị và nhạy cảm thế này để chính quyền rửa mặt cũng là có lợi cho dân chủ đấy chứ. Vậy là đã một năm ngày cụ Chính qua đời, rất đáng buồn chuyện làm tang cho cụ ở đâu vẫn bị một số người khai thác ở những góc độ làm nhức nhối lòng người.

Thật đúng là cảnh **“Không ưa thì đưa có ngon đến đâu cũng hoá giò”**, để hạ uy tín ông Giang người ta đã làm um xùm chuyện không là đảng viên của đảng dân chủ 21 mà ông Giang lại cứ xía vào chuyện tổ chức của đảng này. Người ta lên án ông Giang vì ông đã góp ý với cụ Hoàng Minh Chính về tổ chức của đảng này ngày cụ lâm bệnh hiểm nghèo. Nếu di chúc của cụ Chính mà dặn dò sẽ trao quyền lãnh đạo đảng cho ông Trần Khuê, cho ông Hoàng Tiến hoặc cho ông Nguyễn Khắc Toàn thì Long tôi thấy như thế là hợp lý vì theo tập quán thông thường ở ta cứ trưởng mà đi thì phó lên thay. Rất bất ngờ trong di chúc sớm cụ Chính lại trao quyền lãnh đạo đảng cho một người dân chủ ở nước ngoài. Trong khi đó ông Giang và nhiều người khác tuy không phải là đảng viên của đảng nhưng do uy tín và trách nhiệm với phong trào dân chủ nói chung lại rất kiên định quan điểm đảng dân chủ 21 phải do người trong nước lãnh đạo. Chính vì vậy ông Giang đã mạnh dạn đề xuất giới thiệu 3 gương mặt dân chủ xuất sắc trong nước để cụ Chính tham khảo mà chọn lựa. Đó là các ông Vũ Cao Quận, Trần Anh Kim và Vi Đức Hồi. Đây chỉ là một gợi ý không hơn không kém, quyền tối thượng thuộc về cụ Chính. Đây đâu có phải là di chúc giả mà ai đó đã hù bà Hồng Ngọc phu nhân và các con gái của cụ Chính rằng di chúc giả của ông Giang đã được tung lên mạng!

Về chuyện này một lần nữa xin được bạch hoá tôi không phải là đảng viên của đảng dân chủ 21 nhưng vì thể diện của những người dân chủ trong nước nói chung, lãnh đạo của đảng dân chủ 21 mà là người trong nước lại là dân chủ xuất thân đảng viên đảng cộng sản thì càng hợp lý, càng có lợi cho tiến trình dân chủ hoá đời sống chính trị xã hội cho nhân dân Việt Nam điều này chính là mục đích phấn đấu của tôi.

Là người ngưỡng mộ lý tưởng dân chủ và những hy sinh vô bờ bến mà cụ Hoàng Minh Chính đã cả đời dâng hiến nhưng vì những lý do bất khả kháng tôi lại **“Vô duyên”** khi không được dự tang lễ của cụ. Những gì tôi đang viết hôm nay, xin được là một nén tâm hương muện màng để giải bày, để bày tỏ trước vong linh của người đã khuất dù cho tôi vẫn biết không phải ai ai cũng tán đồng suy nghĩ của tôi. Tôi tin rằng thời gian và năm tháng luôn luôn sông phẳng và công bằng. Mọi giá trị không sớm thì muộn sẽ được minh định một cách rõ ràng và dứt khoát.

Để khép lại những trang viết rất bất đắc dĩ này, tôi xin mượn lời anh Bằng Phong đang tị nạn chính trị ở Hoa Kỳ. Sau lần trò chuyện với tôi dịp cuối năm Mậu Tí, anh Phong nhờ tôi chuyển tới quý anh em đang nhân danh là những người có trọng trách đi tiên phong trong cuộc **“Sàng lọc”** nội bộ rằng:

“Nếu anh em vẫn cứ có những việc làm như thế, thì trong con mắt của mọi người, hình ảnh của anh em chỉ tiếp tục méo mó đi nhiều hơn mà thôi”

Riêng tôi nghĩ, cuộc **“Sàng lọc”** mà anh em đang tiến hành cũng đã bắt đầu có những tiếng vỗ tay hưởng ứng rồi đây. Rất tiếc lần này không phải là những tiếng vỗ tay của anh em dân chủ như trong lễ tang của tướng quân Trần Độ năm nào mà anh Hoàng Tiến trong bài viết nổi tiếng của mình đã đề cập. Chính vì bài viết rất xuất sắc đó mà tôi đã đi đến quyết định phải tìm đến, phải kiến diện các nhà dân chủ tiên phong, trong đó hai lần tôi tự tìm đến tư gia anh

Hoàng Tiến đề được thụ giáo từ chính anh những kinh nghiệm, những bài học về dân chủ những mong tất cả sẽ giúp tôi vững bước trong cuộc dân thân tự nguyện của mình. Thật đáng buồn thay, những tiếng vỗ tay lần này lại là những tiếng vỗ tay của các lực lượng kiểm soát dân chủ! Những gì mà họ từng gặp rất nhiều khó khăn, thậm chí đã phải nếm trải không ít thất bại trong các nỗ lực bôi bác, phủ nhận, làm mất uy tín những gương mặt dân chủ hàng đầu nay bất ngờ được những nhà dân chủ **“Chân chính”** giúp đỡ trên cả mức tận tình. Họ đã thành công vượt định mức trong một **“Cuộc chơi”** thật tài tình và lắt léo. Cuối 2008, đầu 2009 để tạo ra được những vết rạn nứt chết người cho ngôi nhà dân chủ, họ đã gạt hái một thắng lợi mỹ mãn ngoài dự kiến trong khi đó họ không hề phải mang tiếng.

Những gì đã, đang và có thể còn tiếp tục xảy ra trong tương lai đã đủ để nói rằng, những người dân chủ chưa có được tiếng nói chung cũng là điều mà anh Nguyễn Gia Kiểng (đại diện của tập hợp dân chủ đa nguyên) đã nói: **“Người Việt nam có hạn chế khi đến với nhau thường không bằng căn cước thật!”** và **“Về văn hoá tổ chức người Việt nam ta là có vấn đề !”**. Người dân chủ mà cư xử với nhau như những gì vừa qua thì xin đừng vội ảo tưởng chỉ có mình mới đem lại được những gì mà nhân dân Việt nam hằng mong đợi. Cứ đà này tôi e rằng nhân dân Việt Nam, những người đã phải chịu quá nhiều những bất công, thiệt thòi và đau khổ rồi, họ sẽ ngày càng ơ hờ và dè chừng trước viễn cảnh **“Tránh tham những độc tài toàn trị này lại gặp tham những độc tài toàn trị khác”** có khi lại tệ hại hơn! Nội bộ dân chủ còn chưa **“Tu được thân”**, chưa **“Tề được gia”** thì làm sao đã vội đòi **“Trị Quốc”** và **“Bình thiên hạ”** được! Thật là đáng buồn về những gì đã xảy ra!

Thưa các nhà dân chủ! Ngôi nhà dân chủ của chúng ta trong con mắt người đời lúc này, chúng ta chưa có được một hiệu ứng **“Trăm hoa đua nở! Trăm nhà đua tiếng!”** thì ngôi nhà, vườn hoa của chúng ta đang như chao đảo trước sóng dữ và đang đối diện với nguy cơ xuống cấp tệ hại là do đối lập với dân chủ gây ra cũng lắm và vì **“Sàng lọc”** nhau có phần lại nhiều hơn!

Thưa đảng cộng sản Việt nam, thưa nhà nước Việt Nam! Dù cho **“Ngôi nhà dân chủ”**, **“Vườn hoa dân chủ”** Việt nam hôm nay có thể thế nào thì vẫn cứ đến hẹn lại lên, vẫn cứ đến tuần tiết đất trời là **“Cây Việt nam”** vì sự trường tồn của nòi giống lại vẫn cứ cậy mình và ứ nhựa để làm bật nở những chồi xanh mới, lộc biếc mới mang bao khát vọng về **“Tự do – Dân chủ và Nhân quyền”** bất chấp mọi trở lực có thể đến từ bất cứ đâu.

Vì sao tôi lại phải viết lên những dòng chữ vẫn chỉ là những kì vọng nhuộm màu đau xót như thế nhỉ ?

Cho đến bao giờ Tổ Quốc tôi, dân tộc tôi mới sánh bước được với Campuchia, với Mông Cổ, với các lân bang Đông Nam Á khác trên con đường đi tìm dân chủ?

Câu trả lời cũng đơn giản thôi, đó là lúc người Việt nam chúng ta cùng đồng lòng bảo nhau tự tháo cởi khỏi đầu mình các loại **“Vòng kim cô oan nghiệt”** như **“Bỏ điều 4 là tự sát”**, như **“Nhân dân Việt nam không thích tự do báo chí”**, như điều 88... Vẫn còn những thứ Kim cô đó thì Tự do-Dân chủ- Nhân quyền vẫn mãi là những ước vọng mà thôi. Để kết thúc cho bài viết này xin cảm ơn Mãn Giác Thiền sư, người đã nhìn thấu cõi nhân luân đầy bất trắc, ô trọc và vô lượng này mà để lại cho đời lời nhắn nhủ, lời động viên, lời an ủi có thể làm vơi bớt ít nào cho dân tộc tôi những năm tháng u buồn vẫn đang là một hiện hữu:

**“Chớ nghĩ xuân tàn hoa rụng hết
Đêm qua sân trước một nhành mai” ./**

Những ngày đầu năm Con Trâu
Nguyễn Thượng Long

"Kho báu" THANH GIANG

Trần Khải Thanh Thủy

Tình cờ đọc bài "Hài kịch của ông Nguyễn Thanh Giang" trên trang http://groups.google.com/group/XaTac/browse_thread/thread/51663415c44b732a, tôi nhận thấy: Lại một kẻ ác tâm đội lốt công an, ăn lương đảng đánh vào người đứng đầu ngôi nhà dân chủ Việt Nam là tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang.

Ngày ông Giang bị công an kéo hơn 3 chục tên vào nhà lục soát là ngày tôi không thể quên vì đó là 26-11-2008, sinh nhật tôi. Đang vui vẻ với anh chị em trên Palktalk thì tôi nhận liền 4 tin nhắn của ông, tin nọ cách tin kia chỉ vài phút. Nội dung:

"Đến nhà chú gấp"

Rồi :

"Chú cần gặp cháu"

Lại:

"Đến ngay lập tức"

Những điệp từ : "Gấp, nhanh" lặp đi lặp lại, làm tôi không thể nào ngồi yên, trong khi không có xe máy, tôi phải bắt ô tô hai chặng để sang nhà ông và từ bên xe buýt lại đi tiếp xe ôm vào. Ngồi sau xe, tôi thót tim, rụng rời, lạc giọng khi nhận được tin cấp báo của anh Đỗ Duy Thông (Hà Tây) : - Em ơi, Bác Thanh Giang mất rồi!

Tin dữ làm tôi suy sụp, toàn thân nhão ra như bùn. Lẽ nào vì ông mệt nặng, nên mới khẩn khoản gọi tôi đến để dặn dò, trấn trối điều gì? Lẽ nào ngày sinh lần thứ 48 của tôi lại là ngày giỗ đầu của ông? Lẽ nào ngôi nhà dân chủ Việt Nam vĩnh viễn mất đi một con người đầy quả cảm, nhiệt huyết? Ngồi sau xe, nước mắt tôi chan hoà, khiến cậu xe ôm phải gắng hỏi mãi:

- Đi tiếp như thế nào chị ?

Trần tĩnh lắm, tôi mới bảo cậu ta dừng lại trước cửa ngôi nhà quen thuộc vừa kịp gặp bà Tuyết Mai, vợ ông, tất tưởi đi ra. Tôi túm vội áo bà, khi cánh cửa còn chưa kịp mở hết, hỏi giật giọng:

- Chú đâu cô? Chú có làm sao không?

Nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của tôi, chắc bà ngạc nhiên lắm, khẽ gỡ tay tôi ra khỏi tay áo bà, nhẹ nhàng trả lời:

- À qua rồi, cháu vào đi, chú đang đợi đấy !

Tôi thở hắt ra một tiếng, khi thấy bóng ông đang lúi húi bên chậu cảnh cuối góc sân. Bình thường ghét ai, tôi vẫn hay đùa "cái dáng đẹp nhất của họ là ...nhìn từ phía sau lưng", nhưng lần này, thú thật, cái dáng của ông dù nhìn từ phía sau lưng cũng vô cùng đẹp đẽ, thân thương, đúng với nghĩa của từ này, vì tôi biết rõ ông vẫn còn sống, đầy ung dung, tự tại. Ông không hề mất như tin dữ mà anh Đỗ Duy Thông vừa loan báo và còn khẳng định chắc như đinh

đóng cột: “ Đúng mà, anh nghe từ anh Vi Đức Hồi - Lạng Sơn, lại vừa hỏi Nguyễn Phương Anh Hà Nội nữa, cả hai đều bảo vừa nhận tin dữ: " Bác Thanh Giang bị mất " .

Không kịp bước chân vào nhà, ngay lập tức tôi bấm điện thoại lại cho anh Thông, yêu cầu anh phải cải chính ngay tin thất thiệt này. Còn ông, nét mặt không hề tỏ ra bối rối, ngạc nhiên mà chỉ lặng lẽ xác nhận: " Chắc nghe qua điện thoại nên lầm, chú Thanh Giang bị bắt thành chú Thanh Giang bị ...mất "

Ngồi lại hơn hai tiếng đồng hồ, ông cho tôi xem biên bản khám xét hành chính và kể lại mọi chuyện dữ vừa xảy ra, đúng như những gì ông đã nói trên đài RFA, Việt Nam Exodus...ông bị chúng lục tung từ bàn thờ tầng 4 xuống tận tầng 1, mọi dấu ấn còn lưu giữ trên khuôn mặt của con bé giúp việc cũng như bà Tuyết Mai- vợ ông. Chỉ có điều, với bản tính cao thượng, lại là người hiểu rõ vấn đề, ông không thêm chấp cái gọi là công cụ, tay sai của đảng, chúng nó chỉ là bọn thừa hành, tép riu, chúng làm vì đồng lương khốn khổ để bơm đủ dung tích dạ dày 1200 cm3 và vợ con chúng nó. Cái khốn nạn, cái đáng phi nhổ, lên án là cái chính thể cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam này, những kẻ đã nhân danh luật pháp, nhân danh an ninh quốc gia để tràn vào khám nhà và thu giữ mọi tài liệu, giấy tờ của ông. Vì thế, trong khi chúng tràn vào nhà, đọc lệnh "kiểm tra hành chính", ông chỉ bảo: “ Nếu các cậu được giao nhiệm vụ thì cứ làm, còn tớ, tớ biết đảng các cậu chưa có ý định bắt tớ đâu, bởi ra toà...tớ sẽ nói hết, trước đây tớ chỉ mới nói 6-7, trước toà thì tớ sẽ nói đủ cả 9-10. Đối với tuổi của tớ, thì 3 năm tù hay chung thân, tử hình đều có nghĩa như nhau. Vì ngày xử tớ cũng là ngày cộng sản sụp đổ ”

Chính vì thế việc khám xét không có gì là căng thẳng, biết chúng là những con chó trung thành với chủ tôi, chủ dữ, chủ ác, ông để chúng tha lỏi đi tất cả những gì mà chúng cho là cần thiết như vi tính, tài liệu, giấy tờ, báo Tổ Quốc (số 53) .v.v

Trò muôn năm cũ của đảng là sợ sự thật, sợ ảnh hưởng, uy tín của ông đối với nền dân chủ non trẻ ở Việt Nam, nên bắt ông, hành ông, cướp phương tiện làm việc của ông mà vẫn dùng những từ vô cùng mỹ miều để che mắt quần chúng. Nào là "khám xét hành chính", nào " bác đã cao tuổi rồi cứ để chúng cháu xin lệnh xuất xe chở bác đi". Để người ngoài nhìn vào tưởng ông không hề hấn gì, trái lại còn được cơ quan an ninh đãi ngộ, mời hợp tác...

Một mũi tên nhằm hai mục đích, vừa dùng vỏ ngôn ngữ để che giấu bản chất sự việc bên trong, để những người ngoại quốc ở thế giới tự do, dân chủ vẫn mình không mấy may nghi ngờ những việc làm độc ác, hèn hạ của đảng cộng sản Việt Nam, đồng thời để những kẻ hẹp bụng, đố kỵ với ông được thể bôi nhọ, cho rằng ông đóng kịch, chơi trò ...

Ngày 28-10- 2008, sau khi ông - với lòng cảm thông với vợ con các nhà dân chủ bị bắt, đứng ra kêu gọi bạn bè hải ngoại hỗ trợ cho họ, và bản thân ông cũng bỏ tiền túi ra giúp chị Nguyễn thị Lộc (vợ anh Nguyễn Kim Nhân) để có tiền tiếp tế cho chồng. Cuộc gặp mặt diễn ra tại nhà ông trong bữa ăn thân mật đầy tình xẻ chia do chính tay vợ ông nấu nướng - một không khí hết sức thân mật và cởi mở như bản tính hồn nhiên, chân thật thích giao tiếp của ông... lại bị một kẻ có tên là " lão già lảm chuyện " xuyên tạc, kích bác. Nào là ông "chơi trò", thích khoe mình, để được quả trứng cũng phải la vẳng làng nước lên, nào ông thích biến mình thành người cầm đầu ngọn cờ dân chủ v.v Còn lần này, bị kích đời ông là có thật, bị mất phương tiện làm việc, bị xâm phạm thô bạo chỗ ở, bị cưỡng ép đi cung mỗi ngày trong lúc tuổi cao sức yếu, mà lại bị một kẻ ác tâm - không khác gì " lão già lảm chuyện ", biến thành hài kịch? Coi ông như một diễn viên hài, song nhập vai quá dở, nên bị lộ vở v.v Lẽ nào họ xuyên tạc ông, tức tối với ông chỉ vì ông tốt đẹp hơn họ, vì lý tưởng sống của ông được nhiều người ủng hộ,

GA TP. Hồ Chí Minh...
GA Huyện Từ Liêm...

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập – Tự do – Hạnh phúc

MS: 04 – XPHC
HN/2004 NĐ 134/2003

Số: 518 QĐ - KNCGTV, PT
C. T. L. 102 Ngày 25 tháng 11 năm 2008.

**QUYẾT ĐỊNH KHÁM NƠI CẤT GIẤU TANG VẬT,
PHƯƠNG TIỆN VI PHẠM HÀNH CHÍNH**

Căn cứ Điều 45, Điều 49 Pháp lệnh Xử lý vi phạm hành chính ngày 02 tháng 7 năm 2002;
Căn cứ Điều 41... Nghị định quy định xử phạt vi phạm hành chính trong lĩnh vực 103.....
Hoạt động vận tải - Thông tin (NĐ. Số / 2006.)
Xét 104. Biên bản báo cáo khám tang vật của CT. Phụng Cầu Quán
TP. Hồ Chí Minh và lời khai của tang phạm Phạm Văn Đông
Tôi 105: Phạm Đức Long Chức vụ: ĐƯỜNG CÔNG AN HUYỆN TỪ LIÊM
Đơn vị:

QUYẾT ĐỊNH

Khám 106: Nơi cất giấu tang vật vi phạm hành chính
Tại số 6. Tập thể đội sát lý máy bay - Kế Trung vận tải - Từ Liêm - Hà Nội
Chủ nơi bị khám là: Ông (bà)/Đại diện tổ chức 107: Nguyễn Thanh Giang
Sinh năm 1936
Nghề nghiệp (lĩnh vực hoạt động): Học thủ
Địa chỉ thường trú: Số 6. Tập thể đội sát lý máy bay Trung tâm - Từ Liêm
Địa chỉ tạm trú: Hà Nội
Giấy CMND số/Quyết định thành lập hoặc ĐKKD:

Cấp ngày:

Nơi cấp:

Lý do:

(Việc khám cất giấu tang vật, phương tiện vi phạm hành chính được lập biên bản (kèm theo Quyết định này)

101 Nếu Quyết định khám nơi cất giấu tang vật, phương tiện vi phạm hành chính của Chủ tịch Ủy ban nhân dân xã, thị trấn thì ghi Ủy ban nhân dân xã, thị trấn... mà không ghi cơ quan chủ quản.
102 Ghi địa danh hành chính cấp tỉnh
103 Ghi cụ thể điều, khoản của Nghị định quy định về xử phạt vi phạm hành chính trong lĩnh vực quản lý nhà nước
104 Ghi rõ căn cứ cho rằng ở nơi bị khám có cất giấu tang vật, phương tiện vi phạm hành chính
105 Họ tên người ra quyết định khám tang vật, phương tiện vi phạm hành chính
106 Ghi rõ địa điểm bị khám
107 Nếu không có người chủ nơi bị khám thì ghi rõ người thành niên trong gia đình họ là.....

nổi đau của ông được nhiều báo đài phỏng vấn mà họ phát sinh lòng đố kỵ, ghét ghen. Quả thực, ở cái tuổi 73, ông vẫn không thể nào ngờ được cái hạn hẹp và độ sâu tăm tối của lòng người, rồi Mathew Tran còn thắc mắc ông hoạt động dân chủ với động cơ không trong sáng, có nhà cao cửa rộng, hay giao thiệp với công an v.v ... Tất cả đều là sự hiểu lầm, là lòng đố kỵ sẵn có, là thói đời ganh ghét cố hữu, là cái tức tối nhỏ nhen vốn ẩn sâu trong lòng mỗi người... Vì vậy những ai tốt đẹp, tài giỏi hơn họ đều dễ dàng trở thành đối tượng để họ thù ghét, châm chọc? Trong khi ông bị toàn thể lãnh đạo bộ công an Việt Nam sai bồi bút đánh vô hồn kỳ trận, đánh vô mặt, thì những kẻ này còn cố tình mượn "dùi cui và còng số 8" của đảng nện ông tới tấp.

Cả chuyện gần đây nữa - hai nhà dân chủ ở hai miền cãi nhau, ông đau đến mức chỉ thốt lên được một câu: - "Dở, dở quá, cả hai thằng đều dở", và khi tôi - dưới sự tin cậy của Thanh Thảo (Đài Chân Trời Mới) nhắc ông ký tên vào bản kiến nghị để kêu gọi dư luận thế giới thả tự do cho 9 người bị bắt hồi tháng 8,9 vừa rồi (nhân dịp 60 năm ngày nhân quyền thế giới) thì ông bỗng vô cớ nổi khùng: "Chú muốn ký, muốn làm tất cả vì họ nhưng không đứng đầu danh sách như ý cháu được, vì lại có những kẻ lắm chuyện xuyên tạc động cơ đấu tranh của chú..."

Nghe ông nói mà lòng tôi chết điếng. Chao ôi cái thói xấu thâm căn của người Việt, bao giờ sửa được? Ở góc độ người quan sát và chứng kiến, tôi chỉ mong cho những kẻ này làm được một phần việc mà ông đã làm cho ngôi nhà dân chủ nói riêng, cho quê hương Việt Nam nói chung. 73 tuổi đời, vào cái tuổi xưa nay hiếm rồi, mắt đã giảm, chân đã chậm, bụng đã có dấu hiệu tích lũy mỡ rồi, đi đứng không còn nhanh nhẹn như trước nữa, nào ông có ham hố gì đâu! Chẳng cần là người cầm cờ thì ông cũng đã quá đủ uy tín, năng lực trong cả lĩnh vực chuyên sâu cũng như hoạt động dân chủ rồi, đã là "gánh nặng của sự vinh quang" cho chính mình rồi, sao "lão già lắm chuyện" - thua kém ông về mọi mặt phải đánh lén ông để thể hiện độ sâu tầm tới trong chính tâm hồn lão? Sợ mọi người không nhận biết bản chất thật của vấn đề ư? Một lần đánh lén người ta còn "làm ngo" được, chứ hai lần, ba lần thì thành bản chất, thành kẻ hèn kém rồi mất rồi, làm sao có thể làm ngo được nữa! Người thông cảm nhất cũng bảo, giọng đây thương hại: "Đúng là đất sinh cỏ, già sinh tật, tự nhận mình là lão già lắm chuyện cũng đáng" Người chín chắn, cương trực hơn thì bảo: "Cứ dùng trách nhiệm công dân, uy tín nghề nghiệp mà hỗ trợ vợ con họ như ông Thanh Giang đi. "Giúp đỡ đúng lúc bằng giúp hai lần, giúp muộn cũng như từ chối"...Đã không giúp được lại ngoạc miệng chê bai, chỉ trích... rõ ra là thói đời thật, bỉ tiện và nhăng nhố làm sao?

Câu tục ngữ của người Việt mình, chắc ai cũng biết: "Kẻ khôn dùng miệng để sai, người dại lấy vai mà đỡ". Cả tờ báo Tổ Quốc lập ra suốt hai năm trời nay, ngoài ông cặm cụi làm, đều đặn mỗi tháng hai số, còn ai góp tay vào với ông đâu? Người như tôi thì bị ông chê là văn chương "nhảy xếch", lúc nào cũng đòi tốc vạt vấy thi ca lên mặt đảng, bác, phải chờ thời gian cho người dân Việt Nam (vốn bị đảng đầu độc) làm quen dần với khái niệm dân chủ đã. "Họ vừa " chào đời, mở mắt, phải " say " nhỏ các khái niệm dân chủ ra thành bột mịn, quấy lên cho họ ăn, rồi dần dần đổi thành cháo loãng, cơm nát mới mong có tác dụng, giúp họ chập chững những bước chân đầu tiên trên con đường dân chủ gập ghềnh sỏi đá, khuất lấp trong bóng tối độc tài..Nếu cứ nhồi cả cục, cả miếng, cả tảng chấy dân chủ của cháu cho họ...thì chỉ phản tác dụng mà thôi, không những họ ói ra, còn mượn gậy đảng đập lại mình nữa "...Người thì bận kiếm sống mưu sinh, xuân, thu, nhị kỳ, mới góp được một vài bài, mặc, ông cứ " tràn lực tự liệt "*" giữa tuổi đời 73 - xoay xoã với tờ báo, nào lo nội dung, nào lo biên tập rồi in ấn, phát hành. Hai năm trời, 54 số báo, không chậm một ngày...Trong điều kiện Việt Nam còn nghèo nàn, còn bị cấm đoán, muốn tờ báo đến được với đông đảo người đọc, ông phải chủ động trang bị máy vi tính, máy in cho một số tỉnh thành trong nước để anh em ở tỉnh xa có thể rút từ mạng xuống, rồi in ra, đem đến hiệu pho to gần nhà, phát tận tay bà con cho tiện. Tiền pho to cũng là ông chi, tiền đi lại, tàu xe để số anh em chủ động cắt đuôi công an đến nhà ông lấy bó lớn, bó nhỏ đem về tỉnh mình phát cũng ông chi. Chỉ tính riêng tiền photo 32 trang in, 64 mặt giấy cũng đã sáu bảy nghìn VND một tờ, nhân với số lượng gần nghìn bản một tháng đã bội tiền rồi. Người ích kỷ, thực dụng sao có thể làm nổi! Chưa kể còn " tai nạn nghề nghiệp" mà ông luôn gặp phải...Người "đục nước, béo cò" chỉ đem hoá đơn đến để ông thanh toán mà không phát tới tận tay bà con. Người nhận máy in, máy photocoppy, vi tính về để hành nghề riêng, phần vì trục lợi cá nhân, phần sợ công an túm gáy. Người vào trong tù khai ra ông với công an, cho rằng họ làm việc ấy vì bị ông và cụ Hoàng Minh Chính xui dại. Người ra khỏi tù hiểu lầm ông, cho rằng ông có công nhận họ chút quà, lại nộp biên lai cho công an để báo công, lĩnh thưởng, bêu xấu

họ .v.v Khiến bà Mai- vợ ông- chỉ còn biết dờ cười, dờ mếu thốt lên: "Đúng là cái giá của sự tử tế". Biết bao lần vì nể ông, tin ông, mà bà bỏ tiền ra cho những nhà dân chủ, cả trẻ cũng như già vay mượn, để rồi chỉ thu lại được một phần. Phần còn lại, hoặc bốc bay theo những lời hứa hão, hoặc hoá thân thành cây cỏ theo số phận người chủ không may mắn của mình. Thậm chí có kẻ còn quay lại, trơ trên bảo: "Ô, tôi tưởng tiền ấy là của hải ngoại giao cho anh giữ, rồi phát lại cho anh em nên tôi đến hỏi xin, chứ vay mượn gì !

Rồi các cuộc họp mặt đầu năm, cuối năm, giữa năm, tuy nhỏ nhưng thường kỳ, có ai bỏ tiền ra hỗ trợ cho ông đâu? Hai năm thành lập báo Tổ Quốc, ông có để ai bị thiệt thòi đâu? Cho dù mức đóng góp của họ còn khiêm nhường, hạn chế đi chăng nữa, ông vẫn đề cao vai trò của từng người, tôn trọng họ, khuyến khích cái hay, cái đẹp, cái dũng cảm, can trường trong họ để họ có ý thức tự giác đấu tranh hơn...VẬY mà từ "kho báu" kinh nghiệm, "kho báu" về trí tuệ tài năng mà ông tình nguyện đem ra giúp đời, giúp người, lại bị bôi nhọ thành kẻ háo danh, thoả hiệp với công an, với cái hèn, cái ác, cái xấu đang ngang nhiên tồn tại giữa đời ...Đến mức, trong điện thoại, ông phải hét lên với tôi : "Chú sợ công an một, nhưng sợ dân chủ mười, chú chán chơi trò dân chủ lắm rồi, nếu cần chú sẽ tuyệt giao luôn"

Chao ôi là thói đời đen bạc! Là một nhà khoa học, ông có sự chính xác, uyên bác của người làm công tác nghiên cứu khoa học, song trong tâm hồn ông còn chứa đựng cả sự tài hoa, nghệ sĩ nữa, nhiều khi chất nghệ sĩ còn lấn át cả tính khoa học, cho nên ông luôn biết lắng nghe, nâng niu và thấu hiểu trái tim mọi người. Cũng vì thế mà không ít lần tự gây họa cho mình. Lẽ ra "quân tử phòng thân, tiểu nhân phòng bị gậy", ông chẳng phòng gì cả, cứ hồn nhiên khẳng định mình giữa đồng loại, không học cách náu mình của Trang Tử nên luôn bị khẩu thiệt, thị phi. "Chuột" ở giữa lòng hang quá rộng, Chim làm tổ giữa đất đông người...biết bao kẻ dòm vào bàn tán, nghi ngờ, xúc xiểm, công an rình rập...

Gieo gì gặt nấy, bên cạnh thói đời bi tiện, còn biết bao tấm lòng hướng về ông, âm thầm bảo vệ, che chắn cho ông. Cho dù có bao nhiêu sự hiểu lầm, xúc xiểm của Thiện Tâm, lão già lảm chuyện, Mathew Tran, hoặc cả triệu công an Việt Nam, cả vạn bồi bút xã hội chủ nghĩa đi chăng nữa, cũng chỉ như muối đốt gỗ, gà đá vách mà thôi. Bảy ba năm làm người, ông đã liên tục gieo đức hạnh, nên sẽ còn gặt được nhiều vinh quang cho mình, dưới cả hai góc độ: tiến sĩ khoa học và nhà dân chủ hàng đầu, đích thực ...

Hà Nội 14-12-2008

" Ngày nhà văn tiếp tục bị cầm tù "

TKTT

* *Trần lực tự liệt (tiếng hán) có nghĩa là Đồ vật cõi trần*

NGUYỄN THANH GIANG: Biểu tượng mùa xuân của dân tộc !

Việt Hoàng

Một năm mới, xuân Kỷ Sửu đang đến với chúng ta. Năm mới luôn mang lại nhiều hy vọng và ước mơ cho mỗi người. Tôi xin được chúc cho tất cả những người đang đấu tranh cho dân chủ và tự do ở Việt Nam được nhiều may mắn và thành công trong năm Kỷ Sửu. Tôi chúc cho bạn đọc và các thành viên của bán nguyệt san “Tổ Quốc” một năm mới với nhiều sức khỏe và thành đạt. Tôi cũng chúc cho “Tổ Quốc” mãi mãi là diễn đàn, là cầu nối, là nơi gặp gỡ của những người con luôn thao thức cho vận mệnh của đất Mẹ Việt Nam yêu quý.

Mùa xuân là lúc để chúng ta ngồi lại với nhau, ôn lại những gì đã làm được và chưa làm được trong một năm qua. Mùa xuân cũng là thời điểm đánh dấu một năm trôi qua, chúng ta già đi một tuổi. Con người thì không ai tránh khỏi qui luật “sinh, lão, bệnh, tử” và con người luôn là trung tâm của vũ trụ, vì vậy trong những ngày đầu xuân này chúng ta hãy cùng nhau nói về “con người”. Con người mà tôi muốn nói đến ngày hôm nay chính là tiến sĩ khoa học, một người đấu tranh không mệt mỏi cho việc đòi lại quyền sống, quyền làm người, quyền được tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc cho mọi người Việt Nam, đó là ông Nguyễn Thanh Giang.

Có lẽ cái tên Nguyễn Thanh Giang đã trở thành quen thuộc với tất cả những người yêu tự do và mong muốn cho đất nước có dân chủ. Cùng với ông Hà Sĩ Phu ông Nguyễn Thanh Giang đã có hẳn một thư viện riêng trên mạng internet (nguyenthanhgiang.com) do những người yêu mến ông lập ra và đăng những tác phẩm và bài viết của ông trên đó.

Ông Nguyễn Thanh Giang đã bước sang tuổi 73, một cái tuổi mà “xưa nay hiếm”, nhiều người vào tuổi này đã đi gặp ông bà nơi suối vàng. Có người vào tuổi này nếu còn sống cũng đã mệt mỏi và chỉ còn biết quanh quẩn bên con cháu hay vui thú điền viên với chậu hoa, con cá.

Ông Nguyễn Thanh Giang là một trong những ngoại lệ hiếm hoi ở Việt Nam. Ở tuổi 72, dù chỉ là một ông già nhưng ông đã làm cho cả một nhà nước, một chế độ, một đảng cộng sản Việt Nam “quang vinh và muôn năm”, một đảng luôn tự hào là “bách chiến, bách thắng” đã đánh thắng ba cường quốc thế giới là thực dân Pháp, đế quốc Mỹ và bành trướng Trung Quốc, phải run sợ.

Một trong những sự kiện (của phong trào dân chủ) nếu được bình chọn sẽ là một sự kiện nổi bật trong năm 2008 đó là việc ông Nguyễn Thanh Giang đã bị Bộ công an Việt Nam với đầy đủ các ban ngành chức năng tổ chức khám xét tư gia và sau đó là một cuộc tấn công mạnh mẽ bằng báo chí trên các phương tiện truyền thông bởi những bôi bút trung thành của đảng. Tất cả đều nhằm vào mục đích xuyên tạc, kích động và bôi bấn cá nhân ông Nguyễn Thanh Giang.

Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao chính quyền Việt Nam “khủng bố” ông Nguyễn Thanh Giang?

Chúng ta ai cũng biết và ai cũng phải thừa nhận một sự thật hiển nhiên về ông Nguyễn Thanh Giang đó là ông rất ôn hòa trong việc đòi dân chủ và mềm mỏng trong đấu tranh. Đọc nhiều bài viết của ông nhiều người có cái cảm giác là ông luôn mong muốn cho đảng cộng sản thay đổi để tốt hơn. Ông như là chỉ bảo, như là van lơn, như là xót xa cho...đảng. Nếu nói rằng ông Nguyễn Thanh Giang là biểu tượng cho việc đòi dân chủ hóa đất nước một cách ôn hòa nhất thì cũng không sai. Chưa bao giờ ông kêu gọi lật đổ chế độ cộng sản bằng bạo lực mà ông chỉ chỉ ra

những cái sai lầm, những tư duy ấu trĩ trong ban lãnh đạo đảng và ông mong muốn những cái nào trạng lạc hậu đang kìm hãm đất nước thay đổi để dân nhờ. Là người thẳng thắn (và có lẽ cả nóng tính) nên nhiều lúc ông đã chỉ trích địch danh người này người khác (ví dụ ông Nông Đức Mạnh) nên ông bị ‘trả thù’ chẳng?

Ai cũng đồng tình rằng đất nước phải thay đổi! Thay đổi để tiến lên, thay đổi để tốt hơn chứ không phải thay đổi theo kiểu câu giờ hay chơi chữ như đảng cộng sản vẫn đang làm. Và để thay đổi tốt hơn, có chiều sâu và thay đổi thật sự thì những tiếng nói đối lập và ôn hòa vô cùng cần thiết và phải được khuyến khích. Việc đảng cộng sản cố tình dập tắt những tiếng nói ôn hòa và có trách nhiệm như ông Nguyễn Thanh Giang sẽ mang lại một hệ quả vô cùng nguy hại cho đất nước:

- Sẽ không ai dám nói lên sự thật, tất cả sẽ nói dối khi được hỏi. Mọi người đều thờ ơ với đất nước, sống chết mặc bay, tất cả trở thành vô cảm. Tổ quốc có cũng như không, chúng ta sống trên mảnh đất Việt Nam nhưng chúng ta lại là kẻ lưu vong ngay trên quê hương mình. Mới đây trên mạng internet có một bài viết (*thư ngỏ gửi ông Nguyễn Khắc Phục* -<http://www.x-cafe.vn.org/?q=node/1344>) của một nhà giáo về hưu ở Hà Nội, ông Tiến Nguyễn, trả lời (về việc nhà văn quân đội Nguyễn Khắc Phục kêu gọi toàn dân đứng dậy bảo vệ Hoàng Sa và Trường Sa) rằng đất nước này chưa bao giờ là của người dân Việt Nam cả, mà nó chỉ là của riêng một nhóm người thôi, trước đây là của riêng vua chúa và bây giờ là của riêng đảng cộng sản. Vậy mỗi khi đất nước lâm nguy lại kêu gọi người dân đứng dậy bảo vệ cái mà chưa bao giờ là của họ, vậy có công bằng hay không?

- Trước sự bất công và thực trạng sa sút thảm hại của đất nước thì mỗi người dân có lương tâm đều thấy lo lắng và muốn thay đổi nó. Nếu các tiếng nói đối lập ôn hòa bị đàn áp thì nếu ai đó có bất bình thì chỉ còn một con đường duy nhất để “bày tỏ ý kiến” đó là con đường “bạo động”. Bất lực thì phải dùng vũ lực, đó là qui luật. Các cuộc đình công của công nhân, các cuộc đấu tranh của bà con dân oan bị mất đất đã mang tính chất bạo động như đập phá công ty, tấn công cảnh sát...con giun xéo mãi cũng quằn, những đám đông bất mãn không có người hướng dẫn và kiềm chế sẽ biến thành những quả bom thật sự.

- Những tiếng nói hay tổ chức chính trị ôn hòa cần được khuyến khích và tạo mọi điều kiện để cho nó hoạt động bởi vì đó sẽ là “tấm đệm” để tránh các cuộc cách mạng đường phố, những cuộc bạo động không có tổ chức và các cuộc trả thù cá nhân. Nếu nhà cầm quyền hiểu được điều đó thì những người như ông Nguyễn Thanh Giang phải là ân nhân của đảng chứ không phải là kẻ thù của đảng. Kẻ thù nguy hiểm nhất là kẻ không biết đối thoại, không chịu đối thoại mà chỉ có “chết cùng chết, sống cùng sống”, vì vậy mới có câu “thắng vua thua thằng liều”. Chẳng lẽ chính quyền Việt Nam lại muốn đối mặt với những kẻ như vậy? Đừng tưởng những kẻ “không còn gì để mất” là không đáng sợ! Những kẻ yếu thì họ sẽ chơi trò “cẩn trộm” và lén lút, công an đông và mạnh cũng không làm gì được.

Thế nhưng, theo tôi lý do trên hết để chính quyền Việt Nam “khủng bố” ông Nguyễn Thanh Giang có lẽ đến từ “đứa con tinh thần” của ông, tức bán nguyệt san “Tổ Quốc”. Đây là tờ báo duy nhất từ trong nước được duy trì đều đặn suốt hai năm qua. Nó là cái gai trong mắt nhà cầm quyền cộng sản. Nó đã không chết yếu mà vẫn phát hành đều đều suốt 55 số qua, chỉ có một số tạm dừng vì ông chủ nhiệm báo Nguyễn Thanh Giang đang bị công an lục soát và bắt bớ.

Cái dấu ấn lớn nhất trong cuộc đời hoạt động cho dân chủ của ông Nguyễn Thanh Giang đó là khai sinh ra tờ báo “Tổ Quốc”, tôi tin rằng nó sẽ sống mãi với thời gian. Cái thông minh nhất của ông khiến tờ báo này duy trì được đến nay là ông đã biết kết hợp với những người Việt Nam yêu nước ở Hải ngoại. Người đỡ đầu cho tờ báo tổ quốc là một kỹ sư, một nhà học giả và là nhà nghiên cứu nổi tiếng Trương Nhân Tuấn ở Pháp Quốc. Có lẽ tờ báo được duy trì một cách đều

đạn như vậy cũng nhờ tinh thần làm việc nghiêm túc, trách nhiệm, nhiệt tình, chính xác của ông Trương Nhân Tuấn.

Sự thành công lớn lao của tờ báo Tổ Quốc đó là nó đã thay đổi được một lối nghĩ, một lối làm việc, một tư duy rất lạc hậu, rất cần được thay đổi đó là “việc của ai người đấy tự làm, không biết và không thể kết hợp với người khác”.

Tờ báo Tổ Quốc đã chứng minh một điều là để thành công cần phải biết vượt qua những ràng buộc và mặc cảm không cần thiết, những người yêu nước cần phải kết hợp lại với nhau trong một mục tiêu chung, không được phân biệt là trong hay ngoài nước, không cần phân biệt ai là chính ai là phụ, phải xem nhau như là đồng chí, đồng đội...

Ông Nguyễn Gia Kiểng cũng đã nhiều lần khẳng định rằng sở dĩ phong trào dân chủ chưa thành công là vì chúng ta thiếu “văn hóa tổ chức”. Nếu có văn hóa tổ chức (tức là biết và có thể cùng làm việc với nhau) thì đối lập dân chủ đã rất hùng mạnh và hoàn toàn có thể gây sức ép khiến đảng cộng sản phải thay đổi, chấp nhận thực thi dân chủ và tôn trọng các quyền của con người đã ghi trong Hiến chương Liên hợp quốc và Hiến pháp Việt Nam.

Trong cái rủi có cái may, cuộc “khủng bố” của nhà cầm quyền đối với ông Nguyễn Thanh Giang đã mang lại nhiều kết quả tích cực. Đầu tiên là “quảng cáo” mạnh mẽ cho tờ báo “Tổ Quốc” của ông Nguyễn Thanh Giang. Sau vụ này sẽ có nhiều người biết và tìm đến với “Tổ Quốc” hơn. Cùng với đó là việc “quảng cáo” cho ông Nguyễn Gia Kiểng và Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên, những người đã không tiếc công sức và cả tiền bạc để hỗ trợ cho phong trào đấu tranh đòi dân chủ ở trong nước và cụ thể là tờ báo “Tổ Quốc”. Nhiều người dân trong nước giờ đây sẽ trở nên mạnh mẽ hơn vì họ biết rằng họ sẽ không cô độc vì đồng bào Việt Nam yêu nước ở hải ngoại luôn ủng hộ và đứng bên họ.

Cái tích cực thứ hai mà vụ bôi bẩn ông Nguyễn Thanh Giang mang lại là nó đã gây nên một làn sóng bất bình của các tầng lớp trí thức trước hành động hạ cấp mà chính quyền và giới truyền thông bôi bút vu cáo cho ông. Nhiều tiếng nói đã cất lên bênh vực cho “Tổ Quốc” và ông Nguyễn Thanh Giang, trong đó có những tên tuổi rất đáng chú ý như: ông Nguyễn Trọng Vĩnh, Hòa thượng Thích Tâm Long, luật sư Trần Lâm, ông Phạm Quế Dương, ông Vi Đức Hồi, thầy giáo Nguyễn Thượng Long, thầy giáo Trần Minh Quốc, ông Vũ Quốc Uy...cùng bao nhiêu người Việt Nam ưu tú, có tâm lòng và nhân cách khác.

Mùa xuân là mùa của ước mơ và hy vọng. Sự dũng cảm, lòng yêu nước, sự thẳng thắn và tinh thần bất diệt của ông Nguyễn Thanh Giang sẽ là cánh én báo hiệu mùa xuân đang về trên quê hương Việt Nam yêu dấu.

Năm mới tôi xin chúc cho ông được nhiều sức khỏe, minh mẫn và nghị lực để đi tiếp con đường đầy chông gai mà ông và tất cả những người Việt Nam yêu nước đã lựa chọn.

Lòng yêu nước, khát vọng mang lại sự thay đổi để cho Việt Nam có dân chủ và thịnh vượng sẽ mãi mãi là chất keo kết dính tất cả những người Việt Nam yêu nước lại với nhau và cả với ông Nguyễn Thanh Giang.

Moskva, Xuân Kỷ Sửu
Việt Hoàng

BẢN LUẬN TỘI CHÍNH THỨC CỦA CÔNG AN

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

BỘ CÔNG AN
CƠ QUAN ANĐT
Số 17 / KLĐT

Hà Nội ngày 17 tháng 5 2009

KẾT LUẬN ĐIỀU TRA

**Vụ án: Nguyễn Xuân Nghĩa cùng đồng bọn tuyên truyền
chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam**

Căn cứ Quyết định khởi tố vụ án hình sự số 03 ngày 19/9/2008 của Cơ quan An ninh điều tra - Bộ Công an.

Căn cứ quyết định khởi tố bị can số 13, 14 ngày 19/9/2008; số 16 ngày 01/10/ 2008; số 17, 18 ngày 02/10/2008 và số 24 ngày 27/11/2008 của Cơ quan An ninh Điều tra - Bộ Công an đối với Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Túc, Ngô Quỳnh, Nguyễn Văn Tính, Nguyễn Kim Nhân và Nguyễn Mạnh Sơn về tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” quy định tại Điều 88 Bộ luật hình sự.

Sau khi hoàn thành cuộc điều tra thấy:

** Hành vi treo khẩu hiệu, rải truyền đơn để chụp ảnh, viết bài đưa lên mạng Internet tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam.*

Đầu tháng 8/2008, Nguyễn Xuân Nghĩa bàn với Nguyễn Văn Túc việc tổ chức treo khẩu hiệu để chụp ảnh, viết bài đưa lên mạng Internet tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam và quảng bá cho hoạt động của chúng, đồng thời có cố tìm kiếm tài trợ của nước ngoài. Ban đầu chúng dự định thực hiện tại Thái Bình. Nghĩa đã chỉ đạo Túc làm khẩu hiệu trên nền vải màu xanh tím, kích cỡ 3m / 2m, chữ màu trắng, nội dung khẩu hiệu “*phường Tiên Phong kiên quyết đấu tranh tiêu diệt bọn tham nhũng. Yêu cầu Chính phủ kiên quyết bảo vệ giang sơn tổ quốc. Yêu cầu ĐCSVN chấp nhận đa nguyên, đa đảng*”. Nhưng do Túc không tìm được địa điểm treo tại Thái Bình nên Nghĩa và Túc thống nhất treo khẩu hiệu tại cầu vượt Lạch Tray, quận, Ngô Quyền, TP Hải Phòng vào sáng ngày 16/8/2008. Nghĩa giao cho Túc đi treo khẩu hiệu còn các phần việc khác do Nghĩa chịu trách nhiệm chuẩn bị.

Nghĩa bàn bạc và giao cho Nguyễn Mạnh Sơn làm khẩu hiệu có nội dung “*Bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải, hải đảo Việt Nam. Dân chủ, nhân quyền cho nhân dân Việt Nam. Đa nguyên, đa đảng cho Việt Nam*” (chữ Việt Nam viết tắt là VN). Nội dung khẩu hiệu do Nghĩa và Sơn cùng bàn bạc thống nhất. Nghĩa đã đưa cho Sơn 200.000 đồng để Sơn chi phí cho việc làm khẩu hiệu. Sơn đã trực tiếp mua vải, keo thủy tinh, bột vẽ mang về nhà, tự may riềm, dây buộc để treo khẩu hiệu và thiết kế, kẻ vẽ khẩu hiệu. Sau khi làm xong, Sơn mang đến nhà Nghĩa nhưng Nghĩa không có nhà nên đã đưa cho vợ Nghĩa là Nguyễn Thị Nga để chuyển lại cho Nghĩa.

Để có người chở Nguyễn Văn Túc đi treo khẩu hiệu, Nghĩa nhờ Nguyễn Đình Hiền trú tại 279 Trần Nhân Tông, Kiến An, Hải Phòng. Hiền đồng ý chở Túc đi treo khẩu hiệu ở cầu vượt Lạch Tray.

Nghĩa đã liên lạc qua Internet giao cho Ngô Quỳnh chụp ảnh biển ngữ khẩu hiệu tại cầu vượt Lạch Tray - Hải Phòng vào sáng 16/8/2008 để gửi đến Nghĩa và yêu cầu Quỳnh gặp Nguyễn Văn Túc vào tối 15/8/2008 tại ga Hải Phòng thì bàn việc chụp ảnh khẩu hiệu.

Ngày 06/8/2008 đi Hải Phòng và đến khu vực cầu vượt Lạch Tray nơi dự kiến treo khẩu hiệu, để xem xét trước. Ngày 14/8/2008, Quỳnh mượn máy ảnh của Phạm Văn Trội ở Chương Dương, Thường Tín, Hà Nội. Ngày 15/8/2008, Quỳnh từ Hà Nội, Túc từ Thái Bình đi Hải Phòng. Trước khi gặp Quỳnh, Túc đã đến nhà Nghĩa để lấy khẩu hiệu. Ngoài đưa khẩu hiệu phản động, Nghĩa đưa cho Túc 400.000 đồng để đưa cho Quỳnh và chỉ đạo Túc đưa cho Hiền 300.000 đồng khi Hiền đi treo khẩu hiệu với Túc. Đến 20h tối, Túc đón Quỳnh đưa về nhà anh vợ là Bùi Văn Xòn, trú tại số 31/26 Chi Lăng, Thượng Lý, Hồng Bàng, Hải Phòng nghỉ. Tại đây Túc đã bàn với Quỳnh khi ra cầu vượt Lạch Tray đứng phía không chói nắng, khi nào khẩu hiệu treo lên thì chụp ảnh. Sáng hôm sau, Quỳnh đi xe ôm ra cầu vượt Lạch Tray, trước khi đi Túc đưa cho Quỳnh 400.000 đồng để chi phí đi lại. Đến 10h30' Nguyễn Văn Túc, Nguyễn Đình Hiền đi xe máy đến treo khẩu hiệu lên lan can cầu và Quỳnh đã chụp 03 kiểu ảnh. Về Hà Nội, Quỳnh ra cửa hàng dịch vụ Internet kết nối máy ảnh với máy vi tính nối mạng để gửi ảnh cho Nghĩa, rồi Quỳnh xóa ảnh khẩu hiệu trong thẻ nhớ máy ảnh trước khi đem trả Phạm Văn Trội. Việc Hiền tham gia treo khẩu hiệu cùng Túc, Hiền được Túc đưa cho 300.000 đồng.

Ngày 28/8/2008, Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Túc, Nguyễn Văn Tĩnh và Phạm Thanh Nghiên, trú tại số 17, phường Đông Hà, quận Hải An, TP Hải Phòng đi dự đám tang mẹ Vi Đức Hồi (đối tượng tham gia Khôi 8406) tại Lạng Sơn. Khi ô tô khách đến cầu vượt Lai Cách, tỉnh Hải Dương, Túc và Nghĩa quan sát, bàn riêng với nhau sẽ tổ chức treo tiếp khẩu hiệu tại đây vào ngày 07/9/2008. Nghĩa giao cho Túc làm khẩu hiệu còn Nghĩa bố trí chở Túc đi treo và người chụp ảnh, viết bài. Ban đầu Túc làm khẩu hiệu có nội dung "*Toàn dân quyết tâm bảo vệ lãnh thổ, Hoàng Sa và Trường Sa. Đối đầu bất động để tháo gỡ độc tài. Vận động toàn dân để canh tân đất nước - Đảng Việt Tân*". Nhưng thấy nội dung khẩu hiệu chưa thể hiện đúng ý đồ của bọn chúng nên Túc bàn với Nghĩa thay đổi nội dung khẩu hiệu. Nghĩa và Túc thống nhất làm khẩu hiệu có nội dung "*Khôi 8406. Lạm phát, dân nghèo khổ là do chính quyền cộng sản; mất dân chủ, tự do, nhân quyền là do chính quyền cộng sản: yêu cầu đa nguyên, đa đảng*" (chữ "cộng sản" viết tắt là "CS") và làm truyền đơn có nội dung "*phản đối chính quyền Hà Nội đàn áp giáo dân Thái Hà*" để rải khi treo khẩu hiệu ở cầu vượt Lai Cách - Hải Dương. Túc đã tính toán số lượng chữ cái của khẩu hiệu rồi sai con trai là Nguyễn Tuấn Anh ra cửa hàng của bà Trần Thị Ngoan tại tổ 8 thị trấn Đông Hưng, Thái Bình thuê cắt chữ cái bằng đủ câu. Túc mua vải trắng và nhờ may riềm khẩu hiệu rồi mang về nhà tự dán khẩu hiệu, khâu dây treo và gia cố vật nặng ở hai góc dưới khẩu hiệu để khi treo không bị bay. Túc tự đánh máy truyền đơn trên máy vi tính và sử dụng máy in do Nghĩa cung cấp in truyền đơn trên hai mặt 65 tờ giấy A4 tại nhà y rồi cắt đôi thành 130 tờ. Túc chụp ảnh khẩu hiệu và gửi ảnh qua Internet cho Nghĩa để Nghĩa duyệt lại. Sau đó, Túc sai vợ là Bùi Thị Rề đến nhà Nghĩa nhận máy ảnh kỹ thuật số và 02 triệu đồng để Túc sử dụng vào việc đi treo khẩu hiệu. Nghĩa lại gửi thư điện tử cho Quỳnh hẹn sáng ngày 07/9/2008 đến nhà hàng 555 ở Hải Dương nhận máy ảnh và chụp ảnh việc trao khẩu hiệu. Nghĩa chỉ đạo Quỳnh chụp ảnh khẩu hiệu và trực tiếp viết bài để gửi cho nick name "co4danang" đưa lên Internet để tuyên truyền (Nick name này của Hiền Vy, - phóng viên đài Châu Á tự do). Ngày 04/9/2008, Nghĩa bàn với Nguyễn Văn Tĩnh tìm người chở Nguyễn Văn Túc đi treo khẩu hiệu tại Lai Cách - Hải Dương. Tĩnh đề nghị Nguyễn Kim Nhân ở Bắc Giang. Nghĩa đồng ý và chỉ cho Tĩnh 400.000 đồng để đi Bắc Giang gặp Nhân thống nhất việc đi treo khẩu hiệu. Tĩnh gọi

điện thoại hẹn gặp Nhân sáng ngày 5/9/2008 tại Long Biên, Hà Nội. Tính bàn với Nhân việc chờ Túc đi treo khẩu hiệu tuyên truyền cho “dân chủ” sẽ được tiền. Nhân đã đồng ý. Tính yêu cầu Nhân đứng 8 giờ sáng ngày 07/9/2008 đến nhà hàng 555 ở Hải Dương. Sáng ngày 07/9/2008 Nhân đi xe máy của y từ Bắc Giang, Quỳnh đi xe ô tô khách từ Hà Nội đến nhà hàng 555 gặp Túc. Tại đây Túc đưa cho Quỳnh máy ảnh kỹ thuật số, 400.000 đồng và bảo Quỳnh ra cầu vượt Lai Cách đợi trước. Sau đó, Nhân chờ Túc bằng xe máy đến giữa cầu vượt Lai Cách. Túc lấy khẩu hiệu racùng Nhân treo lên lan can cầu. Khi khẩu hiệu được buông ra thì các tờ truyền đơn từ trong khẩu hiệu bay xuống mặt đường. Khi Nhân và Túc thực hiện việc treo khẩu hiệu, Quỳnh đứng ở bậc thang lên xuống cầu vượt chụp 03 kiểu ảnh khẩu hiệu và truyền đơn rồi đón xe ô tô khách về Hà Nội. Quỳnh gửi ảnh chụp treo khẩu hiệu, rải truyền đơn qua Internet cho Nghĩa và theo chỉ đạo của Nghĩa, Quỳnh đã gửi ảnh và các thông tin về việc treo khẩu hiệu, rải truyền đơn tại Lai Cách, Hải Dương cho một người có nick name là “co4danang” để viết bài. Còn Nhân đưa Túc quay lại hướng Hải Phòng để Túc tự về. Túc đưa cho Nhân 500.000 đồng.

** Hành vi làm ra, tàng trữ, tán phát tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXWHCN Việt Nam.* Qua điều tra còn xác định: Xuất phát từ những bất mãn cá nhân hoặc ngộ nhận về chính trị, các bị can Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Túc, Nguyễn Văn Tính, Nguyễn Kim Nhân, Ngô Quỳnh đã có những hoạt động chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam từ nhiều năm trước. Từ hoạt động chống đối các bị can quen biết, quan hệ với nhau và cùng nhau tổ chức, tham gia nhiều hoạt động chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam như: tháng 12/2007, vận động sinh viên một số trường đại học ở Hà Nội biểu tình trước Đại Sứ Quán Trung Quốc để chụp ảnh viết bài có nội dung xuyên tạc đưa lên Internet, bị CAP Quốc Tử Giám Hà Nội xử phạt vi phạm hành chính. Tháng 4/2008 vận động một số thanh niên ở Hải Phòng giả làm sinh viên mặc áo phông in chữ “*tẩy chay Olympic Bắc Kinh – Trung Quốc*”, yêu cầu đền bù cho ngư dân Việt Nam bị sát hại, biểu tình tại khu vực chợ Đồng Xuân – Hà Nội, áo phông do Nghĩa chỉ đạo Nguyễn Mạnh Sơn mua và in chữ để Nghĩa phát cho người tham gia biểu tình mặc, chi tiền vận động dân khiếu kiện biểu tình,... Quá trình hoạt động chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam, các bị can thường xuyên liên lạc, gặp gỡ để trao đổi với các đối tượng chống đối khác ở ... (vết đen nhoè, không rõ chữ) Nguyễn Thanh Giang, Lê Quốc Quân, Phạm Hồng Sơn, Phạm Văn Trội (ở Hà Nội), Trần Lâm, Vũ Cao Quận, Phạm Thanh Nghiênn (ở Hải Phòng), ... quan hệ với các cá nhân chống Nhà nước Việt Nam ở nước ngoài như Nguyễn Gia Kiểng, Phùng Mai, một số đài báo ở nước ngoài có quan điểm chống Nhà nước Việt Nam để trao đổi thông tin về những hoạt động của số chống đối Nhà nước và xin tài trợ.

Mặc dù các bị can đều đã được các cơ quan chức năng nhiều lần giáo dục hoặc đã bị xử lý hành chính nhưng chúng vẫn không từ bỏ hoạt động chống đối. Chúng thường xuyên viết tài liệu thu thập tàng trữ các tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam để tán phát cho nhiều người và đưa lên mạng Internet tuyên truyền. Cụ thể:

Bị can Nguyễn Xuân Nghĩa: từ năm 2007, theo đề nghị của linh mục Phan Văn Lợi (ở Huế), Nguyễn Xuân Nghĩa đã tham gia Ban đại diện lâm thời Khối 8406 (là tổ chức chống Nhà nước do các linh mục Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi dựng lên) và tuyên truyền vận động người tham gia khối này. Nghĩa đã giới thiệu hai đối tượng là Vi Đức Hồi (ở Lạng Sơn), Nguyễn Bá Đăng (ở Hải Dương) tham gia Khối 8406; Nghĩa là người cấp phương tiện và tiền chi phí hoạt động cho nhiều đối tượng chống đối khác như trang bị máy vi tính cho Phạm Thanh Nghiênn, Nghĩa và Nghiênn đã nhận tiền của nước ngoài rồi đưa 12,8 triệu đồng cho Trần Đức Thạch về Thanh Hóa kích động dân khiếu kiện biểu tình. Từ năm 2007 cho đến khi bị bắt giam (tháng 9/2008), Nghĩa đã viết 57 bài với nhiều hình thức như thơ, văn, truyện ngắn và ký sự... trong đó nhiều bài có nội dung chống đối Nhà nước CHXHCN Việt Nam, phỉ báng Đảng Cộng Sản Việt Nam, xuyên

tạc tình hình đất nước, nói xấu, bôi nhọ Lãnh tụ của đất nước; đòi đa nguyên đa đảng, đòi xóa bỏ điều 4 Hiến Pháp nước CHXHCN Việt Nam, kích động, lôi kéo người khác chống đối như:

- Bài viết “ Những quả bóng bay trên bầu trời Hà Nội” có nội dung xuyên tạc, bịa đặt Đảng Cộng Sản Việt Nam đã bị “ Mafia hóa “, Đảng khủng bố công dân, tước đoạt mọi quyền tự do của công dân và quy kết những bất công tràn ngập trong xã hội do cán bộ các cấp gây ra.
- Bài thơ “Sợ” nêu lại sự kiện ở Thiên An Môn, Bắc Kinh, Trung Quốc tố cáo chính quyền Trung Quốc đàn áp phong trào dân chủ và xuyên tạc, bịa đặt là sự kiện như thế cũng có thể xảy ra trại Quảng trường Ba Đình, Việt Nam.
- Bài viết “Tinh thần vô cảm” có nội dung quy kết chính quyền Việt Nam không có trách nhiệm với công dân của mình.
- Bài viết “Văn phong Thiên ân” có nội dung nói xấu, phỉ báng Đảng Cộng Sản Việt Nam và cơ quan thực thi pháp luật.
- Bài thơ “Gửi ông Lê Dũng” có nội dung xuyên tạc tình hình đất nước, vu cáo nhân dân Việt Nam không có tự do, dân chủ.
- Bài viết “Bát hương tân mạn ký” Nghĩa đã kêu gọi thực hiện thể chế chính trị đa đảng thay thế thể chế chính trị do Đảng Cộng Sản Việt Nam lãnh đạo đất nước như hiện nay.
- Bài viết “Ai gọi ai bằng cụ” có nội dung phủ nhận thành quả cách mạng của của đồng bào dân tộc ta, vu cáo Đảng Cộng Sản Việt Nam là “thật tín, bất trung bất hiếu...” với nhân dân.
- Bài viết “Hãy làm một cái gì để không ân hận” có nội dung chống sự việc cơ quan pháp luật Việt Nam bắt giữ Lê Thị Công Nhân và Nguyễn Văn Đài, coi đó là việc chính quyền phơi bày bộ mặt nham hiểm như bóng mây đen và phủ nhận các giá trị lịch sử của dân tộc ta, phỉ báng hình ảnh của mẹ Việt Nam anh hùng.
- Bài viết “Gặp gỡ và cảm nhận” có nội dung phủ nhận những thành quả cách mạng của nhân dân ta và cho rằng việc thống nhất đất nước là sai lầm.

Ngoài ra, khi được một số phóng viên nước ngoài phỏng vấn, Nguyễn Xuân Nghĩa đã bịa đặt rằng tình hình Việt Nam mất dân chủ, nhân dân không tin tưởng vào Đảng cộng sản Việt Nam, cần phải xóa bỏ Điều 4 Hiến Pháp, đồng thời lên án Đảng Cộng sản Việt Nam đã gây ra tội ác trong quá khứ cho dân tộc.

Nguyễn Xuân Nghĩa đã gửi các bài viết của mình đến các trang web phản động như *Hung Việt*, *Đổi Thoại*, *Thông Luận*, *Tự Do Ngôn Luận*, *Tổ Quốc* và *Đài Châu Á Tự Do*... để đăng tải.

Nghĩa còn là đầu mối tiếp nhận, chỉnh sửa và tán phát các bài viết có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam của các bị can trong vụ án và một số đối tượng khác. Ngoài ra Nghĩa còn thu thập, tàng trữ nhiều tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam lấy trên mạng Internet và từ một số đối tượng như: Vũ Cao Quận (đối tượng chống đối ở Hải Phòng) chuyển cho Nghĩa các tài liệu, bài viết “Những gì còn lại”, “Lại phải sống chung cùng lũ thú”, “Kẻ đấu tranh cho quyền làm người trẻ nhất thế giới” do Quận viết về việc xem xét lại chủ nghĩa Mác – Lênin và con đường đi lên CNXH của Việt Nam, nghi ngờ sự lãnh đạo của Đảng Cộng Sản Việt Nam, Trần Lâm (đối tượng chống đối ở Hải Phòng) chuyển cho Nghĩa tài liệu “Những dòng suy nghĩ từ Đại hội đến Quốc hội”; Tạ Đức Phương (tức Hà Phương ở Hải Phòng) chuyển cho Nghĩa tài liệu “Thế nước lòng dân”, “Nước Mỹ những điều tôi biết” và tài liệu của một số đối tượng chống đối khác nhưng Nghĩa không nhớ. Nguyễn Xuân Nghĩa khai đã nhận tổng cộng khoảng 3.300 USD tiền từ các cá nhân nước ngoài để chi dùng cho bản thân và dùng vào các hoạt động chống đối trong nước. Ngoài Nghĩa, Nguyễn Văn Túc, Nguyễn Kim Nhân cũng nhận tiền của các đối tượng chống đối ở nước ngoài gửi về để hoạt động chống đối.

Bị can Nguyễn Văn Túc: đã có quá trình tham gia khiêu kiện từ năm 2003 và là một trong vai đầu đơn khiêu kiện ở tỉnh Thái Bình. Từ việc đi khiêu kiện Túc quen biết và quan hệ với nhiều đối tượng có hoạt động chống đối nhà nước như Nguyễn Thanh Giang, Nguyễn Xuân Nghĩa,

Nguyễn Văn Tính, Phạm Thanh Nghiên, Nguyễn Kim Nhân, Vi Đức Hồi, Trần Anh Kim... Từ tháng 12 năm 2007, Túc tham gia vào các hoạt động chống đối cùng số đối tượng trên.

Trong thời gian từ tháng 12 năm 2007 đến tháng 9 năm 2008, Nguyễn Văn Túc đã viết nhiều bài có nội dung chống nhà nước CHXHCN Việt Nam và gửi cho Nguyễn Thanh Giang để đăng trên những trang web “Đối thoại”, truyền tay chuyển cho một số người dân tham gia khiếu kiện khi họ tụ tập tại vườn hoa ở khu vực phố Mai Xuân Thưởng, Hà Nội. Cụ thể:

Bài “Pháp luật Việt Nam hay luật rừng Đảng trị”: Túc xuyên tạc cho rằng “Quốc hội là cả một lũ bù nhìn đều dưới sự khống chế, sai bảo của Đảng”, những người nắm giữ các cơ quan bảo vệ pháp luật là những người vi phạm pháp luật nghiêm trọng nhất; pháp luật Việt Nam nhằm triệt tiêu quyền làm người đã được ghi trong hiến pháp và Quốc hội thường xuyên sửa luật nhằm mục đích để “các cấp, các ngành dễ bề lách luật với đường lối bịp bợm; bung bít nhằm mục đích ngu dân để dễ bề cai trị, ăn cướp”.

Bài “Thui chột tài năng” : Túc dùng hình ảnh con trai mình bị điểm kém khi làm bài kiểm tra để kết luận rằng chế độ cộng sản hiện nay cũng không khác gì chế độ phong kiến, cũng có việc “mua quan, bán tước”, các “ông quan cũng đòi bái, ăn cướp, ức hiếp dân lành”. Bài “Đảng xưa và nay”: Túc xuyên tạc cho rằng Đảng Cộng Sản Việt Nam trước đây thì tốt nhưng hiện nay đã mất sức chiến đấu, Đảng không chống tham nhũng mà lại tiếp tay cho tham nhũng; Đảng đứng trên và đứng ngoài pháp luật...

Ngoài ra, Nguyễn Văn Túc còn lưu giữ nhiều tài liệu có nội dung chống nhà nước CHXHCN Việt Nam của các đối tượng Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Thanh Giang, Trần Anh Kim, Hà Sỹ Phu, Phạm Hồng Sơn, Trần Lâm, Bùi Tín, như: “Suy tư và ước vọng”, “Gửi lại trước khi về cõi”, “Cung vua và phủ chúa”, Những dòng suy nghĩ từ đại hội đến đại hội”, “Nhân quyền, dân chủ ở Việt Nam”, ...

Bị can Nguyễn Mạnh Sơn: nguyên là đảng viên Đảng Cộng Sản Việt Nam, nguyên Phó giám đốc Xí nghiệp sửa chữa – Công ty Xây dựng công trình thủy. Năm 1988 khi nghỉ hưu Sơn đã nảy sinh tư tưởng bất mãn, thường xuyên quan hệ với nhiều đối tượng chống đối như Nguyễn Thanh Giang, Vũ Cao Quận, Nguyễn Xuân Nghĩa... để trao đổi viết bài có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam đưa lên mạng Internet tuyên truyền. Từ năm 1995 đến năm 2008, Sơn đã viết nhiều bài trong đó có 22 bài văn, thơ đóng thành tập *Chân lý là... sự làm lẫn*. Những bài viết của Sơn có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam, xuyên tạc tình hình đất nước, phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng Sản Việt Nam, đòi xóa bỏ Điều 4 Hiến Pháp nước CHXHCN Việt Nam, đòi xã hội Việt Nam phải đa nguyên, đa đảng như:

Bài viết “Tàn mạn về bầu cử Quốc hội”, Sơn nặn ra chuyện bầu cử Quốc hội ở Việt Nam là trò hề, là sự sắp đặt, gian lận; Đại biểu Quốc hội chỉ là những ông nghị gât. Sơn đã bịa đặt, xuyên tạc thực trạng xã hội Việt Nam là “Đảng chỉ tay, Nhà nước ra tay, Quốc hội giơ tay, Mặt trận vỗ tay, nhân dân trắng tay”.

Trong tập “Chân lý là... sự làm lẫn”, chính Sơn là người viết tựa cho tập sách này nhưng lấy bút danh người khác để nói về nội dung những bài thơ của... (mất một vài chữ cuối trang).

Hầu hết các bài thơ đều có nội dung xuyên tạc, bịa đặt về tình hình Việt Nam, cho rằng Đảng cộng sản Việt Nam là độc tài, phi luân, đạo đức kém, xã hội Việt Nam không có dân chủ.

Những tài liệu trên, Sơn đã in thành nhiều bản tán phát cho nhiều người, đăng tải trên các trang web phản động như *Hung Việt, Đối Thoại, Thông Luận, Tổ Quốc* ... Sơn đã gửi những bài viết của y cho Nguyễn Thanh Giang (một đối tượng ở Hà Nội) và Giang chuyển các bài viết này đăng trên một tạp chí của Canada, được tạp chí này thưởng 150 USD. Ngoài những bài do Sơn viết, Sơn còn tàng trữ nhiều tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam của Nguyễn Thanh Giang, Vũ Cao Quận, Trần Lâm, Nguyễn Xuân Nghĩa như “Tuyên bố thành lập ủy ban nhân quyền Việt Nam”, “Tuyên bố thánh lập liên minh các lực lượng dân tộc đấu tranh

vì tự do, dân chủ và nhân quyền cho Việt Nam”, “Những việc làm phi chính trị của lãnh đạo Đảng Cộng Sản”, “Chủ nghĩa Mác – Lênin và Đảng Cộng sản Việt Nam” ...

Bị can Nguyễn Văn Tính: đã có quá trình chống Nhà nước lâu dài. Năm 1967 bị Tòa án nhân dân TP Hải Phòng xử 07 năm tù, 05 năm quản chế về tội “tham gia thành lập tổ chức phản cách mạng”. Những năm gần đây, Tính thường xuyên quan hệ với nhiều đối tượng chống đối như Nguyễn Thanh Giang, Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Kim Nhân,... để trao đổi các bài viết có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam. Từ tháng 10-2006 đến tháng 9-2008, Tính đã sử dụng các bút danh Hoàng Hải Minh, Hoàng Hiếu Minh và Nguyễn Văn Tính viết nhiều bài có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam và chuyển cho Nguyễn Thanh Giang để đăng trên trang web *Tổ quốc* như:

Bài “Cử tri hãy suy nghĩ trước khi bỏ lá phiếu vào thùng phiếu trong kỳ bầu cử Quốc hội khóa 12 sắp tới”. Tính đã xuyên tạc cách mạng Việt Nam giai đoạn 1956 – 1976 là đêm dài trung cổ và phủ nhận cuộc chiến tranh chống Mỹ cứu nước anh dũng của toàn dân tộc, coi đây là cuộc chiến tranh “nồi da nấu thịt, huynh đệ tương tàn, một cuộc chiến không đáng có” và cho rằng Việt Nam không có nhân quyền, dân chủ.

Bài “Đảng Cộng sản Việt Nam có chống được tham nhũng”. Tính đã bịa đặt có đến 70% đảng viên hư hỏng và dung túng cho tham nhũng phát triển thành quốc nạn là tội ác mới của Đảng cộng sản Việt Nam, là món nợ đối với quốc gia dân tộc.

Bài “Nhận xét về một xét lại bắt buộc của Nguyễn Gia Kiểng”. Tính cho rằng Chính phủ không những không chống được tham nhũng mà vẫn để tham nhũng phát triển, muốn chống được tham nhũng chỉ có cách thay đổi chính quyền.

Ngoài ra, Tính còn lưu giữ nhiều tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam của các đối tượng Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Thanh Giang, Nguyễn Hữu Tiên (đối tượng ở Hải Phòng) như “Tâm thư ngõ”, “Một số ý kiến về việc xây dựng chủ thuyết phát triển của Việt Nam”, và một số tờ *Tổ Quốc* có đăng các bài viết của Tính.

Bị can Nguyễn Kim Nhân: đã có quá trình tham gia khiếu kiện từ năm 1996 và một trong số đầu đơn khiếu kiện ở Bắc Giang. Quá trình Nguyễn Kim Nhân quen biết và quan hệ với nhiều đối tượng hoạt động chống Nhà nước như Nguyễn Thanh Giang, Vi Đức Hồi, Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Tính, Phạm Thanh Nghiên... dần dần Nhân tham gia vào các hoạt động chống đối cùng số đối tượng trên. Nhân thường xuyên nhận các tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam (báo *Tổ Quốc*) của Nguyễn Thanh Giang và tài liệu của một số đối tượng khác mang đi tán phát cho những người khiếu kiện. Khám xét nhà Nhân cơ quan điều tra đã thu giữ 08 bản tài liệu tiêu đề “Tổ quốc, tiếng nói từ suy tư và ước vọng” số 49-50; 28 tờ “Tâm tư Phạm Thanh Nghiên”. Đây là tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam.

KẾT LUẬN

Đây là vụ án xâm phạm an ninh quốc gia rất nghiêm trọng. Các bị can trong vụ án từ chỗ là người bất mãn cá nhân hoặc có những việc chưa thỏa mãn với việc giải quyết quyền lợi của bản thân đã tìm đến với nhau để thực hiện các hoạt động chống đối. Chúng thường xuyên liên lạc, gặp gỡ trao đổi, bàn bạc và hướng dẫn nhau trong hoạt động chống Nhà nước Việt Nam. Được sự hỗ trợ về vật chất, khuyến khích về tinh thần của một số cá nhân, tổ chức chống Nhà nước Việt Nam ở trong và ngoài nước, các bị can vừa chi dùng cho bản thân và sử dụng để mua chuộc, lừa bịp người khác tham gia nhiều hoạt động chống đối. Các bị can còn lợi dụng những vấn đề nhạy cảm như việc khiếu nại của một số người về đất đai, việc quan hệ nhà nước ta với nước láng giềng còn có những vấn đề tranh chấp, chưa giải quyết được để viết bài xuyên tạc, dựng chuyện để phỉ báng chính quyền nhân dân, bịa đặt thông tin nhằm gây hoang mang trong nhân dân rồi tán phát cho nhiều người, đưa lên mạng Internet để tuyên truyền mà điển hình là việc tổ chức treo khẩu hiệu, rải truyền đơn tại cầu vượt Lạch Tray - Hải Phòng và Lai Cách -

Hải Dương rồi chụp ảnh, viết bài đưa lên mạng Internet tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam. Hành vi phạm tội của các bị can trong vụ án rất là nghiêm trọng, có ý thức chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam quyết liệt, mục đích nhằm xóa bỏ Hiến pháp và Nhà nước hợp hiến của nhân dân Việt Nam. Căn cứ kết quả điều tra có đủ cơ sở kết luận về các bị can:

1 - **Nguyễn Xuân Nghĩa**, sinh năm 1949 tại Nghệ An;

Trú tại: 828 Trường Chinh, phường Quán Trữ, Kiến An, Hải Phòng;

Nghề nghiệp: hội viên Hội nhà văn TP Hải Phòng;

Quốc tịch: Việt Nam Dân tộc: Kinh

Con ông Nguyễn Tá - Con bà Lại Thị Thiện

Vợ: Nguyễn Thị Nga - có ba con: Nguyễn Triều Dương sinh năm 1972; Nguyễn Văn

Chung, sinh năm 1980; Nguyễn Thanh Thủy sinh năm 1988.

Tiền án, tiền sự: Không

Đảng phái chính trị: Không

Bị bắt khẩn cấp ngày 10/9/2008, khởi tố bị can ngày 19/9/2008, hiện tạm giam tại Trại tạm giam B14 Bộ Công An;

Là đối tượng chính trong việc treo khẩu hiệu, rải truyền đơn. Nghĩa đã bị phát hiện ra: tàng trữ, tán phát nhiều tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam.

Hành vi của Nguyễn Xuân Nghĩa đã phạm vào tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam qui định tại Điều 88 – BLHS.

2 - **Nguyễn Văn Túc**, sinh năm 1964 tại Thái Bình

Trú tại: thôn Cổ Dũng I. Đông La, Đông Hưng, Thái Bình;

Nghề nghiệp: làm ruộng

Quốc tịch: Việt Nam - Dân tộc: Kinh

Con ông Nguyễn Xuân Thụy - Con bà Hoàng Thị Thái

Vợ: Bùi Thị Rê, có hai con: Nguyễn Thị Mai, sinh năm 1989; Nguyễn Tuấn Anh, sinh năm 1995

Tiền án, tiền sự: Không

Đảng phái chính trị: Không

Bị bắt khẩn cấp ngày 10/9/2008, khởi tố bị can ngày 19/9/2008, hiện tạm giam tại Trại giam B14 - Bộ Công An.

Là đối tượng tham gia tích cực và đã tham gia thực hiện cả hai vụ treo khẩu hiệu, rải truyền đơn có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam. Túc đã làm ra, tàng trữ và tán phát nhiều tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam.

Hành vi của Nguyễn Văn Túc đã phạm vào tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” qui định tại Điều 88 – BLHS;

3 - **Ngô Quỳnh**, sinh năm 1984 tại Bắc Giang;

Đăng ký NKTT: Cẩm Bào, Xuân Cẩm, Hiệp Hòa, Bắc Giang

Tạm trú tại: số 6 ngõ 34/64 Phương Mai, Đống Đa, Hà Nội

Nghề nghiệp: tự do

Quốc tịch: Việt Nam - Dân tộc: Kinh

Con ông Ngô Văn Mạc - con bà Nguyễn Thị Sử

Tiền án, tiền sự: Không

Đảng phái chính trị: Không

Khởi tố bị can và bắt tạm giam ngày 01/10/2008, hiện tạm giam tại Trại B14 - Bộ Công An;

Là đối tượng tham gia tích cực và đã tham gia thực hiện cả hai vụ treo khẩu hiệu, rải truyền đơn có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam.

Hành vi của Ngô Quỳnh đã phạm vào tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” qui định tại Điều 88 – BLHS.

4 - **Nguyễn Mạnh Sơn**, sinh năm 1943 tại Hải Phòng;

Trú tại: 268 Lý Thường Kiệt, Hồng Bàng, Hải Phòng

Nghề nghiệp: cán bộ nghỉ hưu (nguyên giám đốc XN sửa chữa cơ khí, Liên hiệp các xí nghiệp đường biển, Tổng công ty đường biển Việt Nam

Quốc tịch: Việt Nam - Dân tộc: Kinh

Con ông Nguyễn Văn Vân - con bà Nguyễn Thị Nhẫn

Vợ: Nguyễn Thị Thảo - có hai con: Nguyễn Anh Minh sinh năm 1971, Nguyễn Anh Dũng sinh năm 1972.

Tiền án, tiền sự: Không

Đảng phái chính trị: nguyên đảng viên Đảng Cộng Sản Việt Nam bị khai trừ khỏi Đảng năm

2000 vì làm ra tài liệu có nội dung trái cương lĩnh của Đảng;

Khởi tố bị can ngày 27/11/2008, bắt tạm giam ngày 08/5/2009, hiện tạm giam tại Trại tạm giam B14 - Bộ Công an;

Là đối tượng trực tiếp làm ra khẩu hiệu để Nguyễn Xuân Nghĩa cùng hai đối tượng khác tổ chức treo tại Lạch Tray - Hải Phòng. Sơn đã làm ra, tàng trữ và tán phát nhiều tài liệu thể hiện tư tưởng chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam quyết liệt.

Hành vi của Nguyễn Mạnh Sơn đã phạm vào tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” qui định tại Điều 88 – BLHS.

5 - **Nguyễn Văn Tính**, sinh năm 1942 ở Hải Phòng;

Trú tại: tổ 2, Cụm 1, phường Lâm Hà, quận Kiến An, Tp. Hải Phòng;

Nghề nghiệp: tự do

Quốc tịch: Việt Nam - Dân tộc Kinh

Con ông Nguyễn Văn Thơm - con bà Hoàng Thị Nhẫn

Có hai vợ: vợ 1 – Hoàng Thị Nhỡ (đã ly hôn), vợ 2 – Dương Thị Hải

Có bốn con: con lớn Nguyễn Văn Đức sinh năm 1975, Con nhỏ: Nguyễn Thu Hằng sinh năm 1993.

Tiền án, tiền sự: Có 02 tiền án, 01 tiền sự:

- Ngày 26/2/1958 bị Công an thành phố Hải Phòng bắt giữ về hành vi “Trộm cắp tài sản của công dân”.

- Ngày 23/11/1963 Toà án nhân dân thành phố Hải Phòng tuyên phạt 06 tháng án treo, 18 tháng thử thách về tội “Giả mạo giấy chứng nhận, tài liệu của cơ quan Nhà nước, của tổ chức xã hội” và “Lừa đảo chiếm đoạt tài sản của công dân”

- Ngày 14/12/1967, TAND thành phố Hải Phòng tuyên phạt 07 năm tù, 5 năm mất quyền công dân về tội “Hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân”.

Đảng phái chính trị: Không

Bị bắt khẩn cấp ngày 21/4/2008, bị khởi tố bị can và tạm giam 04 tháng ngày 02/10/2008.

Ngày 22/1/2009 được tại ngoại và bắt tạm giam lại ngày 08/5/2009, hiện tạm giam tại Trại tạm giam B14 - Bộ Công an.

Nguyễn Văn Tính có vai trò tích cực trong việc tìm người giúp sức cho Nguyễn Xuân Nghĩa và đồng bọn thực hiện trót lọt vụ treo khẩu hiệu, rải gtruyền đơn có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam tại cầu vượt Lai Cách - Hải Dương. Tính còn viết nhiều tài liệu thể hiện rõ ý thức chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam rồi chuyển cho Nguyễn Thanh Giang đưa lên Internet tuyên truyền.

Hành vi của Nguyễn Văn Tính đã phạm vào tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” qui định tại Điều 88 – BLHS.

6 - **Nguyễn Kim Nhân**: sinh năm 1949 tại Nghệ An

Trú tại thôn Tân Văn 2 xã Tân Dĩnh, huyện Lạng Giang, tỉnh Bắc Giang;

Nghề nghiệp: tự do (nguyên công nhân Xí nghiệp Điện cơ Việt Đức)

Quốc tịch: Việt Nam - Dân tộc: Kinh

Con ông Nguyễn Văn Hành - con bà Bùi Thị Đức

Vợ: Nguyễn Thị Suýt - có một con: Nguyễn Hải Đăng sinh năm 1982

Tiền án, tiền sự: không

Đảng phái chính trị: không

Bị bắt khẩn cấp ngày 24/9/2008, bị khởi tố bị can ngày 02/10/2008 và tạm giam 04 tháng, ngày 22/1/2009 được tại ngoại và bắt tạm giam lại ngày 08/5/2009, hiện tạm giam tại Trại tạm giam B14 - Bộ Công an

Nguyễn Kim Nhân đã cùng Nguyễn Văn Túc treo khẩu hiệu, rải truyền đơn tại cầu vượt Lai Cách. Nhân còn tàng trữ, tán phát nhiều tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam.

Hành vi của Nguyễn Kim Nhân đã phạm vào tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” qui định tại Điều 88 – BLHS.

Căn cứ điều 162, 163 Bộ luật TTHS nước CHXHCN Việt Nam,

Cơ quan An ninh Điều tra - Bộ Công an

QUYẾT ĐỊNH

1 - Chuyển Kết Luận điều tra và hồ sơ vụ án đến VKSND Tối cao đề nghị truy tố các bị can Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Túc, Ngô Quỳnh, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Văn Tĩnh và Nguyễn Kim Nhân có lý lịch nêu trên theo tội danh và điều luật đã viện dẫn.

2 - Đối với Nguyễn Đình Hienn có hành vi chở Nguyễn Văn Túc đi treo khẩu hiệu tại cầu vượt Lạch Tray nhưng do trình độ nhận thức thấp, bị người khác lôi kéo thấy không cần khởi tố bị can mà thông báo cho Công an thành phố Hải Phòng và chính quyền địa phương quản lý giáo dục.

3 Đối với những người có liên quan như Phan Văn Lợi, Nguyễn Thanh Giang, Trần Lâm, Vũ Cao Quận, Nguyễn Hữu Tiến, Tạ Đức Phương và những người có liên quan khác đã có hành vi cung cấp phương tiện, làm ra và tán phát các tài liệu có nội dung chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam cho các bị can trong vụ án. Cơ quan điều tra sẽ phối hợp các cơ quan chức năng tiếp tục điều tra làm rõ để xử lý sau.

Kèm theo bản Kết luận điều tra là hồ sơ vụ án gồm tập, được đánh số từ tờ số 01 đến tờ số , thống kê vật chứng đã thu giữ.

PHÓ THỦ TRƯỞNG
CƠ QUAN ANĐT - BỘ CÔNG AN
Ký tên – Đóng dấu
Nguyễn Ngọc Thuận

Nơi nhận:

- VKSNDTC
- Các bị can
- Hồ sơ vụ án

Kết luận của công an đối với NGUYỄN XUÂN NGHĨA VÀ CÁC BẠN

Nghiêm Văn Thạch

“...phải khiển trách bên công an đã làm mất thì giờ của Viện Kiểm Sát vì đã đưa ra một đề nghị hoàn toàn vu vơ và khô cứng như bản "kết luận" này, làm mất thì giờ của Viện Kiểm Sát. Nhưng Viện Kiểm Sát Nhân dân không phải là một Viện Kiểm Sát đúng nghĩa. Nó chỉ là một viện bò sát...”

Chúng tôi vừa nhận được bản kết luận của Cơ Quan An Ninh Điều Tra, thuộc bộ Công An, về trường hợp anh Nguyễn Xuân Nghĩa và các bạn. Trường hợp của các anh em này cũng là chủ đề bài xã luận của *Thông Luận* số 238, tháng 7 này.

Nếu không nhận được từ một nguồn hoàn toàn đáng tin cậy thì chúng tôi có thể nghi ngờ rằng đây chỉ là một tài liệu giả nhằm mục đích chế diễu hoặc bôi nhọ Cơ Quan An Ninh Điều Tra. Nó quá vớ vẩn. Đối với một người đọc có trình độ nhận thức tối thiểu, nó gần như một bài biện hộ những người đang bị bắt giam.

Ngoài những chi tiết được đưa ra để tạo cảm tưởng là có một âm mưu nhưng không hề có một giá trị luân tội nào, như: ai đã hẹn ai hồi mấy giờ ở đâu, ai đã đưa cho ai máy ảnh và dặn chụp hình như thế nào, ai gọi điện thoại cho ai, gửi cho ai những gì v.v., tài liệu hoàn toàn rỗng. Thậm chí còn chứng tỏ các đương sự hoàn toàn vô tội và đã là nạn nhân của một biện pháp tùy tiện.

Qua bản kết luận này người ta có thể nhận xét là công an đã bỏ tội danh "âm mưu tổ chức biểu tình" mà họ bịa đặt ra để lấy làm lý do bắt giữ anh Nguyễn Xuân Nghĩa và các bạn. Trong tài liệu này, khi loay hoay và lúng túng tìm cách buộc tội, Cơ Quan An Ninh Điều Tra đã kể ra những "tội" khó tưởng tượng. Thí dụ:

- Anh Nguyễn Xuân Nghĩa và anh Nguyễn Văn Túc bị kể tội đã "tuyên truyền chống nhà nước" vì vẽ biểu ngữ "bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải đảo Việt Nam". Một khẩu hiệu như vậy chống nhà nước ở chỗ nào? Nên nhớ là tại Việt Nam không hề có bất cứ một luật nào cấm treo biểu ngữ. Rất nhiều quầy hàng và cửa hiệu treo biểu ngữ, phạm pháp hay không là ở nội dung biểu ngữ.

- Anh Nguyễn Xuân Nghĩa bị quy cả tội quái đản là đã "vu cáo nhân dân Việt Nam không có tự do dân chủ" !

- Anh Nguyễn Văn Túc bị buộc tội đã viết bài "Đảng xưa và nay" trong đó "xuyên tạc" rằng "Đảng CSVN trước đây thì tốt nhưng hiện nay đã mất sức chiến đấu". Có gì là xuyên tạc? Có chăng chỉ là sai lầm ở chỗ anh nói Đảng CSVN trước đây tốt (!).

- Anh Nguyễn Mạnh Sơn bị buộc tội là tác giả câu nói bắt hủ mô tả thực trạng xã hội Việt Nam hiện nay: "*Đảng chỉ tay, Nhà Nước ra tay, Quốc hội giơ tay, nhân dân trắng tay*". Đây là một câu nói dí dỏm được truyền tai rất rộng rãi. Chính nhờ bản kết luận này mà người ta biết tác giả của nó là Nguyễn Mạnh Sơn. Cơ Quan An Ninh Điều Tra vô tình đã biến anh Sơn thành một danh nhân.

- Anh Nguyễn Văn Tính bị kê tội đã viết "*Cử tri hãy suy nghĩ trước khi bỏ lá phiếu vào thùng phiếu trong kỳ bầu cử quốc hội khoá 12 sắp tới*". Tại sao viết như vậy lại là có tội ? Các cấp lãnh đạo cộng sản có nói như thế không, hay họ nói nhân dân không nên suy nghĩ trước khi bỏ phiếu ?

Những "tội danh" như thế đã đủ để cơ quan An Ninh Điều Tra quả quyết các bị cáo đã "xâm phạm an ninh quốc gia rất nghiêm trọng" !

Mặc dù đã phải kê cả những "tội" như vậy, bản kết luận cũng không cáo buộc được gì đối với anh sinh viên Ngô Quỳnh ngoài tội đã chụp hình các bạn lúc họ treo biểu ngữ. Anh Nguyễn Kim Nhân chỉ có tội dùng xe máy chở anh Túc và đọc báo *Tổ Quốc*.

Và dù vớ vẩn tới mức độ khôi hài, Cơ Quan An Ninh Điều Tra cũng đã chỉ có thể "kết luận" đối với các anh Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Văn Túc, Ngô Quỳnh, Nguyễn Văn Tính, Nguyễn Kim Nhân và Nguyễn Mạnh Sơn. Đối với bốn người khác – cô Phạm Thanh Nghiê, anh Vũ Hùng, anh Phạm Văn Trội và anh Trần Đức Thạch- họ vẫn chưa kết luận được gì mặc dù đã giam giữ hơn 10 tháng.

Sự tùy tiện và thô bạo đã vượt mọi giới hạn. Ngoài ra còn có sự dấm dúi gian trá khác: bản kết luận buộc tội các anh em này là đã đọc những bài của luật sư Trần Lâm. Cách buộc tội này thoạt có vẻ rất vô lý, thực ra nó nhắm mục đích biến luật sư Trần Lâm thành người liên can và do đó không được quyền bào chữa cho các bị can như họ đã yêu cầu và ông Trần Lâm đã nhận lời. Công an đã thông báo cho luật sư Trần Lâm là ông không được quyền bào chữa trong vụ này. Đây chỉ là một trò gian trá.

Một sự gian trá đặc biệt thô bỉ khác trong bản cáo trạng này là bôi nhọ ông Nguyễn Văn Tính bằng cách viết rằng ông có tiền sự lừa đảo và trộm cướp. Đây chỉ là những bịa đặt trắng trợn để làm nhục ông trong thập niên 1960 vào lúc ông công khai chống chế độ công sản. Trong suốt thời gian phân chia Nam Bắc, ông Tính đã là **người duy nhất tại miền Bắc dám lập đảng bí mật** với chủ trương lật đổ chế độ công sản. Ông đã bị giải toà và xử 7 năm tù vì việc này.

Người được nhắc tên nhiều nhất trong tài liệu này không phải là một trong những người bị truy tố mà là ông Nguyễn Thanh Giang của bán nguyệt san *Tổ Quốc* được bản kết luận đánh giá là tờ báo chống nhà nước. Người nào cũng bị cáo buộc là có quan hệ với và bị ảnh hưởng của Nguyễn Thanh Giang. Trường hợp ông Giang, cũng như các ông Trần Lâm, Phan Văn Lợi, Vũ Cao Quận, Nguyễn Hữu Tiến và Tạ Đức Phương được tài liệu cho biết là sẽ được "làm rõ và xử lý sau".

Đây chưa phải là cáo trạng mà chỉ là kết luận điều tra của công an để chuyển sang cho Viện Kiểm Sát. Theo thủ tục chính thức thì Viện Kiểm Sát sẽ nghiên cứu kết luận này và quyết định có truy tố các bị cáo hay không. Nếu thấy những kết luận của công an là có cơ sở Viện Kiểm Sát

sẽ truy tố các bị can và trong trường hợp này sẽ soạn thảo một cáo trạng luận tội các bị cáo. Nhưng đó chỉ là lý thuyết, trên thực tế trong chế độ công sản hiện nay Viện Kiểm Sát chỉ là một chi nhánh của công an, có nhiệm vụ chính thức truy tố những người mà công an đã quyết định truy tố.

Bất cứ một kiểm sát viên nào thượng tôn luật pháp cũng phải bác bỏ đề nghị truy tố này của công an, hơn thế nữa còn phải khiển trách bên công an đã làm mất thì giờ của Viện Kiểm Sát vì đã đưa ra một đề nghị hoàn toàn vu vơ và khôi hài như bản "kết luận" này, làm mất thì giờ của Viện Kiểm Sát. Nhưng Viện Kiểm Sát Nhân dân không phải là một Viện Kiểm Sát đúng nghĩa. Nó chỉ là một viện bò sát.

Xin lặp lại tại đây lời kết của bài xã luận số *Thông Luận* tháng 7 này: "Đặc tính của những chế độ phải bị đào thải vì không thích nghi được với đà tiến hóa là chúng thường tự lộ bịch hóa trước khi chấm dứt".

Nghiêm Văn Thạch

BÁO CHÍ TA XIN ĐỪNG HÓ HÊNH

Kính gửi ông Tổng biên tập báo Lao Động và bộ Thông tin - Tuyên truyền

Hai số báo Lao Động ra ngày 14 và 15 tháng 7 năm 2009 có đăng 2 bài về việc “Nguyễn Xuân Nghĩa cùng đồng bọn đã chống phá Nhà nước như thế nào?”. Bài 1 khoảng hơn sáu trăm từ. nhưng đọc xong không thấy rõ những người này có những tội gì. Ngoài tội có hai người là Nghĩa và Nghiê đã nhận tiền của nước ngoài rồi đưa 12,8 triệu đồng cho người về Thanh Hóa kích động dân biểu tình, các việc khác nêu lên đều không rõ là tội. Tuy nhiên, cũng còn phải phân tích rõ xem họ đã kích động thế nào? có đúng là kích động hay chỉ vì thương xót bà con ngư dân Thanh Hóa bị bắn chết oan uổng mà chia sẻ chút ít?

Việc ông Nghĩa đã viết tới 57 bài có nội dung chống đối Nhà nước CHXHCNVN suốt từ năm 2007 đến nay mà sao báo chí ta không nêu lên để phân tích, phê phán cho mọi người đừng ngộ nhận nghe theo, đồng thời trừng trị ngay từ lúc viết mười bài đầu?

Việc các ông này đi treo khẩu hiệu thì mô tả dè dặt quá, không cần thiết. Vấn đề là phải cho người đọc biết nội dung các khẩu hiệu ấy là thế nào thì mới gọi là tội chứ. Nghe đâu toàn là những khẩu hiệu phản đối Trung Quốc lấn chiếm lãnh thổ, lãnh hải Hoàng Sa, Trường Sa và khẩu hiệu Chống tham nhũng. Nếu vậy thì sao gọi là có tội được. Hình như có người bảo rằng chính Tổng Bí thư, Bộ Chính trị phải hô lớn các khẩu hiệu đó lên để toàn Đảng toàn dân cùng hô theo để cảnh cáo và uy hiếp Trung Quốc. Thế mới phải chứ!

Bài báo kể rằng ông Nghĩa đã nghe linh mục Phan Văn Lợi tham gia khối 8406 từ năm 2007. Đây có phải là tội không? Sao vẫn nghe ông Phan Văn Lợi, người chủ mưu rủ rê ông Nghĩa, phát biểu phê phán Nhà nước ta đàn áp tôn giáo, dân chủ, nhân quyền rất mạnh trên các đài nước ngoài?

Bài 2 thuộc vụ này có đầu đề “Bị đặt để bôi xấu chế độ” đăng ở số ra ngày 15 nhưng đọc xong cả bài không thấy nêu họ bôi xấu thế nào, dù chỉ vài câu vắn tắt.

Ngoài nêu tên 6 “bị can” trong “vụ án”, bài báo còn nêu tên nhiều “đối tượng” như Trần Lâm, Nguyễn Thanh Giang, Vũ Cao Quận, Hà sỹ Phu, Vi Đức Hồi Sao báo chí lại tự tiện kết tội, bôi xấu hàng loạt người một cách vô lối như vậy?! Cụ Trần Lâm đã ngoại tám mươi, tham gia cách mạng và vào Đảng Cộng sản Đông Dương từ đầu Cách mạng Tháng Tám, Cụ đã từng làm thẩm phán Tòa án Nhân dân Tối cao, nay Cụ vẫn làm luật sư, chưa hề can phạm mà sao gọi Cụ là “đối tượng”. Các ông Vũ Cao Quận, Nguyễn Thanh Giang cũng đều đã tham gia cách mạng từ rất sớm, đã từng vào sinh ra tử, từng vượt bao gian khó hiểm nguy đi theo cách mạng, họ có bị công an ta bắt giam nhưng họ đã bị kết án bao giờ đâu, cho nên họ vẫn là những công dân cao niên phải được kính trọng. Bắt giam mà không luận được tội, không đưa được ra tòa thì rất có thể đã bắt oan. Nhẽ ra phải chính thức xin lỗi, phải bồi thường danh dự cho các vị ấy. Tại sao báo lại dám tùy tiện xâm phạm danh dự của các Cụ này như thế. Nếu các Cụ

kiện và nếu Tòa án đúng là nơi cân cân nẩy mực nghiêm minh của pháp luật thì chắc chắn cả người viết và chủ nhiệm báo phải bị kết tội trước tòa.

Người bị nhắc tên nhiều nhất trong bài thứ hai này là tiến sỹ Nguyễn Thanh Giang, nhưng tôi đã được đọc mấy cuốn sách và các bài viết của ông. Tôi thấy ông nói rất mạnh, rất thẳng thắn, nhưng rất đúng đắn, rất xây dựng. Nhiều điều ông nói trước rồi sau đó Đảng mới nói theo và làm theo. Sao bảo những người quan hệ với ông Giang, đọc bài viết, đọc sách của ông Giang là có tội được ! Trước hết phải vạch tội trong các bài viết của ông Nguyễn Thanh Giang đã chứ. Ông Giang viết rất nhiều, trong suốt mấy chục năm qua. Đã thấy báo nào của ta có bài chỉ rõ chỗ nào nói không đúng sự thật, phân tích rõ chỗ nào “ phản động ” của ông tiến sỹ Địa Vật lý này đâu ?

Nếu các ông Nguyễn Xuân Nghĩa, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Hữu Tính cũng viết như ông Nguyễn Thanh Giang thì sao bảo họ là bôi xấu chế độ được ! Nếu họ chỉ đúng ra được cái xấu để phân tích, phê phán thì đâu phải họ nói xấu, bôi xấu chế độ. Hiện nay có quá ít người có khả năng phản biện xã hội hoặc dám nói lên cái xấu để phê phán lãnh đạo, họ làm được như vậy tuy có lúc phải uốn nắn, phải phê phán trở lại nhưng nói chung trong tình hình hiện nay là nên khuyến khích.

Viết vắn tắt quá, sơ sài quá như hai bài báo trên thật rất không nên. Dễ bị người đọc cho là xem thường sinh mệnh chính trị, xem thường danh dự của những “ đối tượng ” của bài báo, làm như vậy là câu thả, xem thường người đọc. Mặt khác cũng chứng tỏ người viết không có lòng tự trọng.

Một số bài báo khác gần đây cũng rất có vấn đề ! Trong khi bài báo trên nhiều lần réo tên ông Nguyễn Thanh Giang một cách rất tùy tiện thì một bài báo của Bộ Công an nêu sự việc luật sư Lê Trần Luật hủ hóa lại không viết rõ hủ hóa với ai. Tên người phụ nữ “ đồng phạm ” với Lê Trần Luật chỉ được viết tắt bằng 4 chữ gì đó. Sự mập mờ này làm người đọc nghi ngờ về tính xác thực của bài báo. Có người còn cho rằng người đó chính là một nữ công an được bố trí “ công tác ” để bôi xấu ông Lê Trần Luật. Hồi trước, chúng ta cũng đã từng bố trí một nữ công an dụ dỗ ông Trần Độ đến khách sạn Hữu Nghi, cởi quần áo ra chụp ảnh rồi đưa ra bôi xấu ông Trần Độ ở Câu lạc bộ Ba Đình. Ông Lê Trần Luật chỉ là một luật sư trẻ bình thường mà sao việc ông “ quan hệ tình cảm ” với phụ nữ lại phải đưa lên báo của Đảng ? Ta đang có hàng vạn gái mại dâm, hàng nghìn nhà chứa, ngày nào công an chẳng bắt được hàng chục, hàng trăm vụ mua bán dâm có cả quan lẫn dân. Sao không thấy báo nêu tên ? Mà cứ “ rao vặt ” kiểu này thì bao nhiêu báo cho xuề ?

Vụ luật sư Cù Huy Hà Vũ cũng vậy, ông này chắc chắn là một tiến sỹ luật tốt nghiệp ở một trường Đại học danh tiếng của Pháp, ông là của hiếm trong ngành luật của Việt Nam. Lâu nay vẫn giới thiệu và ghi danh ông là luật sư trong một số văn bản của Nhà nước, vậy mà sao báo chí, đài TNVN bỗng dung loan tin âm ỉ Cù Huy Hà Vũ không phải luật sư ? Sao trước đây không nói, bây giờ lại đem ra nói.

Việc cải chính Cù Huy Hà Vũ đưa ra không đúng thời điểm làm người ta nghĩ rằng báo chí làm theo lệnh để trả thù ông luật sư này dăm dăm đơn kiện Thủ tướng.

Làm theo lệnh một cách mù quáng, cơ hội, lại lười suy nghĩ, làm cho qua, làm lấy được như vậy thì lợi bất cập hại. Báo chí của ta được xem là tiếng nói của Đảng. Nói không đúng, nói

ầu như vậy tức là bêu xấu Đảng, bêu xấu lãnh đạo. Người đọc sẽ cho là các đồng chí được lãnh đạo ra lệnh trả thù cá nhân một cách nhỏ nhen, ty tiện !

Lúc không có chứng cứ gì thì cứ nêu tên người ta lên mà bêu xấu, nhưng khi sự việc rõ ràng thì lại mập mờ, không dám nêu đích danh “ đối tượng ”.

Trong cùng một trang báo Lao Động, dưới bài “ Bịa đặt để bêu xấu chế độ ” có một cái tí lớn: “ 6 “ xạ thủ ” sa lưới đều là người nước ngoài ”. Độc giả giật mình muốn tìm đọc xem họ là người nước nào thì bài báo lại chỉ nêu là người Châu Á. Điều này thì thật quá vụng về, hớ hênh. Hoặc chỉ nên nói là người nước ngoài, hoặc phải nói rõ người nước nào. Mập mờ như vậy khiến độc giả dễ suy luận là người Trung Quốc. Trong khi vấn đề bôxít Tây Nguyên, ngư dân mình bị Trung Quốc bắn chết mà Nhà nước không dám phản ứng, lại lập đường dây nóng và đàn áp biểu tình phản đối Trung Quốc xâm lấn Hoàng Sa, Trường Sa làm rõ lên dư luận lãnh đạo ta sợ Trung Quốc quá đáng, thậm chí nghi ngờ ngày nay có “ Lê Chiêu Thống hiện đại ” thì bài báo viết mập mờ như vậy là rất tai hại cho uy tín của Đảng, của lãnh đạo.

Rất mong các đồng chí lãnh đạo Thông tin – Tuyên truyền hãy chỉ đạo sát sao hơn, các nhà báo và Tổng biên tập hãy phát huy tinh thần trách nhiệm cao hơn để hạn chế bớt những sai sót hớ hênh tai hại như vừa nêu.

Hà Nội ngày 18 tháng 7 năm 2009

Người Xây Dựng

(Nguyên cán bộ Ban Kiểm tra TƯ Đảng)